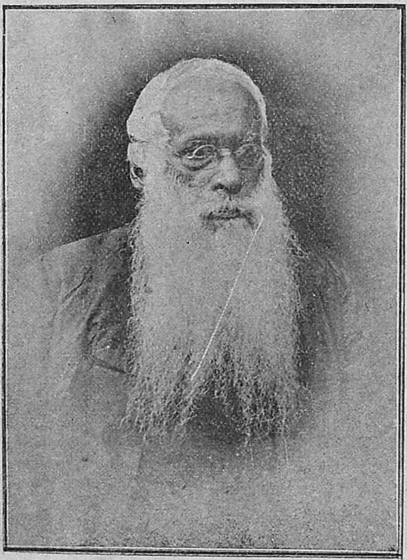

பாபு அம்பிகாசரண முஜும்தார்

205

விவேகபோதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி IX { நளஹு கார்த்திகைமீ :: 1916-ஹு டிசம்பர்மீ } பகுதி 6

நல்லொழுக்கம்

GOOD CONDUCT

2. சிஷ்ய லக்ஷணம்

உலகில் மேன்மையடைவதற்கு, கல்வியே மூலாதாரம். அதற்குத் தகுந்த குருவிடம் படிப்பது சிறப்புத் தரும். அவ்வாறு படிக்கும்பொழுது உபாத்தியாயரது காலஸௌகர்யங்களுக் குட்பட்டு அவர் குறிப்பிற்கு இணங்கிக் கற்பதே படிப்புக்குப் பதமளிப்பது. அவ்வாறு கற்றவருள் ஏகலைவன் என்பவன் எல்லாரினுஞ் சிறந்தவன்.

அவன் ஜாதியில் வேடன்; நடத்தையில் வெகு சீலன்; ஹிரண்யதனுஸ் என்னும் வேடச் சிற்றரசனது மகன். ஜாதித்தொழிலாகிய விற்பயில்வதை அவன் கற்றுனதும் மேலுஞ் சிறந்த வித்தைகள் கற்பதற்குத் தக்க ஆசிரியனைத் தேடி அலைந்தான்.

ஏகலைவன் இருந்த இடம் அஸ்தினபுரத்தருகிருந்த காடு. அந்நாளில் அஸ்தினபுரம் நமது ஹிந்துதேசத்தின் முக்கிய பட்டணமாக இருந்தது அதில் திருதராஷ்டிரன் பாண்டு என்னுமரசர்கள் மிக்க புகழுடன் ஆண்டு வந்தனர். திருதராஷ்டிரனுக்கு நூறுபிள்ளைகள்; அவரைக் கௌரவரென்றழைப்பது வழக்கம். பாண்டுவுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள்; அவர்களைப் பாண்டவரென்றழைப்பது வழக்கம். அவர் சிறுவராக இருக்கும்பொழுதே பாண்டு இறந்துவிட்டதால், திருதராஷ்டிரன் தன் மக்களையும் தன் தம்பி மக்களையும் தானே வளர்த்து வந்தான்.

கௌரவபாண்டவர்கள் துரோணரென்னும் வேதியரிடம் அரசர்க்குரிய போர்த்தொழில்களைக் கற்கும்படி ஏற்படுத்தப்பட்டனர். துரோணர் தனுர் வேதத்தில் நல்ல ஞானமுடையவர். இவர் அவர்களுக்குப் படை கற்றுவித்த பெருமை எங்கும் பரவியது. ஏகலைவனும் அவரது பெருமையைக் கேட்டுத் தானும் அவரிடம் படை கற்கப் பேராவல் கொண்டான்.

அவன் முனிவர்முன் தக்கவிதம் சென்று, உள்ளன்போடு வணங்கிக் கைப்பொத்திச் சற்றுவிலகிநின்று துரோணரது கடைக்கண் நோக்கத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றான். அவனைக் கண்ணெடுத்து ஏற இறங்க நோக்கியதும், ஏகலைவன் "என் ஐயனே! நாயேன் வேடச் சிற்றரசன் மகன்; ஏகலைவன்; தம்மிடம் படைத்தொழில் படிக்கும் பாக்கியந்தேடி வந்திருக்கிறேன்; உமது ஆணைக்காளாக ஆயத்தமாய் இருக்கிறேன்" என்றான். முனிவர் மௌனம் சாதித்தார். பரமசாந்தியுடன் அவன் வேதியர் முகத்தையே பார்த்து நின்றான்.

"அப்பா! உன் ஆவல் எனக்குத் தெரியும். நான் ராஜகுமாரர்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கே பொழுதுபோதவில்லை. ஆகையால் உனக்கு அவகாசமில்லையென்று தானே சொல்லவேண்டும்! ஆயினும், உனது படிப்பிற்கு ஒரு குறைவும் வராது; உனக்குக் கீர்த்தியே வரும்" என்று கருணை வீசுங்கண்களால் பார்த்துப் புன்சிரிப்புப் பொலியப் பதில்சொன்னார் த்ரோணர். வேடச்சிறுவன் பரமகுருவின் அருள் கிடைத்ததென்னும் அன்பால் பூரித்து அங்கே அவருக்கு அஷ்டாங்கத் தண்டனிட்டு விடை பெற்றுப் போனான். த்ரோணரது அன்பையும் அவர் தாம் அரசகுமாரர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றும்

பொழுது தனக்குப் பயிற்றுவது அரசனுல் தவருக எண்ணப்படும் என்றதை மௌன த்தால் காட்டியதையும் அவன் குறிப்பாலு ணர்ந்தது வியக்கத்தக்கதல்லவா?

நிற்க. ஏகலைவன் தன் இடம் அடைந்து, த்ரோணர்போல் சிலா உருவம் ஒன்று ஏற் படுத்தி அதனைத் தனது சிலம்பச்சாலையில் ப்ரதிஷ்டித்து, அதனையே தனது குருமூர்த் தியாக எண்ணித் தினமும் பூசைசெய்து நிவேதனமளித்துப் போற்றிப் பிறகு தனது வில் வேலைகளைப் பயின்றுவந்தான். மனோ பாவத்திற்கேற்ப அவனுக்கு அவ்விக்ரஹம் மனதைக் குவிக்கப் பெரும் போதனமூர்த்தி யாகவிளங்கியது.இவ்வாறுஆசிரியனை மனத் தால் வழிபட்டு மேன்மையடைந்து யாரினும் உயர்ந்து ஏகலைவன் விளங்கினுன்.

இவ்வாறு ஏகலைவன் புகழ் எங்கும் பர ந்து விளங்கியகாலத்து, த்ரோணரிடம் கௌ ரவபாண்டவர்களும் விற்றிறமையில் தேர் ந்து விளங்கினர். அவருள் அர்ஜுனன் தனக்குச் சமானமில்லை என்று சொல்லும் படி விளங்கினுன். அவன் வில்லை வளைத்து நாண்வீக்கி அம்பைப்பூட்டி எய்தால் குறி தவறியதொருநாளுங் கிடையாது. த்ரோண ரே அவனைக் கௌரவித்தார் என்ருல் மற் றும் சொல்ல வேண்டுமோ? இதனுல் அர் ஜுனனுக்குக் கொஞ்சம் கர்வமு முண்டாகி யிருந்தது; இதை த்ரோணர் கண்டிருந்தார். த்ரோணர்க்கு ஏகலைவனைப்பற்றி ஞாபகம் ஒழிய வில்லை; அவனைப் பற்றி முற்றுந் தெரியும்; அவனைப் பார்க்க ஆவலுமுண்டு. நிற்க, பாண்டவகௌரவரும் தமது குருவின் அனுமதி பெற்று வேட்டையாடக் காட்டை யடைந்தனர். அவ்வாறு வேட்டையாடிய போது அர்ஜுனனுடைய நாயானது ஏக லைவனுடைய சிலம்பச்சாலையுள்ளோடி அவ னது த்ரோண மூர்த்தியின்மீது எச்சமிட் டது. அதைப் பொறுக்காது அவ்வேகலை வன் சீறி, எய்த அம்பொன்றே அந்நாயின் உடல் முழுதும் பாய்ந்து உதிரங்கக்க, அது பொறுக்கமுடியாது அர்ஜுனனை யடைந் தது. அந்நாயைக்கண்ட அர்ஜுனன், தன க்கு மாத்ரம் தனது குரு சொல்லிவைத்த ஓரம்பெய்து உடல்முழுதும் பாயச்செய்யும் வித்தை, வேருெருவனுக்கும் தெரிந்ததென் னும் வியப்பும், தன் நாய்க்குத் துன்ப முண்டாக்கியதென்று வெறுப்பும் அடைந் தான். அதனுல் அந்நாய் வழிகாட்ட அம் பெய்தவனைக்காணத் தன் உடன்பிறந் தாருடன் சென்றுன். ஏகலைவனும் பாண் டவரை அறிந்து எதிர்கொண்டு வேண்டிய மரியாதை எல்லாம் செய்து, அவர் கேட் கத் தன்னை இன்னுன் என்றும் தான் எவ் வாறு கலைகற்றுன் என்பதையுஞ் சொன் னுன். பின் விடைபெற்று பாண்டவர் த்ரோணரிட மீண்டனர். 'தம்மினும் கற் ருரை நோக்கிக் கருத்தழிக' என்றவாறு அர்ஜுனன் அவரிடம் ஏகலைவனைப்பற்றிச் சொல்லி அவனெவ்வாறு சிறப்படைந்தா னென்று கேட்டான்.

அர்ஜுனனது உள் எண்ணத்தை உணர் ந்த த்ரோணர், ஏகலைவனது பெருமையைக் காட்ட அர்ஜுனனுடன் ஏகலைவனது சிலம் பச்சாலையை அடைய, அவன் தனது குரு வின் வரவை அறிந்து தலையால் வணங்கி வேண்டியவெல்லாம் செய்து, அவர் முன், வாய்பொத்திக் கைபொத்தி நின்றுன். த்ரோ ணரும் "உனக்கு விற்றிறம் கற்பித்ததார்?" என்றுகேட்டார் அஷ்டாங்கத்தண்டனிட்டு "ஐயனே! தாமே என் சற்குரு! தமதருளே என் படிப்பிற்காதாரம். அன்றும்மை நாடி வந்தபோது, தாங்கள் அவகாசமில்லையாகு லும், ஆதரித்த கடைக்கண் அருளை முன் னிட்டு உம்போல் உருவச்சிலை செய்து இதோ! வைத்து நித்தம் வணங்கி வரு கிறேன். இப்போதென் உள் மனத்துடன் உமக்கு வணங்கியும் ஆசீர்வாதத்திற்காளா கிறேன்" என்றுன். த்ரோணரும் "நீ என் சிஷ்யனுனல் உன் வலக்கைக் கட்டை விரலை எனக்குக் குருதக்ஷிணையாகத்தா" என்று கேட்டார் வில்லாளிகட்கு இன்றி யமையா ஸாதனமாகிய அவ்விரலையுடனே ஏகலைவன் சிறிதும் தயங்காது, மனமயங் காது, மிக்கவன்பொடு கொடுத்தான்.

ஆ! என்று அர்ஜுனன் தன் மூக்கின் மேல கைவைத்தான். த்ரோணரும் ஏகலைவ னது தலைமேல் தன் கைவைத்து அநுக்ர ஹித்தார். ஏகலைவனைப் போலல்லவா மாணக்கர்கள் குருவிடம் நடக்கவேண்டும்?

மஹாபாரதம், ஆதிபர்வம்.

விவேக போதினி

தொ.9] நள ௵ கார்த்திகை௴ [ப.6

வர்ணாச்ரம தர்ம நிலை

VARNASRAMA MODIFICATIONS

முன்னர் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள வர்ணாச்ரம தர்மங்கள், காட்டியவாறு அவ்வவ் வர்ணத்தாருள் ஆச்ரமிகளால் தவறாது பின்பற்றவேண்டியவைகளே: சற்றேனும், தாறுமாறாக இவைகள் குழப்பப்படவே கூடாது. இதனால் பெருங்கேடுதான் விளையுமே ஒழிய ஒருவித நன்மையும் உண்டாகாது. இவைகள் அவ்வவ்வர்ண ஆச்ரமிகளுள் ஸரிவர நடைபெற்று வருகின்றனவா என்று மேல்பார்வையிடுவதும், இவைகளை ஸரிவர நடத்துபவர்களுக்குத் தடைகள் ஏற்படாது நீக்குவதும், இவைகளை ஸரிவர நடத்தாதவர்களைத் தண்டித்துப் பின்பற்றத் தூண்டுவதும் க்ஷத்ரியன் தர்மம். க்ஷத்ரியன் உள்பட இவர்கள் எல்லோரும், தம் தர்மங்களில் நிலைபெற்று மாறாது நிற்பதற்கு வேண்டிய தெளிவான திட உணர்வை இவர்களுக்குப் புகட்டுவது ப்ராஹ்மணர் தர்மம். ஆகவே, ப்ராஹ்மணர்களே எல்லோருக்கும் அறிவு புகட்டும் ஆசிரியராவர்: அவர் வேலையை ஸரிவர நிலை நாட்ட க்ஷத்ரியர் அவர்களுக்கு உதவிபுரிபவர்களே. இவர்கள் முயற்சியால் பயன்பெற்று ஓங்குபவர் நான்கு வர்ணாச்ரமிகளுமே.

இப்படி ஸரிவரச் சற்றும் மாறாது நடந்தேறவேண்டிய வர்ணாச்ரமதர்மம், சில இடுக்கண்கள் வந்துற்ற காலை, இப்படி மாறுபட்டோ அல்லது சுருக்கியோ பின்பற்றப் படவேண்டும் என்றும் நமது சாஸ்திரங்களுள் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதுதான் தேச கால வர்த்தமானங்களுக்கேற்ப வர்ணாச்ரம தர்மம் மாறும் விதம். இந்த இடுக்கண்களான ஆபத்துக்கள் பொதுவாகக் கால பேதத்தால்தான் ஏற்படும். இவை யுக பேதங்கள் என்றும் கூறப்படும். இவைகளில் எல்லாம் இந்தத்தர்மங்களின் மாற்றத்திற்குப் பொதுவான ஒழுங்கு ஒன்றுண்டு. எந்த ஆபத்திலும், ஒரு வர்ணாச்ரமத்தைச் சேர்ந்தவன் தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட வர்ணாச்ரமங்களது தர்மங்களில் இன்றியமையாதவைகளைப் பின்பற்றி நிற்கலாம்; ஆனால் மேல்பட்டவைகள் ஒன்றையும் கையாளலாகாது: ஆபத்து நீங்கியதும் தன்னிலைக்கு வந்துவிட வேண்டும்—என்பதுதான் அந்த ஒழுங்கு. இதைப் பின்பற்றியேதான் சாஸ்திர ஒழுங்குகள் எல்லாம் தர்ம மாற்றங்களில் ஏற்பட்டுள்ளன.

தர்ம மாற்றத்திற்கு முக்யமான யுகபேத விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். யுகங்கள் கிருத, த்ரேத, த்வாபர, கலி என நான்கு. இவைகளுள் (1) கிருத யுகத்தில்:- தபஸ், சௌசம், தயை, ஸத்யம் என்ற நான்கு பாகங்களுடைய தர்மம் பூர்ணமாக இருக்கும்; தபஸே முக்யம்: வாஸனை மாத்திரத்தில் பாபம் ஏற்படும்; பாபி, இருக்கும் தேசத்தைவிட்டே விலகவேண்டும்; அவனுடன் பேசநேரிட்டாலும் பாபம்: சாபானுக்ரகங்கள் உடனே பலிக்கும்: தானம் செய்ய வாங்குபவனிடம்சென்று கொடுத்தல்வேண்டும்: ப்ராணன் எலும்பைப்பற்றி யிருக்கும். சாஸ்திரங்களே ப்ரமாணம்: மநுஸ்மிருதி ஆதாரம்.

(2) த்ரேதா யுகத்தில்:—தர்மத்தின் முதல் பாகமாகிய தபஸ், கர்வத்தால் நாசமாகப் பின்னுள்ள மூன்று பாகம்தான் இருக்கும்: ஞானம் முக்யம்; எண்ணத்தால் பாபம்; பாபி இருக்கும் கிராமத்தைவிட்டு விலக வேண்டும்; அவன்மேல் பட்டால் பாபம்; பத்து நாளில் சாபானுக்ரஹங்கள் பலிக்கும்; வாங்குபவனை அழைத்துத் தானம் செய்யப்படும்; ப்ராணன் மாம்ஸத்தைப்பற்றி நிற்கும்; குருவாக்கியம் பிரமாணம்; கௌதமஸ்மிருதி ஆதாரம்.

(3) த்வாபரயுகத்தில்:—தர்மத்தின் இரண்
டாவது பாகமான சௌசமும், ஸங்கத்தால
ழியத் தர்மத்தின் இரண்டுபாகந்தா னிருக்
கும். யஞ்ஞ யாகாதிகள் முக்யம்; சொல்லா
லேயே பாபம்: பாபி, இருக்கும் குலத்தை
விட்டு ஒதுங்கவேண்டும்; அவன் வீட்டுச்
சோற்ருலே பாபம் வரும்: ஒரு மாஸத்தில்
சாபாநுக்ரஹாதிகள் பலிக்கும்; வந்து இரப்
பவற்குக் கொடுக்கப்படும்; ப்ராணன் ரக்தத்
தைப் பற்றிநிற்கும்; ராஜ வாக்கியம் ப்ர
மாணம்; சங்கலிஹித ஸ்மிருதி ஆதாரம்.

(4) கலி யுகத்தில்:—தர்மத்தின் மூன்ரு
வது பாகமாகிய தயை என்பதும் மதம் என்
பதால் அழிய ஒரு பாகமாகிய ஸத்யந்தான்
இருக்கும். அதுவும் காமத்தால் நிலைகுலைந்து
கொண்டேவரும்; தானம்தான் முக்யம்; செய
லாலேதான் பாபம்; பாபியின் இணக்கத்தை
விட்டால் போதும்; பாபிக்கு உதவினுல்
பாபம்; ஒரு வருஷத்தில்தான் சாபாநுக்ர
ஹங்கள் பலிக்கும்; தன்னை அடுத்துக் காத்
திருப்பவனுக்குத் தான் கொடுக்கப்படும்;
ப்ராணன் உண்வையேதான் பற்றிநிற்கும்;
ஜன ஸமூகநிர்ணயம் ப்ரமாணம்; பராசர
ஸ்மிருதி ஆதாரம். அதர்மத்தால் தர்மமும்,
அஸத்யத்தால் ஸத்யமும், திருடர்களால்
அரசர்களும் ஸ்திரீகளால் புருஷர்களும்
அடக்கி யாளப்படுவர்.

இப்படி யுகங்கள்தோறும் ஜனங்க
ளது தன்மையும், அவர்களது ஆற்ற
லும் குன்றி வருவதினுலே இவைகளுக்கு
ஏற்ப, வர்ணுச்ரமதர்மங்கள் முற்கூறிய
ஆதாரஸ்மிருதிகளில் சுருக்கப்பட்டுள்ளன.
இவைகளுள் நாம் கலி காலத்தில் இருப்பத
ஞல் இதற்கென்று ஏற்பட்டுள்ள பரா
சர ஸ்மிருதிப்படி நமக்கு வர்ணுச்ரம தர்மம்
எப்படிச் சுருக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது என்
பதை நன்குணர்ந்துஅதன்படி நடக்கக்கூடிய
வரையில்நாம் முயன்ருல்தான் நமக்கு நற்கதி
ஏதாவது ஏற்படும்; இல்லாவிடில், அதோ
கதிதான். இப்படி முயல்வதில் பராசரரே:—

யுகங்கள்தோறும் எந்தத் தர்மங்கள் ஏற்
பட்டுள்ளனவோ, அவைகளை விடாது செய்
யும் த்விஜர்களை, அவர்கள் யுகதர்மப்படி
நடப்பவர்களாதலால், எவனும் குற்றங் கூற
லாகாது. (I—33)

என்று கூறி நமக்கு மனக்கிளர்ச்சியை உண்
டாக்குகிருர்.

இக்காலத்தில் வைதிகமான வர்ணுச்ரமங்
கள் வெகுவாக நிலைகுலைந்து விட்டன. வர்
ணங்களுள் க்ஷாத்ர வைச்யங்கள், பின்
பற்றியவர்கள் கொடுமையால் இல்லாமலே
கெட்டுப்போய்ச் சூத்ரவர்ணத்துள் மூழ்கி
விட்டன. இந்த வர்ணங்களில் சேர்ந்தவர்
என்று வைதிகமாக எல்லோராலும் பொ
துப்பட மதிக்கக்கூடியவர்கள் ஒருவரு
மில்லை. எவ்வாறு தாம் ப்ராஹ்மணர்கள்
என்று தாமே கூறிக்கொள்ளாது, ப்ராஹ்
மணர்கள் பிறரால் கண்டு கொள்ளக்
கூடியவர்களாகத் தமது தோற்றம் ஒழு
ங்கு பேச்சு முதலியவைகளால் இருக்
கின்றனரோ அவ்வாறுள்ள க்ஷத்ரிய வைச்
யர்கள் இக்காலத்தில் இல்லை. க்ஷத்
ரிய வைச்யர்களெனத் தம்மை வெளியிட்
டுக்கொள்ளும் இக்காலத்தவர்களுக்கு வர்
ணத்திற்குரிய கர்மானுஷ்டானங்களே
இல்லை. அவர்கள் தம் ஸந்தியாவந்தனத்திற்
குப் பதிலாக ப்ராஹ்மணர்கள் ஸந்தியாவந்
தனத்தை உருவேற்றி ஒப்புவிப்பர்; இவ்
வளவுதான். ஆகவே பொதுவாகக் கருது
மிடத்துக் கலிகாலக் கொடுமையால் வர்ணம்
இரண்டாகப் போய்விட்டது; அவையாவன
ப்ராஹ்மணவர்ணம், அப்ராஹ்மணவர்ணம்
என்பவையே. இதில் இரண்டாவதனுள்
க்ஷத்ரியவைச்ய வர்ணமும் அழுந்திவிட்டன.

வர்ணங்கள் கதியே இப்படியாக, இவை
களை எல்லைகட்டி நிறுத்திவைக்க வந்த ஆச்
ரம தர்மங்கள் கதி எப்படியென்பதை
ஆராய்வோம். பராசராதி ஸ்மிருதிகளி
லேயே கலிகாலத்தில் தீர்க்க ப்ரஹ்மசரிய
மும் வானப்ரஸ்தமும் கூடாது, இக்காலத்து
ப்ராணபலத்தை நோக்கி என்று ஒதுக்கி
விட்டுள்ளது; ஆதலால் ப்ரஹ்மசரியம் முழு
ஆற்றலின்றி ஒருவாறு உடனே கார்ஹஸ்
த்யத்திற்கு இடம் தரவேண்டும். இதுவும் இக்
காலத்தவர் சிறு மதியால் முழு ஆற்றலின்
றிப் பின்பற்றப்படும். ஆனுல் இதுதான் ஆச்
ரமமாக எல்லோராலும் மதிக்கப்படும் ஒரு
வாறு. ஸந்யாஸமோ ப்ராஹ்மணனுக்குமாத்
திரம்; அவனிடமும் ப்ரஹ்மசரியம் கார்ஹஸ்
த்யம் இவை முழுஆற்றலின்றிப் பொதுவாக

209 8381

இருப்பதாலும், வானப்ரஸ்த வாஸனையே இல்லாததாலும், ஸந்யாஸமும் இக்காலத்திற்கேற்றதல்ல; பின்பற்றப்படின் முற்றிலும் முடியாமல் அதோகதிக்கே காரணமாகலாம். ஆனால், முன்னர் பல பிறவிகளில் அமைந்துள்ள சிறப்பால், சில உத்தம பரிபாகிகளுக்கு ப்ரஹ்மசரியம் கார்ஹஸ்த்யங்களிலிருந்து நேராகவும் முறையாகவும் ஸந்யாஸம்பெறச் சாஸ்திரங்கள் இடங்கொடுத்துள்ளன. மேல் ஞானயோகத்தில் இந்த விஷயத்தை நன்கு விளக்குவோம். ஆகவே, ஆச்ரமங்கள் நான்கும் நிலைகுன்றிய கார்ஹஸ்த்யமாகவும், ஒளி மழுங்கிய ப்ரஹ்மசரிய ஸந்யாஸங்களுமே யாகவும் மாறிவிட்டன. ஆனால் க்ருஹஸ்தாச்ரமந்தான் மிகுந்துள்ளதாகக் கூறிவிடலாம். இவைகளையும் இழந்துவிட்டால் ப்ராஹ்மண்யமும் நழுவிவிடும்; வேறு நன்மை ஒன்றும் ஏற்படாது.

வர்ணாதிகள் நழுவியவிடத்து ப்ராஹ்மண்யம் அழியாதிருந்து, அனுகூலகாலத்தில் மற்றைய வர்ணாச்ரமங்களை ஓங்கச் செய்யும் என்று நமது சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் எவ்வழியில் இவ்வாறு செய்வர் என்பதை ஆராய்ந்து, அவ்வழி நின்று எல்லோர் நன்மைக்குமாக, ப்ராஹ்மணன் முயற்சிகள் செய்யவேண்டும். மற்றைய வர்ணங்களுக்குத் தம்மை ஓங்கச் செய்யும் ஆற்றல் இல்லை. ப்ராஹ்மண்யம் கடுங் கலியிலும் நிற்பதற்குச் சாஸ்திரங்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் முழுவதையும் விதிக்கவில்லை. பராசரர் தமது ஸ்மிருதியில் பின்வருமாறு ப்ராஹ்மணன் தன் வரையில் நடந்து கொள்ள வேண்டிய வழிகளைக் காட்டுகிறார்:—

(1) ஸ்நானத்தை முன்னிட்ட ஸந்தியாவந்தனம் (2) ஜபம் (3) ஹோமம் (4) தேவதாபூஜை (5) அதிதிபூஜை (6) வைச்வதேவம் ஆகிய இவ்வாறையும் தினம் செய்ய வேண்டியது. இவைகளுள் ஹோமம் வைச்வதேவங்களை நேரிடச் செய்யமுடியாவிடில், மந்திரம் சொல்லுவது, தர்ப்பணமாகச் செய்வது என்று முறையே சாஸ்திரங்களில் வழி விடப்பட்டுள்ளன.

ப்ராஹ்மணன் செய்த பாபங்களைப் போக்கத் தபஸ் செய்ய முடியாக் காலமாதலால், இக்கலியில் பாபத்திற்கு ஏற்பட்ட ப்ராயச்சித்த நாள் அளவு, முற்கூறிய ஆறு கர்மாக்கள் குறையாத தீர்த்த யாத்திரை, ஸேதுதர்சனம், ஸ்தலயாத்திரை, ஜபம் முதலியவைகளைச் சாஸ்திரங்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளன.

மற்றவர்களோடு பழகுங்கால் உணவு, உடை, மணம், கடல் கடவாமை, பொருள் பின்பற்றாமை இவைகளில் அழுத்தமான ஒழுங்குகளைச் சாஸ்திரங்கள் ப்ராஹ்மணன் விஷயத்தில் விதித்துள்ளன. இவைகளை ஸரிவரப் பார்த்துக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை இவைகளுக்கு மீறாதுசெய்து, பொருள் ஸம்பாதிக்கலாம் என்பதே சாஸ்திரங்கள் துணிபு.

இக்காலக் கொடுமைகளுக் கேற்றபடி ப்ராஹ்மண ஜாதியிலும், தேசம், ஆசாரம், ஆசார்யர், நடவடிக்கைகள் இவைகளால் பற்பல உள்வேற்றுமைகள் ஏற்பட்டிருப்பினும் முற்கூறியவைகளில் எவருக்கும் மாறுபாடான எண்ணமே இராது.

மற்றைய வர்ணமான அப்ராஹ்மண வர்ணத்திற்கோ பொதுவாக ப்ராஹ்மண வர்ணமர்யாதையும், அதில் தம் தர்மம் தவறாதிருப்பவர்களிடம் சிறந்த வழிபாடும், பொது தர்மமாகிய கள்ளாமை, வருத்தாமை முதலியவைகளுக்கு மீறாது பொருள் சேர்த்து உயிர் வாழ்தலுமே தர்மமாம்.

இங்கு காட்டப்பட்டவைகளை ஸரிவர அநுஷ்டித்துவிட்டு, ப்ராஹ்மணர்களானால் நேரிடப் பயிற்சியினாலாவது கேள்வியாலாவது, மற்றவரானால் பின் வழியாலேயோ சாஸ்திர உணர்வு ஏற்படும்படி செய்துகொண்டு, தமது காலத்தை அமைதியுடன் எம்மாதிரியான குழப்பம், மயக்கம் ஒன்றுமின்றிக் கழித்து விட்டால் அவர்களுக்குக் கிருதயுக மஹான்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நல்ல பதவியான மோக்ஷ முயற்சிக்கு ஏற்ற நிலை எளிதில் கைகூடிவிடும்.

இதைக்கொண்டுதான் நம் பெரியோர்கள் 'கலிஸ்ஸாது' என்றனர். ஆனால் இக்கால நிலைமையை ஆராயப்புகுந்தால் இந்த எளிதாகும் நிலை இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும். கலிகால தர்மங்கள் குறைந்திருப்பினும், அவைகளைக்கூட ஒருவன் ஸரிவரப்பின்பற்

தக்கிருதயுகரிஷிகளுக்கு இருந்த கஷ்டங்களை விட அநேக மடங்கு கஷ்டம் உண்டு இக்காலத்தில்.பாபஜீவப் பிறவியேபெருத்தது இக்கலிகாலமாதலால்,எல்லாம்தலைகீழாகிவிடும். ப்ராஹ்மணர்களுக்கே தம் சிறப்பு விளங்காமல்போய்த் தமது சுருக்க தர்மங்களிலும் பெரிய அனாதரவு வந்துள்ளது. மற்றவர்களோ ப்ராஹ்மணர்களில் இவ்வாறு கெட்டலைபவர்களைக்கண்டு, தாம் மேலானதால் எவ்விதம் அவர்களைவிடத் தாம் தாழ்ந்தவராவதென்று இறுமாந்து ப்ராஹ்மணரிடம் மாறா வெறுப்பும் ப்ராஹ்மண்யத்தினிடம் வீண் விருப்புங்கொண்டு மிக எளிதான தம் தர்மத்தைவிட்டு மேல்தர்மத்தைச் சாஸ்திரவிதிக்கு விரோதமாகக் கைப்பற்ற முயலுவர். இதனால் கிருதாதி யுகங்களில் நல்வழி ஒழுங்குகளைப் பின்பற்றுவதில் எவ்வளவு தடைகளும் துயரங்களும் இருந்தனவோ, அவ்வளவே அவைகளைவிடப் பல மடங்கு எளிய தர்மங்களைப் பின்பற்றுவதில் இக்காலத்திலும் காணப்படும். ஆகவே, கடவுள் அருள்பெற்ற ரிஷிகள் யுகபேதத்திற்கு எற்பத் தர்மங்களைச் சுருக்கியும் பலன் மாறவில்லை என்று காட்டியுள்ளது யுக்திக்கும் பொருத்தமாகத்தானிருக்கிறது. மோக்ஷ வழியை என்றைக்கும் ஒரேவிதமான பெருமுயற்சியால்தான் பின்பற்றவேண்டும்: தடைகள் ஏற்றத்திற்கேற்ப அவ்வழியில் உதவவேண்டிய ஒழுங்குகளின் தன்மையும் சற்று மாற்றித் தளர்த்தப்படும்,முழு முயற்சியின் வலிமை குறையாதிருக்க.

இவ்வளவு எளிதாகச் சுருக்கப்பட்ட தர்மங்களையும் பின்பற்றவொட்டாது செய்யும் தடைகளில் மிகவும் வெளிப்படையானவைகளைஎடுத்துகாட்டப்புகுவோம். பொதுவாகக் காலக்கொடுமை காரணமாயினும், அதிலும் நுழைந்து புறப்பட ரிஷிகள் தர்மங்களை மாற்றிக் காட்டிவிட்டனர். ஆயினும் இவைகளாலும் நற்கதி அடையவொட்டாது தடுக்கும் தடைகளை நன்கு உணர்ந்து விலக்கவோ அவைகள் நம்மைத் தடுக்காவண்ணம் நடந்து கொள்ளவோ நாம் முயற்சிக்கவேண்டும். இக்காலத்திய படிப்பு, நாகரீகம், வெளிநாட்டுயாத்திரை இவைகளே இந்த வெளிப்படைத் தடைகள். இக்காலப் படிப்பின் ஒழுங்கால் ஆசாரம், சாஸ்திரீய ஒழுங்குகளில் உள்ளபிடிப்பு, கர்மானுஷ்டானம் இவைகளிடம்மிகுந்த அனாதரவு ஏற்படும். இவைகள் ஏற்படவொட்டாது இக்காலத்துப்படிப்பை ஏற்க முயலவேண்டும். படிப்புக் காலங்களிலுள்ள நடை உடை பாவனைகளை வீட்டில் சேர்க்காமலும், அது மானமாக இக்காலத்தில் உயிர்பிழைத்துச் சாஸ்திரீய வழியில் நடக்க ஒரு பேருதவி என்று மாத்திரம் கருதி அதில் முயலவேண்டுமே ஒழிய, வாழ்க்கை நோக்கம் இப்படிப்பே என்ற படுகுழியில் விழுந்துவிடக்கூடாது. இப்படியிருந்தால் நமது நடத்தையைப் பள்ளிக்கூடத்திலும் ஒழுங்குபடுத்திச் சாஸ்திர விரோதத் தொழில்கள் நிகழ இடங்கொடாது ஜீவனோபாயத்தை மாத்திரம் இக்காலப் படிப்பிலிருந்து நாம் கவரமுயன்றால் படிப்பு இப்படி நம்மை வருத்தாது. இரண்டாவதான இக்காலநாகரீகம்,இந்தப்படிப்பைக்கவனமின்றி வாழ்க்கை நோக்கம் என்று கண்மூடித்தனமாகக்கருதுவதால் ஏற்படும்தடை.இதனோடு அது ஏற்படுத்திவிடும் ஸுகஸௌகரிய வினோதங்களாலும் அது ஏமாந்தவர் மனத்தில் வேரூன்றிவிடும். இதனால் நாகரீகவழிகளில் முயன்று கூத்தாடுதல், விநோதம் பார்த்தல்,பந்தடித்தல்,தேகபலத்திற்காகத் தூரம் நடத்தல், ஸத்கர்மானுஷ்டானஸந்தியாகாலங்களில் கதைகேட்டுத் தாழ்ந்த நிலையையடைவது முதலியவற்றில், காலத்தை வீணாகச் செலவிட்டுவிடுதலாகிய கொடியநிலைகள் வந்துவிடும். இவைகள்எல்லாம் வெறும் விஷய ஸுகங்களே; மனத்தில் ஆசையை அதிகப்படுத்தி நம்மை ஓயாமல் அவைகள் பின்னே தொடரச் செய்யும் பயித்தியத்தை வளர்ப்பவையென்றுகண்டுஇவைகளைவிட்டு விலகமுயலவேண்டும். இக்காலத்து நாகரீகம் எவ்வளவு சிறந்ததாகக் காணப்படினும், எல்லாம் உண்ணுவதும் (இந்திரியானுபவங்களும்) தூங்குவதும் (ஓய்வதுமாக) மாத்திரந்தான் முடியும்: நம்மை நல்வழிப் படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் அதற்கு இல்லை; அதற்கு ஆதாரமான வழிகள் பண்டமாற்று, போட்டி, போர் என்பவையாதலால் என்று உணர்ந்து தெளிந்தால் இத்தடை தலையே தூக்காது. முற்கூறிய இரண்டு காரணங்க

ளால் ஏற்படுவது மூன்றாவதான வெளி நாட்டு யாத்திரை. இதனால்தான் சாஸ்திரங்களில் சுருக்கிக் காட்டியுள்ள தர்மங்கள்கூட வேரோடு களையப்படுவது. யாத்திரையால் அடையக்கூடிய நன்மைகளெல்லாம் தீர்த்த யாத்திரையால் கைகூடிவிடும். இவை நீங்கலான மற்றைய யாத்திரை எல்லாம் வீண் மனக்கொதிப்பையும் விஷய ஆசையையுந்தான் வளர்க்கும் என்பதை நன்கு உணர்ந்து அதைக் கனவிலும் கருதாது ப்ராஹ்மணன் காலம் கழிக்க முயலவேண்டும். ஆகவே, இக்காலப்படிப்பு வெறும் வயிற்றுப்பிழைப்பிற்கு மாத்திரம் என்று பின்பற்றிக் கவனமாக நடத்தல்வேண்டும்: நாகரீகம் வெறும் விஷய ஸுகந்தானென்று வேண்டியவைகளாயும் சாஸ்திர விரோதமில்லாதவைகளாயும் உள்ளவைகளை ஏற்று மற்றவைகளை மறக்கவேண்டும்: வெளிப்பயணத்தை வெறும் மனக்கொதிப்பு என்று ஒரு பொருட்டாக மதியாது விலக்கவேண்டும். இவைகளை இப்படி ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் வைக்கவேண்டிய நிலையில் வைத்தால்தான் இக்காலத்திற்கேற்ற சுருங்கிய தர்மங்களையாவது வழிப்படி பின்பற்றி நற்கதி அடையும் ஆற்றல் நமக்குண்டாகும்.

இனிமேல் முன் காட்டியுள்ள இக்காலப் படுகுழிகளான படிப்பு, நாகரீகம், வெளிப்பயணம் இவைகள் வர்ணாச்ரம விஷயமாக ஏற்படுத்தியுள்ள குதர்க்கங்களை எடுத்துக் காட்டி அவைகளை நீக்கப் புகுவோம்.

About the Centenary Number of The Viveka Bodhini, The "Hindu" writes:—We have received a copy of the centenary number of this well conducted Tamil Monthly to which the Hon'ble Mr. Justice T. V. Seshagiri Ayyar writes an appreciative foreword. The articles contained in the number cover a wide range of subjects of absorbing interest to the readers. A special feature of the journal is the number of illustrations and blocks of which the current number contains as many as sixteen. There are articles on social and religious subjects, agricultural, scientific, moral and other topics and the notes and pages for ladies and children deserve special mention Almost all the articles, are written in an easy, simple and direct Tamil and are entirely free from pedantry. The journal fulfils very ably the function of diffusing much useful knowledge among the Tamil people. We heartily congratulate the editor on the success which has attended his efforts.

திருவள்ளுவர்

TIRUVALLUVAR

[ஸ்ரீமான் திரு. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள். பீ. ஏ.]

திருவள்ளுவர்

திருவள்ளுவர் தமிழர். இவர் தமிழில் இயற்றிய நூல் திருக்குறள். இத்திருக்குறளைப்பற்றி ஆங்கிலங் கற்ற தமிழர் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறுவர்:—

"தமிழ் எனும் மாது உச்சியிற் றரிக்கும் சூடாமணியெனச் சொல்லக் கூடியதும், தமிழின் பெருமையை எங்கும் பரவச்செய்ததும், சாதிபேதம் மதபேதமின்றி யாரும் எக்காலத்துங் கைக்கொள்ளக்கூடியதும், தமிழர்க்குப் பெருஞ் செல்வமாயதும் திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளே. இந்நூல் இலத்தீன் பாஷையில் ஒருவராலும், பிராஞ்சில் ஒருவராலும், ஜர்மேனிய பாஷையில் ஒருவராலும், ஆங்கிலேய பாஷையில் மூவராலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுளதாயின், இதன் பெருமையை யானோ எடுத்துரைக்க வல்லனே! தமிழ்

வேதம் என்னும் பெயரும் இதற்குத் தகுந்ததே. இவ்வித நூல் வேறொரு பாஷையிலுமில்லையாயின், இதனால் தமிழுடையும் பெருமை இவ்வளவிற்றென எடுத்துரைக்கற்பாற்றோ! இந்நூல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கில் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையுமே 1330 குறளாற் கூறுவது. வீட்டைப்பற்றி ஏன் கூறவில்லையோ தெரிதலரிது. வள்ளுவர் நான்கையும்பற்றி எழுதியிருப்பார், வீட்டுப் பாகம் இறந்துபோயிருக்க வேண்டும் என்பர் சிலர். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் பாடி, வீட்டைப்பற்றிப் பாடுமுன் வள்ளுவர் இறந்திருப்பார் என்பர் சிலர். அனுபவத்தைக் கொண்டு, அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும்பற்றி உறுதியாய்ச் சொல்லியவர், வீட்டைப்பற்றி உறுதியாய்ச் சொல்லமுடியாமையின் எழுதாது விட்டனர் என்பர் சிலர். இந்நூல் சகல சாதிகளிடத்திலும், சகலமதத்தரிடத்திலும் பரம்ப வேண்டும் என்னும் விருப்புடையோராய், சகலர்க்கும் பொதுவான அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் சொல்லி, வீடு சகலர்க்கும் பொதுவாகாமையின் கூறாது விட்டனர் என்பர் ஒரு சாரார். அஃதெவ்வாறாயினு மாகுக. அது இற்றைக்கு ஆயிரவருடங்கட்கு முன், குறள்போன்ற ஒரு நூல் இயற்றிய தமிழர் மிகவுஞ் சீர்திருந்தியிருந்தனர் என்பதற்கு ஆன்ற அத்தாட்சியாகும். ஆயின் இவ்வள்ளுவர் எங்கிருந்தனரோ? எம்மதத்தரோ? எக்காலத்திருந்தனரோ? இவை யாருமறியா மறைபொருளா யிருக்கின்றன. மயிலாப்பூரில் இருந்தனர் என்றும், நெய்தற்றொழில் செய்தனரென்றும் பெரும் பான்மையும் சொல்வர். சைவர்கள் இவரைச் சைவரென்பர். வைணவர் வைணவரென்பர். போப் (Dr. Pope) துரை கிறிஸ்தவரென்பர் போலும். சமணர் இவரைச் சமணரென்றே கூறுவர்".

மேலே கூறியபடி, தமிழிலக்கியங்களுள் மிகச் சிறந்தது மாத்திரமன்று மிகப் பழையதும் திருக்குறளே. சங்கச்செய்யுள் என்று சொல்லப்படும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு (முப்பால் என்னும் குறள் ஒழிய) ஆகிய இவை எல்லாம் குறளுக்குப் பிற்பட்டவையேயாம். எட்டுத்தொகை முதலியவற்றுட் கோக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் சில, குறளுக்கு முந்தியவையா யிருக்கலாம்; ஆனால் அவை இவையென்று இப்போது நிச்சயிப்பது கூடாத காரியம். எட்டுத்தொகைகள் யாவும், அல்லது அவற்றுட் பல, தொகுக்கப்பட்டது குறளியற்றி வெகு காலத்துக்குப்பின். திருவள்ளுவரோடு ஒருகாலத்தவராக எண்ணப்படும் சீத்தலைச் சாத்தனார், அவ்வையார், இடைக்காடனார், முதலியோர் பாடல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும் தொகைநூல்களில் காணப்படுவதால் இது தெளிவாகும். மணிமேகலை பாடினவர் சீத்தலைச் சாத்தனாராயின், இந்தத் தொகை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டது மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் தோன்றிய பின்பே யாகும்.

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை"

என்னும் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரத்தில் கட்டுரை காதையில்

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந்தொழுந் தகைமை திண்ணமால்—தெய்வ
மண்ணகமாதர்க்கணியாயகண்ணகி [மாய்
விண்ணகமாதர்க்குவிருந்து"

என்னும் முடிவுரை வெண்பாவிலும், மணிமேகலையில் சிறைசெய் காதையில்

"தெய்வந்தொழாஅள்கொழுநற்றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப்பெய்யும் பெருமழையென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரைகேளாய்"

என்னும் அடிகளிலும் எடுத்தாளப்பட்டிருத்தலால், இவ்விரண்டு காவியங்களும் தோற்றுதற்குப் பல நூறுண்டுகளுக்குமுன் குறள் இயற்றப்பட்டதாதல் வேண்டும். குறளின் பெருமையை யாவரு முணர்ந்து அதுபாடிய புலவரைப் "பொய்யில்புலவன்" என்று மேம்படுத்துக் கூறுவதற்கு வெகு காலம் செல்லவேண்டு மென்பது திண்ணம். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் குறளுக்கு வெகு காலத்துக்குப் பிற்பட்டன சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் என்பதும், இவ்விரண்டும்

இயற்றப்பட்டதன் பின்பே நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலிய தொகைநூல்கள் தொகுக்கப்பட்டன வென்பதும் தெளிவாகின்றன.

இப்போதுள்ள தமிழ் இலக்கியங்களுள் திருக்குறள் முற்பட்டதென்பது சாலும்; ஆயினும், அதற்கு முற்பட்ட தமிழ் நூல் வேறொன்றுமில்லையோ என்னில், கூறுதும். தொல்காப்பியமென்னுந் தமிழிலுள்ள பேரிலக்கணம் திருக்குறளுக்கு முற்பட்டது. ஆராயுமிடத்துத் தொல்காப்பியர் கூறிய விதியின்படியே திருவள்ளுவர் தமது குறளை இயற்றி உள்ளாரென்பது விளங்கும். அதுவுமன்றித் தொல்காப்பியருடைய சொற்களையும் பொருளையும் திருவள்ளுவர் தமது குறளில் எடுத்தாண்டிருப்பதும் புலப்படும்.

பிற்கூறிய விஷயம் யாவருக்கும் எளிதில் விளங்குமாதலால் அதனை முதலிற் கூறுதும். தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் மந்திரச் செய்யுள் இத்தன்மைத்தென உணர்த்துவார்

"நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப"

என்றார். இதனையே சிறிது மாற்றித் திருவள்ளுவர் நீத்தார் பெருமை கூறுமிடத்து

"நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்"

என்றார். இதற்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகரும், "நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தாரது பெருமையை நிலவுலகத்தின்கண் அவராணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்டும்" என்று கூறி மந்திரமென்பது தொல்காப்பியர் சொன்னபடி நிறைமொழி மாந்தராணை என்பதனை விளக்கினர். தொல்காப்பியரது சொற்களைத் தமது உரைநடையி லமைத்துக் கூறினமையால் பரிமேலழகருக்கும் கருத்துத் திருவள்ளுவரிதனைத் தொல்காப்பியத்திலிருந்தெடுத்தா ரென்பதேயாகும்.

இனி, தொல்காப்பியர் மேற்கூறிய செய்யுளியலில் தமிழ்ப்பா ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியென நான்காகுமென்றுகூறி, பின்னர் அவற்றால் இன்ன பொருள் உணர்த்தப்படு மென்பார்

"அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப"

என்று அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று பொருளுமே உணர்த்தப்படுமென்றார். இதனால், தொல்காப்பியத்தின்படி, நூல்களால் உணர்த்தப்படுவன அறமும் பொருளும் இன்பமு மென்றாயிற்று. இதற்கிணங்கவே திருவள்ளுவரும் தமது குறளால் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று பொருளையுமே கூறினர். இதனை நச்சினார்க்கினியர் தமது எழுத்ததிகாரத்துச் சிறப்புப்பாயிர வுரையில் எடுத்து விளக்கியுளர். அது வருமாறு:—

"வீடு கூறாரோவெனின், அகத்தியனாரும்
"தொல்காப்பியனாரும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்
"தம் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை
"இலக்கணத்தாற் கூறா ரென்றுணர்க.
"அஃது 'அந்நிலை மருங்கின் றமுதலாகிய
"மும்முதற் பொருட்கு முரியவென்ப'
"என்பதனான் உணர்க. இக்கருத்தானே
"வள்ளுவரும் முப்பாலாகக்கூறி மெய்
"யுணர்தலான் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தம்
"கூறினார்."

இதனால் வள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் வீடு கூறாததற்குக் காரணம் இதுவென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதல் காண்க.

இனித் திருவள்ளுவர் என்னும் பெயரைப்பற்றிச் சிறிதாராய்வாம். இது திருவும் வள்ளுவருமாகிய இரண்டு மொழியாலாயது; அடை யடுத்த பெயரெனப்படும். திருவென்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கமென்பர் பேராசிரியர். அஃது இங்குப் பொருந்தாது. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் என்பவற்றில் போலத் திருவென்பது இங்கே பெருமை, பெருமிதம், மகிமை என்பவற்றைக் குறிக்கும். ஆகவே திருவள்ளுவர் என்பது பெருமையுடைய வள்ளுவர் என்று பொருள்படும். வள்ளுவர் என்பதை இயற்பெயராகக் கொள்ளாது இக்காலத்துப் பெரும்பாலார் காரணப் பெயராகக் கொள்வர். அவருள் ஒரு சாரார் வள்ளுவரென்பது வண்மையுடையவர் என்னும் பொருளது என்றும் மற்றொரு சாரார் சாதிப்பெயரென்றும் கூறுவர். இவ்விரு

கூற்றுள் ஒன்றுவது பொருந்துவதாகக் காணவில்லை. வள்ளுவன் என்பது வண்மை யுடையவன் என்னும் பொருளில் எங்கும் வந்திலது; சாதிப்பெயராகவும் வரவில்லை. வள்ளுவன் என்பது பிங்கலத்திலும் திவா கரத்திலும்,

"வள்ளுவன் சாக்கையெனும்பெயர் மன்னர்க்
குள்படு கருமத்தலைவற் கொன்றும்"

என அரசனுக்குட்பட்ட கருமத் தலைவன் பெயராய் வந்துளது. சூடாமணி நிகண்டில்

"வருநிமித்திகன்பேர் சாக்கை வள்ளுவ
னென்று மாகும்"

என நிமித்திகன் பெயராய் வந்துளது. நிமித்திகன் என்னும் பதத்திற்கு "வருங் காரியம் சொல்வோன்" என்று பொருள் கூறுவர். அது தமிழ் வழக்குப்போலும். நிமித்திகன் என்னும் பதம் நிமித்தம் என்னுமடியாற் பிறந்ததாயினும் வடமொழி யன்று. அஃதாவது நிமித்திகன் என்னும் பதம் வட மொழியிலில்லை. 'நிமித்தக் ஞன்' என்பது வடமொழியில் வருங் காரி யஞ் சொல்வோன் என்று பொருள்படும். காரணவன் என்பதுபோல நிமித்திகன் என்பதும் தென்மொழியாளரால் புதிதாக அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பதம். காரண வன் என்பது போலவே இதுவும் கருமத் தலைவன் என்று பொருள்படும். மன்னர்க் குட்பட்ட கருமத்தலைவனாயின், வள்ளுவன் இழி குலத்தவனாயிரான். வள்ளுவரை இழி குலத்தார் என்போர் அவர் யானைமேல் முரசு கடிப்பிட்டு அரசனாணை சாற்றுவார் என்பர். கம்பராமாயணம் முதலிய நூல் களில் முரசறைவோனை வள்ளுவன் என்று கூறி யிருப்பினும், மணிமேகலை முதலிய பழைய காவியங்களில் அவ்வாறு கூறப்பட வில்லை. ஆதலால் வள்ளுவனென்பது தொன் றுதொட்டு முரசறைவோன் பெயராயிருந்த தென்று கொள்ளற்கிடமில்லை. வள்ளுவரை இழிகுலத்தார் என்று சொல்வதற்காதாரமா யுள்ளது திருவள்ளுவ மாலையில் மாமூலனார் பாட்டாகக் காணப்படும்

"அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவனென்பானோர்பேதை யவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்."

என்னும் செய்யுள். இதனைப் பின்பற்றிச் சிவஞான முனிவரும் தமது சோமேசர் முது மொழி வெண்பாவில்

[கல்வி நலம்
"மெய்த்ததிரு வள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார்
[தறியின்
துய்த்தசங்கத் தார்தாழ்ந்தார் சோமேசா—உய்த்
மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்
கற்றா ரனைத்திலர் பாடு"

எனத் திருவள்ளுவரை இழிகுலத்தாரென் பர். திருவள்ளுவ மாலை இதற்கோராதார மாகக் கொள்ளக்கூடிய நூலன்றாயின். அத னையே பின்பற்றிய இம்முதுமொழி வெண் பாவின் கூற்றும் கொள்ளக்கூடியதன்றா கும். திருவள்ளுவ மாலை செய்தது குறள் அரங்கேற்றிய காலத்தென்றுவது, அதில் நாமகள், இறையனார் முதலியவர்கள் பாடி யனவாகக் காணப்படும் செய்யுள்கள், மெய்மையாக அவர்களாற் பாடப்பட்டன வென்றுவது கொள்ளற் கிடமின்மையால், மேற்கூறிய மாமூலனார் பாட்டென்பது வள்ளுவரை இழி குலத்தானென்பதற்குத் தக்க ஆதாரமாகாது. திருவள்ளுவ மாலை செய்தது குறள் அரங்கேற்றிய காலத் தன் றென்பதற்குக் காரணம் என்னை என்பீரா யின், அசரீரியும், நாமகள், இறையனார் முத லியதெய்வங்களும் பாட்டுப்பாடுவது அநுபவ விரோதமும் அசம்பாவிதமு மாதலேயாம். மற்றையோர்களாற் பாடப்பட்டனவாகக் காணப்படும் பாட்டுக்களுள் பெரும்பாலன மெய்யாக அவர்களாற் பாடப்பட்டனவல்ல. எங்ஙனமெனின், ஒரு நூலுக்குப் பாயிரஞ் சொல்லவோ, அன்றி அதனை எடுத்துப் புக ழவோ புக்கவர் அந்நூல் முழுவதையும் பற் றிப் பேசுவரேயன்றி அதன் ஒரு பாகத்தை மாத்திரம் பற்றிப் பேசார். திருவள்ளுவ மாலையிலோ அறத்துப்பாலைப்பற்றி

"பாயிரநான் கில்லற மிருபான் பன்மூன்றே
தூய துறவறமொன் றூழாக—ஆய
அறத்துப்பால்நால்வகையாலாய்ந் துரைத்தார் நூ
திறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து" [லின்

என்று எறிச்சலூர் மலாடனாரும், பொருட் பாலைப்பற்றி

"அரசிய லவையைந் தமைச்சிய லீரைந்
துருவல்லரணிரண்டொன் றொண்கூழ்-இருவியல்

திண்படை கட்டுப் ப்தினேழ்குடிபதின்மூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை''

என்றுபோக்கியாரும், காமத்துபாலைப்பற்றி

''ஆண்பாலேழாறிரண்டு பெண்பாலடுத்தன்பு
பூண்பா லிருபாலோ ராருக-மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமொரு மூன்ருகக்கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனுர் நன்கு''

என்று மோசிகீரனுரும் கூறினதாக வருகின்றது. இம்மூன்று பாடலும் குறளினுள்ள ஒவ்வோரியலின் தொகையையும் அதிகாரத்தின் தொகையையும் கூறுகின்றன வன்றிக் குறளின் சிறப்பை அல்லது அதன் அருமை பெருமைகளை எடுத்துரைக்கவில்லை; அன்றிச்செய்யுளழகு வாய்ந்தன வாயுமில்லை. இவைகளை இயற்றுவதற்கு மூன்று சங்கப்புலவர்கள் வேண்டியதில்லை; காரிகை கற்றுக்கவிபாடும் ஒருவர் போதும். அங்ஙனமே இவைமூன்றும் குறளின் இயலும் அதிகாரமும் இத்தனையென்று கணக்கிடவிரும்பிய ஒருவராலேயே இயற்றப்பட்டனவாதல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவமாலை குறள் அரங்கேற்றப்பட்ட காலத்துச் செய்யப்படவில்லை என்பதற்கு மற்ருெரு நியாயமும் கூறுதும். அம்மாலையில் உக்கிரப் பெருவழுதியார் பாடினதாக வரும் செய்யுளில் ''நான் மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன் தான் மறைந்து வள்ளுவனுய்த் தந்துரைத்த-நூல்'' என்றும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனுர் பெயர்கொண்ட செய்யுளில் '' ஐயாறு நூறு மதிகார மூன்றுமா, மெய்யாய வேதப்பொருள்விளங்கப்-பொய்யாது, தந்தா னுலகிற்குத் தான் வள்ளுவனுகி, அந்தாமரைமே லயன் '' என்றும் வள்ளுவனுரைப் பிரமதேவனினவதாரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு வள்ளுவரைப் பிரமதேவனின் அவதாரமாகக் கூறவந்தது அவர் உயிரோடிருந்த போதன்று. உயிரோடிருக்கும் போதே ஒருவரைக் கடவுளின் அவதாரமாகக் கொண்டாடுவது எங்குமில்லை. ஒருவர் இறந்தபின் பல வருடங்கள் சென்று காலம் நீடிக்க நீடிக்கத்தான் அவருடைய பெருமை வளர்ச்சியுற்றுத் தெய்வத்தன்மை யடையும். அப்போதுதான் அவர் கடவுளின் அவதாரமாகக் கருதப்படுவார். அங்ஙனமே வள்ளுவரின் அறிவின் பெருமையைக் கண்டு அவரை ஒரு கடவுளின் அவதாரமாகக் கொண்டாட வந்தது அவர் குறளியற்றிப் பல வருடங்கள் சென்ற பின்பேயாம். அப்படிச் சிறிதுகாலம் சென்று வள்ளுவர் பிரமதேவனுடைய அவதாரமென்ற கொள்கை வேரூன்றியதன் பின்னரே இந்தப் பாட்டுக்கள் பாடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் இப்பாட்டுக்கள் பாடப்பட்டது குறள் இயற்றி வெகு காலத்துக்குப் பின்பானுல், அவற்றை யடக்கியுள்ள திருவள்ளுவமாலை குறளரங்கேற்றப்பட்ட காலத்து இயற்றப்பட்டதாகாது.

இனி,இறையனுர் களவியலுரையில் கடைச்சங்கப் புலவர் எண்மர் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வெண்மருள் திருவள்ளுவமாலையில் மூவர் பெயர் மாத்திரம்காணப்படுகின்றன ; ஐவர் பெயரில்லை. அன்றியும் சிலப்பதிகாரத்தில் மகாமகோபாத்தியாயர் சாமிநாத ஐயரவர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட பழைய அகவலொன்று கடைச் சங்கப்புலவரில் இருபத்தெழுவர் பெயர் கூறுகின்றது. அவற்றில் பதினேழு பெயர் திருவள்ளுவ மாலையிலில்லை. இதனுல் திருவள்ளுவமாலை பாடினவர் கடைச் சங்கப்புலவர்கள் என்று சொல்வதற்கிடமின்ருகின்றது.

மேற்கூறியவற்ருல் திருவள்ளுவ மாலை கடைச்சங்ககாலத்து நூலன் றென்பதும் அதிலுள்ள பாட்டொன்றேனும் அங்கே கூறப்பட்ட புலவராலேயே இயற்றப்பட்டதென்பதற்குத் தக்க ஆதாரம் இல்லை என்பதும் நன்கு போதரும். ஆயின் திருவள்ளுவமாலை எக்காலத்து யாரால் இயற்றப்பட்டதெனின், காலந்தோறும் திருக்குறளைப்பற்றிப் பலபாட்டுக்கள் பல புலவராலியற்றப் பட்டனவாக, பிற்காலத்து வந்த புலவரொருவர் அவற்றையெல்லாம், அன்றேல், அவற்றுட் சிறந்தனவற்றை * மாத்திரம், ஒருங்கு சேர்த்து ஒழுங்குபடுத்தி ஒரு நூலாக்கியிருத்தல் வேண்டும். அவர் தா

* திருவள்ளுவரைப் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டுக்கள் திருவள்ளுவமாலையில் வாராதன சில செந்தமிழ் முதற்ருெகுதியில் வந்துள—54-ம், 294-ம் பக்கம் பார்க்க.

மும் சில பாட்டுக்கள் பாடிச் சேர்த்திருக்கலாம். அல்லது நான் முற்றையும் ஒரு புலவரேயே செய்து மிருக்கலாம். வள்ளுவமாலையில் வரும்பாட்டுக்கள் ஏறக்குறைய ஒரே விதமான நேரிசை வெண்பாவாக விருத்தலும், அசரீரி சொன்னதாக வரும் பாட்டு அசரீரியே நேரே சொன்னதாக இல்லாமல்

"திருத்தகு தெய்வத்திருவள் ளுவரோ
டுருத்தகு நற்பலகை யொக்க—இருக்க
உருத்திர சன்ம ரெனவுரைத் துவானில்
ஒருக்கவோ வென் றதோர் சொல்"

என அசரீரி சொன்னதாக மற்றொருவரால் பாடப் பட்டிருத்தலும் இந்தக் கொள்கைக்குத் தகுந்த துணையாகும்.

இன்னும் இந்தப் பாட்டு மதுரையில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சங்கப்பலகை ஒன்றிருந்ததென்பதைக் குறித்தலினாலும், அந்தப் பலகையில் திருவள்ளுவரோ டொக்க விருத்தற்கு உருத்திரசன்மரே ஏற்றவரென்பதனால், குறளரங்கேற்றிய காலத்தில் சங்கத்துப்புலவர் நாற்பத் தெண்மரும் திருவள்ளுவரோ டொக்க விருக்கத் தகுதியற்றவராய்ப் பொற்றாமரை வாவியுள் விழ்ந்து முழுகினரென் னுங் கதைக்குத் தோற்றுமிடமாயிருத்தலினாலும் இது குறள் தோன்றி வெகுகாலத்திற்குப் பின் இயற்றப்பட் டிருத்தல் வேண்டுமென்பது தேற்றம். சங்கப்பலகையிலேற்றிய இந்தக் கதை கட்டுக்கதை. இதுபோன்ற தொருகதை சடகோபரியற்றிய திருவாய்மொழியைப்பற்றியும் வழங்குகின்றது,

இனி வள்ளுவர் இழி குலத்தினரல்லர் என்பதற்கு மற்றுமொரு காரணம் கூறுதும். குறள் படிப்பவர் யாவர்க்கும் அதனை இயற்றிய ஆசிரியர் அக்காலத்திருந்த தமிழ் நூல்கள் மாத்திரமன்றிச் சம்ஸ்கிருத நூலிலும் வல்லராதல் நன்கு விளங்கும். குறளுக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் பலரும் இக்கருத்தினராதல் அவ்வுரைகளை வாசிப்பவர் அனைவரும் கண்டு கொள்ளலாம். அவ்வாசிரியர்களுள் பரிமேலழகர் கூறுவன சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

424-ம் குறளுரையில்

"இவைபற்றியல்லது பகைவர் அற்றந் தாராமையின் இவையே பகையாவன வென்னும் வடநூலார் மதம்பற்றிக் குற்றமேஅற்றந்தரூஉம் பகை என்றும், இவற்றதின்மையே குணங்களதுண்மையாகக் கொண்டென்பார் பொருளாக என்றும் கூறினர்" எனவும்,

"அறம் பொருளின்ப முயிரச்ச நான்கின்
திறந்தெரிந் தேறப் படும்"

என்னும் 501-ம் குறளுரையில் அறவுபதை முதலிய இன்னவென்று விளக்கிய பின்

"இவ்வடநூற் பொருண்மையை உட்கொண்டு இவரோதிய தறியாது பிறரெல்லாம் இதனை உயிரெச்சம் எனப் பாடந் திரித்துத் தமக்குத் தோன்றியவாறே உரைத்தார்" எனவும்,

(இவ்வுபதைகள் சாணக்கிய ரியற்றிய அர்த்த சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. புத்தகம், 1 அதிகாரம், 9.)

662-ம் குறளுரையில்

"தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் அமைச்சுப் பூண்ட வியாழ வெள்ளிகளது துணிபு தொகுத்துப் பின் நீதி நூலுடையார் கூறியவாறு கூறுகின்றமையின், ஈண்டு வினைத்தூய்மையும் உடன் கூறினர்" எனவும்,

(இங்கே குறித்த நீதி நூல்கள் காமந்தகம் சாணக்கியம் முதலியன).

காமத்துப்பால் முகவுரையில்

"இது (காமவின்பம்) புணர்ச்சி பிரிவென இருவகைப்படும். அவை இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவோவெனின், இவர் (திருவள்ளுவர்) பொருட்பாகுபாட்டினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல் வழக்குப்பற்றி ஓதுதலான், அவ்வாறே அவற்றைப் பிரிவின்கண் அடக்கினரென்க" எனவும்,

1330-ம் குறளுரையில்

"ஈண்டுப் பிரிவினை வடநூன் மதம்பற்றிச் செலவு ஆற்றாமை விதுப்புப்புலவியென நால்வகைத் தாக்கிக் கூறினர்" எனவும் கூறுவர் பரிமேலழகர்.

இவ்வாறு அவர் கூறுவன இன்னும் பலவுள். இவற்றால் திருவள்ளுவர் வடமொழியிலுள்ள ஸ்மிருதிகளும், அர்த்த சாஸ்திரங்களும், காமசாஸ்திரங்களும் நன்கு கற்றவரென்பது விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவர் குலத்தாற் பறையனாயிருந்தால் வடமொழி

யிலுள்ள ஸ்மிருதிகளும், அர்த்த சாஸ்திரங்களும் கற்றல் முடியாது. சாஸ்திரங்களைக் கற்றலென், வடமொழிப் பயிற்சி அடைவதே கூடாதென்னலாம். ஸ்மிருதிகளும் அர்த்த சாஸ்திரங்களும் கற்பவர் அரசரும் அரசர்க்கு அமைச்சுத்தொழில் பூணும் பிராமணர் முதலாயினருமே யாதலின், திருவள்ளுவர் நல்ல உயர்குலத்தினராதல்வேண்டும்.

"தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்" என்ற செய்யுளிலும், பிறவிடத்திலும், திருவள்ளுவரைத் தேவர் என்று கூறுவதும், நாயனார் என்று கூறுவதும் அவர் உயர்குலத்தாராதலைக் காட்டும். நேமிநாதவிருத்தி திருவள்ளுவரைத் திருவள்ளுவ தேவரென்னும். (நேமி. சொல். 5) தேவர் என்பது பெரும்பான்மையும் அரசகுலத்தினரையே குறித்து வருகின்றது; திருத்தக்கதேவர், திரிபுவன தேவர், ராஜராஜ தேவர் என்பன காண்க.

இனி வள்ளுவர் என்னும் பெயர் சாதிப்பெயரும் காரணப் பெயருமன்றாயின், வேறு யாது என்றால், அஃது இயற் பெயராதல் வேண்டும். திருவள்ளுவமாலை முதலிய நூல்களில் வள்ளுவரென்னும் பெயரேபயின்று வருதல், அஃது இயற்பெயராதலைக் குறிக்கும். தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தில் வரும்

"சிறப்பினாகிய பெயர் நிலைக்கிளவிக்கும்
இயற் பெயர்க்கிளவி முற்படக்கிளவார்"

என்னும் சூத்திரவுரையில், வினைக்கொருங்கியலுங் காலைச் சிறப்புப் பெயருக்குப் பின்பே இயற்பெயர் வருமென்பதற் குதாரணமாகச் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் "தெய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன்" என்பதைக் காட்டியுள்ளர். இதனால் அவர்களிருவரும் திருவள்ளுவனென்பதை இயற்பெயராகக் கொண்டமை தேற்றம்.

வள்ளுவன் என்னும் பெயர் திருக்குறளாசிரியர்க்கன்றி வேறு பிறர்க்கும் இயற்பெயராய் வந்துளதோ வெனின், பலர்க்கு வந்துளது. புறநானூற்றில் நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்னும் பெயர் வந்துளது. இங்கு நாஞ்சில் என்பது ஒரு மலையின் பெயர். (இவ்வாறு கூறுவர் புறநானூற் றுரையாசிரியர். நாஞ்சில் என்பது ஒரு நாட்டின் பெயர்போலும். நாஞ்சில் நாடென்றொரு நாடு இப்போதும் மலையாளத்துளது.) வள்ளுவனென்பதும் அம்மலைக்குத் தலைவன் பெயர். இவனை ஒரு சிறைப் பெயரியனார், மருதன் இளநாகனார், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை முதலியோர் பாடியுளர். தாமிர சாசனங்களிலும் வள்ளுவன் என்னும் பெயர் வந்துளது. சிறீவள்ளுவன் கோதை என்னும் சேரராசனால் வழங்கப்பட்ட வட்டெழுத்துத் தாமிர சாசனங்கள் சிலவுள. (See page 127 of Tamil Studies by Mr. Srinivasa Aiyangar). இப்போதும் மலையாளத்தில் வள்ளுவ நாடென்றொரு நாடுளது. இது வள்ளுவனுடைய நாடென்று பொருள்படும். இங்கே வள்ளுவனென்பது இயற் பெயரே. இவற்றால் வள்ளுவனென்னும் பெயர் மலையாள தேசத்தில் இயற்பெயராய் வழங்கிவந்தது செவ்வனே நாட்டப்படும். இவை திருவள்ளுவரென்னும் பெயரை இயற்பெயராக் கொள்வதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

மலையாள தேசத்தைப்பற்றிப் பேசவே, திருவள்ளுவர் பிறந்து வளர்ந்த நாடு யாதென்னும் கேள்வி ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. திருவள்ளுவர் பிறந்து வளர்ந்தது மயிலாப்பூரிலென்பர் பலர். அவர் கூற்றுக்குக் கபிலரகவலைத் தவிர வேறு ஆதாரம் உளதாக் காணவில்லை. கபிலரகவல் ஒருகட்டு நூல்; பிற்காலத்துச் செய்யப்பட்டது. கடைச்சங்கத்தில் விளங்கிய கபிலர் பிறந்தது வாதவூர்; கபிலரகவலிற் சொல்லுமாறு திருவாரூரன்று. திருவள்ளுவ மாலையில்

"உப்பக்க நோக்கி உபகேசி தோண்மணந்தான்
உத்தரமாமதுரைக்கச்சென்ப—இப்பக்கம்
மாதாநுபங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப்
போதார் புனற்கூடற் கச்சு."

என வரும்பாட்டுத் திருவள்ளுவரை மதுரையைச் சார்ந்தவராகக் கூறும். வள்ளுவர் என்னும் பெயர்வழக்கு இவரைச் சேரநாட்டைச் சேர்ந்தவராகக் காட்டும்போலும். பண்டைக்காலத்தில் தமிழ் மிகுதியும் வளர்ச்சியடைந்தது சேரநாட்டிலாதலும், இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழந்தமிழ் நூல்கள் பல சேரநாட்டைச் சார்ந்தவையாதலும், வள்ளுவரைச் சேரநாட்டா ரென்று கொள்ளுவதற்கு ஒருவாறு துணையாகுமன்றே?

பத்திரிகைகளும், அவற்றினியலும்
JOURNALS & JOURNALISM

[ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்]

ஆங்கில அரசாட்சியில் நமது ஜன்ம பூமியாகிய பரதகண்டம் அடைந்திருக்கும் பேறுகளுள், நவீனக் கல்விப் பெருக்கே முக்கியமான தாய்க் கருதப்பட்டுள்ளது. அக்கல்விப் பெருக்கு நமது முற்போக்குக்கு வேண்டிய அளவிற்குக் குறைவாகவே யிருப்பினும், நான் அதைப்பற்றி இங்கு விரிவாகச்சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் அக்கல்விப் பெருக்கின் பாகமாகப் பத்திரிகைகள் பெருகி, அறிவையும், ஞானத்தையும், சாதாரண ஜனங்களுள் பரவச் செய்திருக்கும் விஷயத்தைப் பற்றி இரண்டொரு அம்சங்களை மாத்திரம் குறிப்பிட உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

பொதுவாக பத்திரிகைகள் என்பவை புஸ்தகங்கள் அல்லாதவைகளெனச் சொல்லலாம். ஆனால் துண்டுதுண்டுகளாகச் சமயோசிதப்படி அப்போதைக்கப்போது விஷயங்களையும், சமாசாரங்களையும் வெளியிடுவதை மேல் நாட்டார் ஒருவாறு ஒழுங்குபடுத்தி, குறிப்பிட்ட காலங்களில் குறிப்பிட்ட விஷயங்களின் சமாசாரங்களைக் கூடியவரையில் நிரந்தரமாய்ப் பிரசுரித்து, ஜனங்களுக்குள் பரவச்செய்துவரும் வழக்கத்தைப் பத்திரிகைகள் நடத்தும்தொழிலாக நாளடைவில் அனுசரிக்கலானார்கள். இவ்வழக்கம் விருத்தியாகிப் பத்திரிகைகள் பிரசுரஞ்செய்யும் வேலை, பெரிய பொதுக் காரியமெனக் கருதப்பட்டுப் பற்பல தேசாபிமானிகளால் பல தேசங்களிலும் ஏற்கப்பட்டு வந்த பின்னர், அதுவே ஒரு பெருந் தொழிலாக அமைக்கப்பட்டு, அதனால் பொது ஜனங்களுக்குப் பெரும் பிரயோஜனங்களும், பத்திரிகைகளை நடத்தி வரும் முதலாளிகளுக்கு லாபமும், பத்திரிகைகள் சம்பந்தமாய்ப் பலர் வேலை செய்து பிழைப்பதற் கிடமு முண்டாகி விட்டன. இம்மாதிரி, பத்திரிகை நடத்தும் தொழில் இதர வியாபாரங்களைப் போலவே மிகவும் பெருக்கமடைந்து, வலுக்கொண்டு செல்வாக்குப் பெற்றதாக மேல் நாடுகளிலெங்கும் ஏற்பட்டுவிட்டபோதிலும், லாபத்தையே கருதியிருக்கும் இதரத் தொழில்களையும் தொழில் செய்பவர்களையும் போல், பத்திரிகை நடத்தும் தொழிலும் பத்திராசிரியர்களும் பொதுவாகக் கருதப் படுவதில்லை.

ஏனெனில், அவர்கள் செய்யும் தொழில் பொது நலத்தையே நேராகப் பொருத்திருக்கிறது. ராஜாங்க ராஜரீக விஷயங்களைக் கவனியாமல் கல்வியையும், அறிவையும், இதர சாஸ்திரங்களையும், முற்போக்கையும் கவனித்தே நடத்தப்படும் பத்திரிகைகள் கூட, ஜனங்களின் அபிவிருத்தியையே தேடுகின்றன வென்பது எளிதில் விளங்கும். சாஸ்திர ஆராய்ச்சியைச் செவ்வனே கவனிக்கும் பத்திரிகைகளாகட்டும், அல்லது இலக்கிய இலக்கணங்கள், இதர கலைகள், விநோதங்கள் முதலியவைகளையே கவனிக்கும் பத்திரிகைகளாகட்டும், அவை யனைத்தும் ஜனங்களுக்கு விஷயத்தையும், சமாசாரத்தையும், அறிவித்து, உலகத்தில் நடைபெறும் பல வித விசேஷங்களை எடுத்துக்காட்டிப் பாமர பண்டிதர்களின் ஞானத்தை விசாலித்து, அவர்கள் புத்தியைக் கூர்மை செய்து, அவர்கள் ஊக்கத்தை அதிகரிப்பதோடு, அவர்களைத் தம் இனத்தாரிடம் இணங்கிப் பரஸ்பர ஆதரவையும் அபிமானத்தையும் விருத்தி செய்யத் தூண்டி, அதன் பலனாய்ப் பொதுவாழ்க்கையையும் முற்போக்கையும் மிகவும் விசாலித்துக்கொண்டு வருகின்றன வென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இவ்விஷயத்தை இன்னும் ஊன்றிப் பார்ப்போமானால், பத்திரிகைகளின் காரியம், மனிதராய்ப் பிறந்த எவருக்கும் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட பகுத்தறிவு, அதனாலேற்படும் ஞானம், என்ற இரண்டு குணங்களையும் விருத்திசெய்வதற்கு இன்றியமையாக்கருவியாகுமென்பது நன்றாய் விளங்கும். பசு,பக்ஷிகளுக்கும் மனுஷ்யனுக்கு முள்ள தாரதம்மியம், மனுஷ்யனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அறிவிலும், அதனாலுண்டாகும் சிந்தித்துப் பார்க்கும் தன்மையிலுமே ஏற்பட்டுள்ளது. மனிதனிடத்தில் காணப்படும் சிந்திக்கும் தன்மை, அவனது உயிரும் நல்லறிவும் அவனை விட்டகலும்வரை, அவனை விடுவ

தில்லை. எப்பொழுதும் சிந்தையை அடக்கிச் சும்மாயிருப்பது சாதாரண மனுஷ்யத்தன்மைக்கு இயல்பாக மாட்டாது; ஜீவன் அசாதாரணமான தன்மையை அடையும்போது தான் அது சாத்தியமாகும். ஆகவே, சிந்தனையுடைய ஒவ்வொருமனிதனும் அப்படிச் செய்வதனுலுண்டாகும் வேற்றுமைகளை வெளிப்படுத்துவதும் இயல்பே யாகும். தன்னுடைய இயல்பைத், தான் அனுசரித்துத் தனக்குத் தோன்றும் எண்ணங்களை அவ்வப்போது வெளிப்படுத்த ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இயல்பான சுதந்தரமுண்டென்று மேல் நாடுகளில் மானிடசாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்த பல அறிஞர் எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். எனவே, இச் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு மனுதனுக்குமுள்ள இதர சுதந்திரங்களைப்போல் குறைவில்லாமல் நிலை நாட்டப் படவேண்டுவது பொது வாழ்க்கைக்கும், முற்போக்குக்கும் அவசியமானதென நிர்த்தாரணஞ் செய்திருக்கிருர்கள்.

மனிதன் சிந்தையை அடக்கச் சாத்தியப்படாதென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், அவன் தன் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த, சில பொது விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது, நாகரீகமடைந்த எல்லாத் தேசங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதிகாலத்தில், நாகரீகம்பெற்ற மனுஷ்யர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றும் எண்ணங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் வாய்மொழியாய் ஒருவருக்கொருவர் அறிவித்து வந்தார்கள். அப்படிக் கர்ண பரம்பரையாகக் கேட்டே, அறிவும் ஞானமும் வெகு காலம் விருத்தியடைந்துவந்தன. எண்ணும், எழுத்தும் நாளடைவில் ஏற்பட்டபொழுது எண்ணங்கள் எழுத்து மூலமாய் ஒருவருக்கொருவர் பரிவர்த்தனம் செய்துகொள்ளப்பட இடமேற்பட்டது. இப்படி எழுதப்பட்ட சுவடிகளும் புஸ்தகங்களும் அதிகரித்துப் பல தலைமுறைகளான பிறகு, அவை பெயர்த்தெழுதப்பட்டு இலக்கிய இலக்கண நூல்களாக ஜனங்களுள் பரவிவந்தன. மேல் நாடுகளில் அச்செழுத்துக்கள் பதினைவது நூற்றுண்டில் காக்ஸ்டன் என்னும் மதியூகியால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து புஸ்தகங்களுக்கும், நூல்களுக்கும், பிரதிகள் கையால் வரையப்பட்டு வந்த கஷ்டம் நீங்கி, மிகச் சுலபமாய் அச்செழுத்துக்களால் பதுப்பிக்கப்பட இடமுண்டாயிற்று. அவ்வப்போது எழுதப்படும் கிரந்தங்களுக்கும் வரையப்படும் படங்களுக்கும் பல பிரதிகள் தயாரிப்பது சுலபமானவுடன், அறிவு, ஞானமென்பது ஒரு எல்லைக்குள், அல்லது ஒரு விதிக்குள் மாத்திரம் உட்பட்டதாயிராமல் சாதாரண ஜனங்களுக்குள் விரைவாகப் பரவ ஆரம்பித்ததென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

ஆனுல், இப்படிப் புஸ்தகங்கள் மூலமாய் ஜனங்களுக்குப் புகட்டக்கூடிய அறிவும் ஞானமும், விருத்தாந்தங்களும், முன்னமேயே சேகரித்து நாளடைவில் ஆராய்ந்து தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயங்களாகவேயிருந்தபடியால், கல்வி பரவிய போது ஜனங்களுள் அப்போதைக்கப்போது நடக்கும் விருத்தாந்தங்களையும், அவைகளிலிருந்து ஜனிக்கும் எண்ணங்களையும், அபிப்பிராயங்களையும், ஒருவருக்கொருவர் அறிவித்து ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள் செய்துகொண்டு, அவரவர்களுக்கொத்தபடி கலந்து ஒன்று சேர்ந்து தங்களுக்கும் பொது நலத்துக்கும் உரிய விவகாரங்களைச் சரிவர நடத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற அவா மேலிடலாயிற்று.

ஆகவே, அப்போதைக்கப்போது இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் சமாசாரங்களையும், விஷயங்களையும் அறிவிப்பதற்கான கருவியான பத்திரிகைகள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஆனுல் மேல் நாடுகளில் பத்திரிகைகள் இவ்விதம் ஆரம்பமான காலத்தில், குறிப்பிட்ட கிழமைகளிலோ அல்லது தேதிகளிலோ பிரசுரிக்கப்படுவ தென்பதில்லாதிருந்தது. சமயம் வாய்த்தபோதும் சந்தர்ப்பங்களை அனுசரித்தும், அப்போதைக்கப்போது துண்டுப் பத்திரிகைகள் துணிவுடன் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

அக்காலத்தில் பத்திரிகைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு அசாதாரணமான மனத்துணிவு இருத்தல் அவசியமாயிருந்தது. ஏனெனில் ஒவ்வொரு தேசத்திலும் அக்காலத்தில் நடைபெற்ற அரசாங்கங்கள், புஸ்தகங்கள் பிரசுரிக்கப்படுவதைக் கண்டித்து வந்தன.

வெளிவந்த புத்தகங்களைப் பறிமுதல்செய்வதும்,பிரசுரிப்பவர்களைத் தண்டிப்பதும் அக்காலத்திய அரசாங்கத்தாரின் வழக்கமாயிருந்தது. தவிர, கிளர்ச்சி யுண்டாக்கக்கூடிய பத்திரிகைகளையும், பத்திராசிரியர்களையும், அரசாங்கத்தார் வெகு கொடுமையாய் நடத்திவந்தார்கள். பத்திராசிரியர்களுக்கும் பிரசுரம் செய்யும் அச்சுக்கூடத்தார்களுக்கும் அபராதம், கடுங்காவல், தனிக்காவல், இதர இம்சைகள் எல்லாம் ஏராளமாக விதிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு வரும் காலங்களில், அவர்களுள் மிகுந்த தீரத்துடனும், சாமர்த்தியத்துடனும் எதிர்த்தவர்கள் அநேகர். இரகசியமாகவும், தந்திரமாகவும்,பொது ஜனங்களுக்கு நோக்கங்களையும், வழிகளையும் எடுத்துக்காட்டியவர் பலர். இவ்வாறு தேச பக்தர்கள் பலர் அவ்வப்போது இராஜாங்கத்தின் கேடுகளையும், குறைகளையும், தயவு, தாக்ஷண்யமில்லாமல் விவரித்துரைத்துச் சீர்திருத்தத்தை நாடினார்கள்.

இப்படி இவ்வளவு சங்கடங்களையும் வென்று, பத்திரிகைகள் முன்னேற்றமடைந்திருப்பதற்குக் காரணம், நாம் முன்பு குறிப்பிட்டிருக்கிறபடி மனுஷ்ய கோடிகளின் இயற்கையேயாகும். அவ்வியல்பை அந்நாளிலிருந்த அதிகாரி வர்க்கத்தார் எதிர்த்ததனால அதன் வலிமை அதிகரித்தே வந்தது. பிரான்ஸ் தேசத்தில் குடியரசு அமையும் காலத்திலிருந்த சிறந்த மதியூகி யொருவர், "பிறர் உன்னைக் குற்றவாளியென்று சொன்னாலும், உன்னைச் சிறையிலடைத்தாலும், கொடுந் தண்டனை விதித்தாலும், உன் தலையையே வாங்க நினைத்தாலும், அவற்றிற்கு அஞ்சாதே; உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பகிரங்கப்படுத்து. அப்படிச் செய்வது உனக்களிக்கப்பட்ட சுதந்தரங்களில் ஒன்றல்ல; ஆனல் அப்படிச் செய்வது உன்னுடைய கடமையேயாகும்." எனக் கூறியுள்ளார்.

18-ம் நூற்றுண்டில் கூட, பத்திரிகை நடத்துவோர் எவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டார்களென்பது மேற்கண்ட வாக்கியங்களால் விளங்கும். நாகரீகமடைந்த ஒவ்வொரு தேசத்திலும் பத்திரிகைகள் தற்போது இன்றியமையாச் சாதனங்களாகி விட்டன. இக காலத்தில் பத்திரிகையில்லாத நாடு பாழான நாடென்றே கருதப்படும். பத்திரிகைகள் ஜனங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, இராஜாங்கத்துக்கும் அவசியமான அங்கங்களாகி விட்டன. என்ருலும், அவை தற்போதைய நிலைமையை அடைவதற்குமுன் உள்ள சரித்திரம் பயங்கரமானது. அறிவும் ஞானமும் பாமர ஜனங்களுக்குள் பரவுதல் ஆபத்தை விளைவிக்குமெனக் கருதி நடந்த பழையஅரசாங்கங்களில், பத்திரிகைநடத்த முன்வந்தவர்களில் எத்தனையோ பேர் கொலை செய்யப்பட்டனர். தண்டனைக்கும் கொடுமைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டவர்கள் எத்தனையோ பேர். என்ருலும், புத்தி பலம், சரீர பலத்தை வென்றுவிடக்கூடியதாகையால், அவ்வியற்கையின்படியே பத்திரிகைகளும் கஷ்டங்களை வென்று வெளியேறி, தேசங்கள் தோறும் சாச்வத ஸ்தானங்கள் பெற்றன.

தற்காலத்தில் பத்திரிகை நடத்துவதற்கு ஏராளமான மூலதனம் அவசியமாயிருக்கின்றது. உலகத்தின் நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் சமாசாரங்கள் சேகரிக்கப்படுகின்றன. இப்படிச் சமாசாரங்கள் சேகரித்துப் பத்திரிகைகளுக்குக் கொடுப்பதற்கெனவே தனியான ஸ்தாபனங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பத்திரிகைகளில் விவாதிக்கப் படாத விஷயமே கிடையாது. நானுவித விஷயங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் ஒரு பத்திரிகையில் தோன்றுவதற்கு அநேகர் வேலை செய்யவேண்டியது அவசியமாகின்றது. ஆகவே, மூல தனம் அவசியமான சாதனமாய் ஏற்படுவதோடு, பத்திரிகை நீடித்து நடைபெறுவதற்குத் தொழில் முறையில் செய்யப்படவேண்டிய காரியங்களும் அத்தியாவசிய மாகின்றன.

மேனுடுகளில் பெரும்பாலும் பத்திரிகைகள் நடத்துவது லாபத்தை நாடிச் செய்யும் ஒரு தொழிலாகவே கருதி நடத்தப்படுகின்றது. இந்தியாவில் பத்திரிகை நடத்தும் தொழில் இன்னும் அந்த நிலைமைக்கு வரவில்லையென்று சொல்லலாம். இத்தேசத்தில் ஐரோப்பியர் தங்கள் ஆதிக்யத்தையும் செல்வாக்கையும் ஸ்தாபிப்பதற்காக

நடத்திவரும் பத்திரிகைகளை, ஐரோப்பியக் கூட்டத்தார் கட்டுப்பாடுடன் பல வழிகளிலும் சகாயஞ்செய்து ஆதரித்து வருகிறார்கள். அதிகாரமும், செல்வமும், செல்வாக்கும் பெற்ற ஐரோப்பியச் சமூகத்தின் முழுஆதரவையும் இவ்வாங்கிலோயிந்தியப் பத்திரிகைகள் பெற்று வருவதோடு, கவர்ன்மெண்டின் ஆதரவையும் பெறுகின்றமையால், அவை அநேகமாய் ஒன்றுக்கு அதிகமான வழிகளில் லாபம் பெற்று நடைபெறுகின்றன.

இந்தியரால் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளோ, அவற்றின் உற்பத்திச் செலவுக்குக் கட்டிவரக்கூடிய பொருளைச் சம்பாதிப்பதற்கு வெகு கஷ்டப்படுகின்றன. ஏனென்றால், இந்தியப் பத்திரிகைகள் ஏழை ஜனங்களின் ஆதரவை மாத்திரம் பெற்று நடைபெற வேண்டியிருக்கின்றன. ஆகவே, அங்குமிங்கும் இரண்டொரு பத்திரிகைகளைத் தவிர பெரும்பான்மையான இந்தியப் பத்திரிகைகள், மதிக்கத்தக்க லாபமின்றியே, தேச கைங்கரியத்தின் பலனை மாத்திரம் கருதி நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்திய தேசத்தில் இனிமேல் கல்வி விஸ்தாரமாய்ப் பரவி, இந்தியர் ஒவ்வொருவருக்கும் பத்திரிகை இன்றியமையாச் சாதனமாய் ஏற்படும்போது, இந்தியப் பத்திரிகைகள் தற்போதுஅடைந்துவரும் கஷ்டங்கள் நிவர்த்தியாகுமென்று நம்புவோம்.

“விவேக போதினி”யைப்பற்றி “கிருஷிகன்” எழுதுவது.--சென்னை மயிலாப்பூர் விவேகபோதினி ஆபீஸ் சொந்தக்காரராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ குப்புசுவாமி ஐயரவர்களால் பிரசுரம் செய்து வரப்பெறும் “விவேக போதினி” என்னும் பத்திரிகையின் 100-வது சஞ்சிகை வந்தனத்துடன்வரப்பெற்றோம். இச்சஞ்சிகைக்குக் கல்வியறிவும், நல்லொழுக்கமும் பாண்டித்யமுமுடைய நூற்றுக்கணக்கான கியாதி பெற்ற கனவான்கள் விஷயதானம் செய்து வருகிறார்கள். இவ்வளவு சிறந்த கனவான்களால் எழுதப்படும் வியாசங்களின் அருமையைப்பற்றி விஸ்தரிப்பானேன்? இச்சஞ்சிகையை ஆதரித்து ஒவ்வொருவரும் அநுகூலமடையவேண்டியது அத்யாவசியம். இதன் சொந்தக்காரராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ குப்புசுவாமி ஐயரவர்களுக்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுத்துப் பத்திரிகை அபிவிருத்தியடையும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று சர்வ தயாபரநிதியாகிய கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

உத்தம பத்தினி

THE IDEAL WIFE

[ஸ்ரீமான் பண்டித மு. இராகவையங்காரவர்கள்.]

பரதகண்டவாசிகள் பழைய காலமுதலே கொண்டொழுகிய உத்தம தர்மங்களில் கற்புநெறி யென்பதொன்று. இது ஆடவர்க்கும் உரியதே யாயினும், பெண்டிர்க்குச் சிறந்த தர்மமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. “கொண்டவனிற் சிறந்த தெய்வமில்லை என்றும், அவனை இன்னபடி வழிபடுக என்றும், இருமுது குரவர் (பெற்றோர்) கற்பித்ததாலும், அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் கடவுளர் இவர்களிடத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைத் தலைமகன் கற்பித்தலாலும், வேதத்தும் சடங்கினும் விதித்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு துறவறத்துச் செல்லுந்துணையும் இல்லற நிகழ்த்துதலாலும், கொண்ட தலைவனை இன்னவாறு பாதுகாப்பாயென்றும், அவற்கு இன்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகுக என்றும், அங்கியங்கடவுள் (அக்கினி) சான்றாக மந்திர வகையாற் கற்பிக்கப்படுதலாலும்” கற்பெனப் பெயர்பெற்றது என்பர் முன்னோர். தன் கற்பு நெறியையும் தன்னைக்கொண்ட புருஷனையும், அப்புருஷனாலும் பெரியோராலும் கற்பிக்கப்பட்ட உறுதிமொழிகளையும் நன்றாகப் பேணுதலால், மகளிர்க்குப் பெண் என்ற பெயர் தமிழில் வழங்கியது. காணுதலைச் செய்வது கண் என்றாற்போலப், பேணுதலைச் செய்பவள் பெண் என்றாயிற்றென அறிக. இவ்வாறு பேணுதலே மகளிர்க்குச் சிறந்த தருமமென்பதையும், அதுபற்றியே பெண் என்ற பெயர் வந்ததையும் “தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற—சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்” என்ற குறளால் தெய்வப் புலவர் தெளிவாக்குதல் காணலாம்.

இத்தகைய கற்புநெறியின் உயர்வையும் பரிசுத்தத்தையும் உலகத்தார்க்குக் காட்டிய உத்தமிகளை ஆரியாவர்த்தத்திற்போல வேறு எந்நாட்டிலும் நாம் காணமுடியாது. அநசூயை, சீதை, ஸாவித்ரி முதலிய பெண்மணிகளை உடையது நம் தேசமெனின்,

இதற்கு வேறு பெருமையும் வேண்டுமோ? இன்னோரது அருமை பெருமை வாய்ந்த அற்புத சரித்திரங்களை இதிகாசங்களிற் படிப்பதோடு இவர்களை நித்யமும் ஸ்மரித்து வருவதும் மிகுந்த புண்யமாகக் கருதப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டார், இத்தகைய மகளிரையே பத்தினிப்பெண்டிர் என்று வழங்கி மிகவும் கௌரவித்து வந்தார்கள். தவமுனிவரும் பத்தினிகளும் மிகுந்துள்ள நாடுகளே மழைவளமும் மற்றவளங்களும் வாய்ந்து விளங்குமென்பது நம்முன்னோர் கொள்கை. "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் - பெய்யெனப் பெய்யு மழை" என்பது திருக்குறள். இவ்வாறே, சாத்தனார் என்ற சங்கப்புலவரும், ஒரு நாடு பஞ்சத்தால் வருந்திய விஷயத்தைக் கூறுமிடத்தில்—

"செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ
கொங்கவிழ் நல்லார் கற்புக் குறைபட்டோ
நலத்தகு நல்லாய் நன்னா டெல்லாம்
அலத்தற் காலை யாகிய தறியேன்" (மணிமேகலை)

என்று, பத்தினிகளின் பெருமையை எதிர்முகத்தால் விளக்கினர். இக்கற்பு, பிறர் நினைப்பினும் அவர் நெஞ்சைச் சுடுமென்பது, 'நிறையுடை மகளிர் தம்மே போலப் பிறர் நெஞ்சு சுடூஉம் பெற்றி' என்பதனால் அறியலாம். கம்பநாடரும், 'திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செய்கையாள்' என்று, பார்த்த மாத்திரத்தில் எரிக்கவல்ல திருஷ்டி விஷமென்ற பாம்பைப் பிராட்டியின் கற்புக்குஉவமைகூறுவர். இவர்களது கற்பு நிலையை அரும்பாடுபட்டுங் காப்பது பழைய அரசர்களது முக்கிய தர்மமாயிருந்தது என்பதற்கு எண்ணிறந்த சரித்திரங்களுண்டு. "மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்பும் - காவலன் காவல் இன்றெனி னின்றால்" என்றார் மணிமேகலையிலும்.

இத்தகைய பத்தினிப்பெண்டிர், தம் வாழ்வுக்காலத்தில் எத்தனையோ அரிய செயல்களைச் செய்தவராயினும், தம் கற்பின் பெருமையைக் கணவர்க்குப்பின் மூன்று வகையாகக் காட்டிவந்தமையால் மூவகையராகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ்விஷயத்தை,

"காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயி ரீவர்; ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்;
நளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர்"

என்னும் சாத்தனார் வாக்கால் அறியலாம் (மணிமேகலை). இவ்வடிகளைக் கீழிலிருந்து நோக்கும்போது, விதவை நோன்பினர், உடன் கட்டை யேறுவோர், உடனுயிர் நீங்குவோர் என மூவகையராகப் பத்தினிகளை முன்னோர் பகுத்திருத்தல் தெரியலாம். இவர்களுள் —

1. விதவைநோன்பினர்:—இன்னோர் கணவனிறந்தபின் உயிர் தாங்கி நின்று, மறுபிறவியில் தம் நாயகருடன் வாழ்தற்கு நோற்றுப் பட்டினி முதலியவற்றால் உடம்பை வருத்துவோராவர். இதனை "நளியெரிபுகாஅராயின் அன்பரோடு-உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்பு அடுவர்" என்பதனால் அறிக. இவர்கள் தபஸ்விநிகளைப் போன்றவராதலால், இதனைத் 'தாபதநிலை' என்பர் தொல்காப்பியனார். இவர்கள் இலைகிடந்த நீர்ச்சோற்றையும், எள்ளரைத்த விழுதையும், புளிகூட்டிச் சமைக்கப்பட்ட வேளையிலையையும் உணவாகக்கொண்டு, கல்லழுத்தும்படி தரையிற் பாயின்றிப் படுத்து, உலகானுபவங்களை ஒழித்தவர். இவ்வாறு கணவர்க்குப் பின் உயிர்தாங்கி நோற்கும் கைம்மைகள், இனிவரும் மற்றை இருவரையும் நோக்கத் தாழ்ந்தவரே.

2. உடன்கட்டையேறுவோர்:—இன்னோர், தம் கணவர் இறந்ததும் தாமும் அவருடன் அக்கினியிற் பிரவேசித்து உயிர்துறப்போராவர். இவரையே சாத்தனார் மணிமேகலையில் மற்றோரிடத்திலும்,

"காதலன் வீயக் கடுந்துய ரெய்திப்
போதல் செய்யா உயிரொடு புலந்து
நளியிரும் பொய்கை யாடுநர் போல
முளியெரி புகூஉம் முதுகுடிப் பிறந்த
பத்தினிப் பெண்டிர்" என்பர்.

"தம் கணவரிறந்ததும் தன்னுடைவே போகாத உயிரைவெறுத்து, தாமரைத் தடா

கத்தில் மூழ்குபவர்போல இவர்கள் அக்கினியிற் பிரவேசிக்கும் உத்தமிகள்" என்பது இதன்கருத்து. பூதப்பாண்டியன் என்ற அரசன் இறந்ததும் அவன் மனைவி பெருங் கோப்பெண்டு என்பள் திப்பாயத் துணிந்தபோது, அவளை அது செய்ய ஒட்டாமற் பெரியோர் சிலர் தடுத்து நிற்க, அவர்களை நோக்கி

"பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போ னல்விளர் நறுநெய் தீண்டா
தடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டீமம்
நுமக்கரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளித ழவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயு மோரற்றே"

என்ற பாடலைக் கூறி அக்கினியிற் பிரவேசித்தனள். "நான் அக்கினியிற் பிரவேசிப்பதைத் தடுத்துநிற்கும் பெரியோர்களே! நெய்யைத் தீண்டாமல் நீராகாரத்தையும் எள்விழுதையும் வெந்த இலைகளையுமே உணவாகக் கொண்டு, பாயின்றித் தரையிற் படுத்து வருந்தும் கைம்மைகளைப்போன்றவளல்லேன் நான்; சுடுகாட்டில் மூட்டப்பட்ட அக்கினி உமக்கு அஞ்சதக்கதேயாம். எனக்கோ குளிர்ந்த தாமரைப் பொய்கையும் தீயும் ஒரு தன்மையானவை" என்பது இதன் கருத்து. இதனால், அக்காலத்துப் பத்தினிகளது மனநிலை எவ்வளவு பரிசுத்தம் வாய்ந்ததென்பது விளங்கும். இத்தகைய பத்தினிகளைக் கௌரவிக்கவேண்டி இவருருவங்களைக் கணவருடன் கற்களில் வகுத்து உரியவிடங்களில் பிரதிஷ்டித்து வணங்கிவந்த வழக்கமும் தமிழ் நாட்டில் மிகுந்திருந்து வந்தது. இவ்விஷயம் நூல்களாலும், நாட்டிற்பல விடங்களிலும் காணப்படும் மாஸ்திகல் [மஹா + ஸதிக்கல்] களாலும் தெளிவாகும். இவ்வகைப் பத்தினிகள் முற்கூறிய கைம்மை நோன்பினரைக் காட்டிலும் உயர்வுள்ளவராகவே கருதப்பட்டனர்.

3. உடனுயிர் துறப்போர்:—இவர்கள், தம் கணவர் இறந்தமை கேட்டபொழுதே தம்முயிர்நீங்கும் உத்தமிகள். இன்னோரையே— "காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி-ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்காது-இன்னுயி ரீவர்" என்று சாத்தனார் முதலில் வைத்து ஓதியதும். 'கணவர் இறந்தால், கொல்லனுலைத் துருத்திபோலப் பெருமூச்சு விடாமல், தன்னடைவே உயிர் நீங்குவர்' என்பது இதன் கருத்து. இவ்வரிய பெரிய செயல் தொல்காப்பியத்திலே, "மூதானந்தம்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. [மூது-பெரிய, ஆனந்தம்-சாக்காடு; பேரன்புபற்றி நிகழும் மரணமென்பது பொருள்.] நாயகனும் நாயகியும் ஒருயிரும் ஈருடலுமா யிருந்தாலன்றி இவ்வாறு, ஒருங்கு உயிர்நீங்குந் தன்மை நிகழாதென்பர்;

'ஒருயி ராக உணர்க உடன்கலந்தார்க்கு
ஈருயி ரென்ப ரிடைதெரியார்-போரில்
விடனேந்து வேலாற்கும் வெள்வளையி னாட்கும்
உடனே கலந்த துயிர்.

என்னும் வெண்பா இக்கருத்தையே விளக்குவது காண்க. இவ்வாறு கணவனிறந்த பொழுதே உயிர் துறந்த உத்தம பத்தினி யொருத்தி சிலப்பதிகாரத்துட் காணப்படுகின்றாள். ஆரியப் படைதந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற பாண்டியன், கோவலன் என்ற வணிகனைத் திருடனென்று கருதி அநியாயமாகக் கொலை செய்வித்தபோது, கண்ணகி என்ற அவ்வணிகன் மனைவி, பாண்டியன் முன்சென்று வழக்காடி அப்பாண்டியனது கொடுங்கோன்மையை அவனுக்குத் தன் சிலம்பைக்கொண்டு மெய்ப்பித்தனள். தான் செய்தது தவறென்று அறிந்ததும், அப்பாண்டியன் தன் அநீதியை நினைந்து வருந்தி சிங்காதனத்தில் இருந்தபடியே சோர்ந்து உயிரை விட்டான். அப்போது, அவன் தேவியான பெருங்கோப்பெண்டு என்பவள், தன் கணவன் கண்ணகிக்குச் செய்த அநியாயத்தால் நெஞ்சுடைந்து இறந்த செய்தி தெரிந்ததும், ஒரு கலக்கமுமின்றித் தானும் உடனே உயிர் துறந்தனள். இவ்வரிய நிகழ்ச்சியை, கதை நடந்த காலத்திருந்தவரான இளங்கோவடிகள்,—

" அரிமானேந்திய வமளிமிசை யிருந்த
திருவீழ் மார்பிற் றென்னவர் கோமான்
தயங்கிணர்க் கோதை தன்றுயர் பொறுஅன்
மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வருடித்
தலைத்தா ணெடுமொழி தன்செவி கேளாள்,
கலக்கங் கொள்ளாள், கடுந்துயர் பொறுஅள்,
மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யானெனத்
தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர்தே டினள்போற்
பெருங்கோப்பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்த
[னள்.

என அழகாகக் கூறுதல் காணலாம். இவ்வாறு காதலர் இறந்தபொழுதே இறக்கும் நிலை, முற்கூறிய இருவகைப் பத்தினிகள் ஒழுக்கங்களினும் உயர்வும் உழுவலன்பால் நிகழ்வதுமாகும். கந்தபுராணம் பாடிய கச்சியப்ப முனிவரும்—சூரபதுமன் முருகக்கடவுளாற் போரில் அழிவுற்றது கேட்டதும், அவன் மனைவியான பதுமகோமளை உயிர் துறந்ததைக் கூறுமிடத்தில்.—

'காவன் மன்னவ னிறந்தன னெனுமுரை கன்னத்
துளை—மேவு மெல்லையி லசனிபே றுண்டவெம்
பணியேபோற்—றேவியாகிய பதுமகோமளையெனுந்
திருமங்கை—ஆவி நீங்கினள் தலையளியாகிய தது வ
[ன்றே.

என்றும், ஒழிவிலொடுக்க நூலாரும் 'பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினியே போல' என்றும் இவ்வுத்தம நிலையின் உயர்வை எடுத்துக்கூறுதல்காண்க. இவ்வாறு உடனுயிர் நீங்கிய செய்திக்கு மற்றும் ஓர் உத்தமியின் சரித்திரம் கர்ணபரம்பரையில் வழங்குகின்றதையும் இனி எழுதுவோம்.

கார்த்திகை அல்லது த்ரிபுர தஹன உத்ஸவம்

The Kartikai Festival

[பிருஹ்மஶ்ரீ பண்டித ஶ்ரீனிவாஸசாஸ்திரி அவர்கள்.]

இந்த உத்ஸவம் தென்னாட்டிலுள்ள ஆலயங்களிலும் கிரகங்களிலு மாத்திரமே தான் மிக்க ஆதரவுடன் கொண்டாடப்படுகிறதாய்த் தெரிகிறது.

இந்த உத்ஸவத்தைப்பற்றி, தர்ம சாஸ்திரங்களில், ஆதாரம் காணப்படுவதுடன், ஆகம சாஸ்திரங்களிலும் விசேஷமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில், தர்ம சாஸ்திரங்களில் சொல்வதாவது:—கார்த்திகை மாதத்தில் வரும் பூர்ணிமையானது சில வருஷம் கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்தோடும், சில வருஷம் பரணியோடும், சில வருஷம் ரோகிணியோடும் சேர்ந்துவருவதுண்டு.

[இவைகளில், பூர்ணிமை கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்தோடு சேர்ந்துவந்தால் அதற்கு பத்மக யோகம் என்று பெயர். ரோகிணியுடன் சேர்ந்துவந்தால், அந்தப் பூர்ணிமைக்கு மஹாகார்த்திகீ என்று பெயர். இத்தினமேதான் ஶ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் அவதார தினங்களில் முதல் அவதாரமாகிய மத்ஸ்யாவதார தினம்.] தவிர, பதினான்கு மன்வாதி புண்ய காலங்களில் இது தக்ஷஸாவர்ணிக மன்வாதி. இந்தத் தினத்தில் ஸ்நாநம், தானம், விருஷபோத்ஸர்ஜனம் முதலிய பலபுண்ய கார்யங்கள் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், சிவன், விஷ்ணு முதலிய தேவாலயங்களிலும் கிரகங்களிலும் சாயங்காலத்தில் தீபோத்ஸவம் செய்யவேண்டுமென்றும், இந்தத் தீபங்களைத் தெரிசித்த பிராணிகள் மறுபடி ஜன்மம் எடுக்கமாட்டார்களென்றும், இந்தத் தீபங்களைத் தெரிசித்த பஞ்சமன்கூட பிராமணனாய்ப் பிறந்துவிடுவானென்றும், 'பார்க்கவார்சன தீபிகை' என்னும் கிரந்தம் கூறுகிறது.

இந்தத் தினத்தில், ஜன்மமத்தியத்தில் ஒரு தடவை சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் தரிசித்தவன் ஏழு ஜன்மங்களில் மஹாதனாட்டியனாயும் மஹாவித்வானாயுமுள்ள பிராமணச்சிரேஷ்டனாகப் பிறக்கிறான் எனக்காசி கண்டம் கூறுகிறது. இது நிற்க, காரணம் முதலிய ஆகமசாஸ்திரங்களில் சில விசேஷங்களும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, இந்தப் பர்வதினத்திற்கு முதல் தினத்திலேயே ஆலயங்களில் முக்கியமாய்ச் சில தீபங்களை வைத்து, அவைகளுக்கு, ஆகமத்திற் சொல்லிய விதிப்படி பூஜைகள் செய்யவேண்டும்.

இந்தக்கிருத்திகை தினத்தில், ஸ்வாமிக்கு விசேஷமான அபிஷேகங்களையும் செய்து, தீபங்களுக்கும் பூஜைசெய்து சில ஹோமங்களும், விசேஷ நிவேதனங்களும் செய்ய வேண்டும். அந்த நிவேதனம் செய்யவேண்டியவைகளுள், அவலை வறுத்திச் செய்த பொரியென்பது ஒரு முக்கிய வஸ்து. (இந்தச் சாஸ்திரத்தை ஒட்டித்தான், நமது தேசத்தில் ஒவ்வொரு கிரகங்களிலும் அவல்பொரி செய்வது வழக்கமாய் இருக்கிறதென்பதை நாம் ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டும்.) பிறகு, ஆலயங்களைத் தீபங்களால் அலங்கரித்து ஸ்வாமியின் பூஜை முடிந்த பிறகு, முன் பிரதிஷ்டைசெய்த தீபங்களையும், திவ்ய மூர்த்திகளையும் வாத்திய கோஷம் முதலிய உத்ஸவக்கொண்டாட்டத்துடன் வீதிப் பிரதக்ஷணம் செய்துவைத்து, பிறகு அந்தத் தீபங்களைக்கொண்டு ஸந்நிதியில் 24 முழம் உயரத்தில் கட்டப்பட்ட சொக்கப்பனையை ஆகம விதிப்படி பூஜித்து எரிக்கவேண்டும். அந்தச் சொக்கப்பனை எரியும்பொழுது, அந்த ஜோதிஸ்ஸை, சிவனது ஜ்யோதிர் லிங்கமாய்ப் பாவிக்கவேண்டும். இதுவே முப்புரங்களை யெரித்த பாவனையும் ஆகும்.

இந்த உத்ஸவத்தைப்பற்றி, இன்னும் வெகு விசேஷத்துடன் மஹாபுண்ணியமென்று பல ஆகம சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட ஆசாரங்கள் நமது நாடு முழுவதும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால் நாம் இதைப்பற்றி அதிகமாய் எழுதவேண்டியது அவசியமில்லை.

ஆனால், இந்த உத்ஸவம் சில க்ஷேத்திரங்களில், நக்ஷத்திரப் பிரதானமாய், அதாவது கிருத்திகா நக்ஷத்திரம் எந்த இரவில் இருக்கிறதோ, அந்தத் தினத்தில் கொண்டாடப்படுகிறது. சில க்ஷேத்திரங்களில், பர்வப்பிரதானமாய் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது; அதாவது, பூர்ணிமை எந்த இரவில் இருக்கிறதோ, அந்தத் தினத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

விஷ்ணு க்ஷேத்திரங்களில் ரோகிணீ நக்ஷத்திரம் முக்கியமாய் வைத்து அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

இந்த உத்ஸவம் ஆலயங்களுக்கே, மிக முக்கியமானதால் ஆங்காங்கு வசிக்கும் ஜனங்களும், ஆங்காங்கு சமீபத்திலுள்ள க்ஷேத்திரங்களில் நடக்கும் உத்ஸவ தினத்தை அனுஸரித்து, தாங்களும் பண்டிகை கொண்டாடுவதுதான் நியாயம்.

ஏனெனில், தர்மங்கள், சிரௌதம், ஸ்மார்த்தம், தேசதர்மம், குலதர்மம் எனப் பலவிதமுண்டு. அவற்றில், இந்தக் கிருத்திகோத்ஸவத்தைத் தேசதர்மத்திற் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளவேண்டும். தேசதர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவர், அவ்வவர் வசிக்கும் தேசதர்மத்தையே அனுஸரிக்கவேண்டுமென்று போதாயனஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இந்தக் கிருத்திகை உத்ஸவ விஷயத்தில் பெரும்பாலும் அந்தந்த க்ஷேத்திரத்தை அனுஸரித்து ஜனங்கள் உத்ஸவம் கொண்டாடும் ஆசாரமுங் காணப்படுகிறது.

நிற்க, இதை நாம் திரிபுர உத்ஸவம் என்று சொன்னோமல்லவா? அதற்கு, த்ரிபுரர் என்னும் அஸுரர்களைப் பரமசிவன் எரித்து, தேவர்களையும், உலகங்களையும் காத்த தினத்தில் கொண்டாடப்படும் உத்ஸவம் என்பது பொருள். இந்த த்ரிபுர தஹனத்தைப்பற்றி ச்ருதிகளிலும், சிவபுராணங்களிலும் உபாக்யானங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில், ச்ருதியில் காணப்படுவதாவது, தைத்திரீய ஸம்ஹிதை, காண்டம் 6, ப்ரச்னம் 2, அனுவாகம். 3.):—

முன் ஒருகாலத்தில், சில அஸுரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு, மூன்று பட்டணங்கள் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்று இரும்பால் அமைந்தது. மற்றொன்று வெள்ளியாலமைந்தது. மூன்றாவது ஸ்வர்ணத்தால் அமைக்கப்பட்டது. தேவர்களுக்கு இந்தப் பட்டணங்களை வெல்ல முடியவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் ஒன்றுகூடி யோசித்து அந்த முப்புரங்களை எரிப்பதற்காக அக்னி, ஸோமன், விஷ்ணு என்னும் மூன்று தேவர்களின் தேஜஸ்ஸுகளால் முறையே அடி, மத்தியம், அக்ரம் என்னும் மூன்று பாகங்களையுடைய ஓர் அம்பைச் செய்தார்கள். பிறகு, இந்த அம்பை எய்பவர் யார் என்று யோசிக்கும்பொழுது, ஸம்ஹார கர்த்தராகையால் ருத்ரமூர்த்தியே அதைப் பிரயோகிக்க

வேண்டுமென்று' தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

அப்பொழுது ருத்ரதேவர், ஒருவரம் கேட்டுக்கொண்டார். அதாவது, நானே பசுக்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாக இருக்கவேண்டுமென்றார். (பசுக்கள் என்பது பொதுவாய் ஜீவராசிகளுக்குப் பெயர்). தேவர்களும் 'அப்படியே' என்று அனுமதித்தார்கள். பிறகு ருத்ரதேவர், அந்தப் பாணத்தைப் பிரயோகித்து முப்புரங்களையும், அதிலிருந்த அஸுரர்களையும் எரித்தார் என்ற கதை காணப்படுகிறது.

இதே கதையானது புராணங்களில் மிக விஸ்தாரமாயும், சிவமூர்த்தியின் பெருமையை மிகவும் கொண்டாடியும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. புராணங்கள் வேதார்த்தத்தின் உப ப்ரும்மணம் அல்லவா? அதாவது, வேதத்தின் தாத்பர்யத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்வது. புராணகதையின் ரீதியாவது:

"முற்காலத்தில், சுப்பிரமணியக்கடவுளால் ஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்ட தாரகாஸுரன் என்ற ஓர் அஸுர சக்ரவர்த்திக்கு வித்யுன்மாலி, தாரகாக்ஷன், மஹாராக்ஷன் என மூன்று புத்திரர்கள் இருந்தனர். அவர்கள், பிர்ம்மதேவரைக் குறித்து நீண்ட காலம் தவம்புரிந்து அவரது வரத்தால் தேவர்களால் அழிக்கமுடியாத மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்றனர். அவற்றில் ஒன்று இரும்புக்கோட்டை, மற்றொன்று வெள்ளிக்கோட்டை, மூன்றாவது பொன்னால் அமைந்தகோட்டை. இவர்கள் இந்த நகரங்களுடன் ஆகாயத்தில் இஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பார்கள்; தங்களுக்கு இஷ்டமான இடத்தில் இறங்குவார்கள். அப்படி இறங்கும்பொழுது, அங்குள்ள நாடு, நகரம், பிராணிகள் எல்லாம் அழிந்துவிடும். இவ்விதம் இவர்கள், உலகங்களைப் பாழாக்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, இந்த உபத்ரவம் ஸகியாமல் லோகபாலர்களான இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், பிர்ம்மதேவரிடம் முறையிட இவர்களுடன் அந்தப் பிர்ம்மதேவரும், வைகுண்டம் சென்று நாராயணனிடத்தில் தெரிவித்தார். அந்த நாராயணமூர்த்தி, இந்த த்ரிபுராஸுரர்கள் மஹா சிவபக்தர்களாயிருப்பதால், அவர்களை வெல்லுவது பரமசிவனைத் தவிர வேறெவராலும் சாத்தியமாகாதென்று தீர்மானித்து அதற்காக முதலில் நாரதரை அனுப்பி அந்த முப்புரத்தஸுரர்களுக்குப் பௌத்த மதத்தை உபதேசிக்கச்செய்து அவர்களுடைய சிவபக்தியை அழித்துவிட்டார்.

பிறகு ஸர்வதேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி, பரமசிவன் பூமியை ரதமாகவும், சந்திர சூரியர்களைத் தேர்க்கால்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிர்ம்மாவை ஸாரதியாகவும், மேருவை வில்லாகவும், வாஸுகியை நாணாகவும், விஷ்ணுவை அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு முப்புரத்து அஸுரர்களோடு போராடச் சென்றார். அப்பொழுது இந்த யுத்தத்திற்கு ஸகாயமாக அமைந்த தேவர்களின் அகங்காரத்தை ஸர்வாந்தர்யாமியான சிவபெருமான் அறிந்து, அக்காலத்தில் தனக்கு உண்டான சிரிப்பினாலேயே, முப்புரத்தையும் எரித்துவிட்டனர்" என்பதே.

இந்த இடத்தில் சிரிப்பினால் எரித்தாரென்றும், நெற்றிக்கண்பொரியால் எரித்தாரென்றும், அம்பால் எரித்தா ரென்றும், புராணங்களில் பேதமும் காணப் படுகின்றது. கல்ப பேதத்தினால், இந்தப் பேதமும் ஸமாதானமடைகிறது, அதாவது ஒவ்வொரு கல்பங்களில் ஒவ்வொரு மாதிரியாய் நடந்ததென்றபடி. இப்படிக்கு வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் காணப்படும் த்ரிபுரவதக் கதைக்கு ஓர் தாத்பர்யார்த்தத்தையும் சிலர் ஊகிக்கின்றார்கள்.

ஆனால் அப்படி ஊகிப்பது முற்றிலும் தப்பென்று சொல்லயிடமில்லை. ஏனெனில், வேதங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலுமிருக்கும் பல கதைகளுக்கு ஒருவித தாத்பர்யார்த்தத்தை ஊகிக்கும் வழிகளை, நிருக்த சாஸ்திர கர்த்தராகிய யாஸ்காசாரியரும் மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் ஓர் பெரிய ஆசார்யராகிய பட்டகுமரில ஸ்வாமியும், காண்பித்திருக்கின்றனர். அதாவது, வேதங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் தேவாஸுரயுத்த முதலிய கதையானது சில இடங்களில் இவ்வுலகத்தில் நடந்த சரித்திரத்தைக் குறிக்கின்றது. மற்றும் சில இடங்களில் உலகவிருத்தி க்ஷயங்களுக்குக்

காரணமாயுள்ள வஸ்துக்களையும் அவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று காலபேதத்தினுல் உண்டான மாறுபாடுகளையும் குறிக்கின்றன. அவற்றில் சீதம், உஷ்ணம், இருள், பிரகாசம் முதலிய பதார்த்தங்களில் லோக விருத்திக்கு அனுகூலமாயிருக்கும் பாகங்கள், அவற்றிலுள்ள சைதன்ய அம்சத்தோடு சேர்ந்து தேவர்களென வ்யவகரிக்கப்படுகின்றன. அவற்றில், உலக விருத்திக்கு விரோதமான அதிசீதம், அதிஉஷ்ணம் முதலிய பதார்த்தங்கள், தமது சக்தி சைதன்யங்களோடு சேர்த்து, அஸுரர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றில், பிரளய கால ஆரம்பத்தில் ஜகத்தை அழிக்கும் சக்தியுடைய பதார்த்தங்கள் மேன்மையடைந்து, அனுகூல சக்தி பதார்த்தங்களை அடக்கி விடுவதால் அதைத் தேவாஸுர யுத்தமென்று, அக்காலத்தில் சொல்லுவது ஔபசாரிகமாகும். பிறகு சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில், ஜகத்சிருஷ்டிக்கு அனுகூலமான சக்தியுள்ள பதார்த்தங்கள், ஈசுவர இச்சையினுல் மேன்மை யடைந்து, முற்சொல்லிய ஆஸுரசக்திகளை அடக்கி, உலக சிருஷ்டி ஸ்திதி முதலிய கார்யங்களை நடத்துவது தேவர்களின் ஜயமென்றும் தேவராஜ்யமென்றும் உபசரிக்கப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயங்களை இந்த த்ரிபுரஸம்ஹாரத்திலும் ஊகிப்பது ஸம்பாவிதம். அதெப்படியெனில், இந்தக் கார்த்திகை பௌர்ணமி ஓர் மன்வாதியென்று முன்னமேயே நாம் குறிப்பிட்டிருக்கிருேமல்லவா?

மன்வாதி யென்பதற்கு, ஓர் மன்வந்தரத்தின் ஆரம்ப தினமென்று பொருள். 71 சதுர் யுகங்கள் கொண்டது ஒரு மனு காலமாகும். ஒரு பிர்ம்ம கல்பத்திற்கு இப்படி 14 மனுக்கள் உண்டு. ஓர் பிர்ம்ம கல்பமென்பது 1000 சதுர் யுகங்கள் கொண்டது. இது பிர்ம்மாவின் பகல் வேளை. இந்த 14 மனுக்களுக்கும், 15 ஸந்தியா காலங்களுண்டு. ஒவ்வொரு ஸந்தியாகாலமும் தெய்வ மானத்தால் 4800 வருஷமும், மானுஷமானத்தால், 17,28,000 வருஷங்களும் கொண்டது. இந்த ஸந்தியா காலங்களில் உலகத்திற்கு ஓர்சிறியபிரளயம் உண்டு. இதை அவாந்தரப்பிரளயம் என்று கூறுவர். பிரளயகாலத்தில் சூரியன் முதலிய மண்டலங்கள் சலனமற்று ஒரே இடத்தில் நிற்குமென, சாந்தோக்ய உபநிஷதம் கூறுகின்றது. அப்படிச் சூரியன் சலனமற்றிருக்கும்பொழுது, இந்தப் பூமியின் ஒரு பாகம் அத்யுஷ்ணத்தாலும் மற்றொரு பக்கம் அதிசீதளத்தாலும், இருளாலும் வியாபிக்கப்பட்டு உலகம் அழிந்திருக்கும் என்பது நிச்சயம். அப்பொழுது இந்த இருளும், சீதமும் ஜாட்யமும் பூமிச்சாயையினுல் வியாபிக்கப்பட்ட பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் என்னும் மூன்று பாகங்களையும் வியாபித்திருக்குமல்லவா? இந்த மூன்று ஸ்தானங்களையே இரும்புக் கோட்டை யென்றும், வெள்ளிக் கோட்டை யென்றும், பொன் கோட்டையென்றும், அவற்றுள் வியாபித்த சக்திகளே அஸுரர்களென்றும் சுருதி முதலியவை உபசரிக்கின்றன. பிறகு சிருஷ்டித் தொடக்கத்தில், கால ரூபரான பரமேச்வரர் தமது இச்சாசக்தியால் கிரியாசக்தியைத் தூண்ட அப்பொழுது பெண்டுலத்தை அசக்கிவிட்ட கடிகாரம்போல் லோகசக்கரம் சலிக்கத் தொடங்குகிறது. அப்பொழுது ஆவிர்பவிக்கின்ற பரமேச்வரரது நேத்ர ரூபனை சூரியனுடைய கிரண சம்பந்தத்தால் ஒரே இடத்தில் சலனமன்றி வியாபித்திருந்த இருள் முதலியவை மாறத் தொடங்குகிறது. அப்பொழுது முதலில் ஆவிர்ப்பவிக்கின்ற பிரகாசத்தைக் காலரூபரான பரமேசுவரரது சிரிப்பென்றும், அந்தச் சூரிய கிரணங்களே நேத்ராக்னியென்றும் பாணமென்றும் உபசரிக்கப் படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட இருளைப் போக்கிச் சிருஷ்டிக்கு ஆரம்பமான மன்வாதி காலமாகிய இந்தக் கார்த்திகை பௌர்ணமியில் பரமசிவன் இருள் முதலிய தீயவஸ்துக்களைப்போக்கி அனுகூல வஸ்துக்களாகிய பிரகாசம் முதலியவற்றை விளங்கச் செய்தா ரென்பதற்கு ஞாபகமாக நாம் தீபோத்ஸவம் முதலியவற்ருல் பரமசிவனை ஆராதிப்பது நியாயமே.

இப்படிக்கு த்ரிபுர ஸம்ஹாரமென்பது ஒரு சிருஷ்டியின் ஆதிகால விருத்தாந்தமெனத் தாத்பர்யம் ஊகிக்கப்படுகிறது. இந்த அர்த்தம் பழைய கிரந்தங்களில் நேரில்

காணப்படாவிடினும், வேதத்தில் பல விடங்களுக்கு நிருக்தக்காரரும், பாஷ்யகாரரும் செய்திருக்கும் அர்த்தங்களை அனுஸரித்து இந்தத் தாத்பர்யம் இங்கு எழுதப்பட்டது. முதலில், இந்த த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்தைக் குறிக்கும் வேதத்தின் பாகம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? அவ்விடத்தில் ஷை வேதபாஷ்ய கர்த்தராகிய பட்டபாஸ்கராசாரியார் ஓர் ஆசங்கையும் ஸமாதானமும் செய்திருக்கிறார். அதாவது, இந்த இடத்தில், தேவர்கள் ருத்ர தேவரை நோக்கி அப்பொழுது அவர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கும் பாணத்தை த்ரிபுரர்கள்மீது பிரயோசிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளும்பொழுது, ருத்ர தேவர் தாமே பசுக்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாக யிருக்கவேண்டுமென்று வரன் கேட்டுக்கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது. அப்படி இப்பசுபதித்தன்மை, ருத்ரதேவருக்கு அப்பொழுது கிடைத்ததாகயிருந்தால், அதற்குமுன் அவர் பசுபதி அல்லவா என்ற ஆசங்கைவர, பெரும்பாலும் வேதத்திலிருக்கும் கதைகளெல்லாம் உலகத்தில் நித்திய ஸித்தமான வஸ்துக்களையும், விருத்தாந்தங்களையும் குறிப்பிக்குமாகையால் இங்கும் ருத்ர தேவருக்கு அனாதி ஸித்தமான பசுபதித்தன்மையையே, இந்த அர்த்தவாத சுருதியும் அனுவதிக்கிறதேயன்றி ருத்ர தேவருக்குப் பசுபதித் தன்மையைப் புதிதாக விதிக்கவில்லை; ஸர்வேச்வரனாகிய அவரது பசுபதித் தன்மை, அனாதி ஸித்தம்தான் என ஸமாதானம் செய்திருக்கிறார். தவிர, இப்படி வேதங்களில் லோக நிர்வாக வஸ்துக்களைப் பலவிடங்களில் தேவர்களெனவும், அஸுரர்களெனவும், புருஷர்களெனவும், ஸ்திரீகளெனவும், யுத்தமெனவும், விவாகமெனவும், ரூபகமாக வியவகரிப்பது சாஸ்திரங்களின் வழக்கம். ஆகையால், இந்தக் கிருத்திகா தீபோத்ஸவம் ஸகல ஜகத்காரணபூதனான பரமசிவனது த்ரிபுர ஸம்ஹார மஹோத்ஸவக் கொண்டாட்டமென அறிந்துகொள்வது முக்கியம்.

யுத்த தரும விசாரம்
THE ETHICS OF WAR

[ஸ்ரீமான் பி. என். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் அவர்கள், எம். ஏ.]

நமது ஆரிய மதமும் போர் தருமத்தை வெகு நுட்பமாய் ஆராய்ந்திருக்கிறது. சாஸ்திரம் யுத்தம் உயிர்க்கியல்பென்று தேர்ந்து தரும யுத்தத்தைப் புகழ்ந்து பேசும். முக்குணத்தை விஷயமாய்க்கொண்ட வேதம், குணத்துக்கேற்ப வருணங்களை வகுத்தும் போரை யியல்பாகவுடைய க்ஷத்திரியரை நீதிவழியில் திருப்பியுயர்த்திடும். ஸாம தான பேதமாகிய உபாயங்கள் பயன்படாதபின்னரே சமருக்குச் சன்னாகமடைதற் பாலது. உத்தமகுணமுடைய தூதர்கள் வேந்தரின் கண்ணாய் உண்மையும் சமாதானமே தம் மதமாகக்கொள்வர். தூதருக்குத் தீங்கிழைத்தல் கொடிய பாபம். ஸ்வலாபத்தையே மேலாகக்கருதி இருகக்ஷியிலுஞ் சேராதவர் பழிக்காளாவர். சமானமானவருடன்தான் சமரிடல் வேண்டும். முன் வைத்த காலைப் பின்னெடுக்காத தீரரே வெற்றியல்லது வீரஸவர்க்கமடைவர். பயந்தோடுபவரைத் தொடர்ந்து கொல்வது மகாகொடுமை. படை வீரரைத் தவிர மற்றொருவரையும் வருத்தலாகாது. விஷங்கலந்து வஞ்சனைச் செய்கையினால் பகைவரை மடித்துக், கொள்ளை யடிக்கும் கொடிய வேந்தர் அசுரருக் கொப்பாவர். அபராதஞ் செய்தவரை யடக்கி யடைக்கலம் புகுந்தாலுடனே யவரைக் காத்தல் வேந்தரின் தருமம். முற்காலத்தில், முனிவரும் ரிஷிகளும் போர்க்களஞ் சென்று பகைமூண்ட வீரருக்குப் போரறத்தை நினைப்பூட்டிப் புகட்டுவர். இவ்வண்ணம் த்வேஷம் நீங்கி, தரும யுத்தஞ் செய்து தரும பரிபாலனஞ் செய்வதே வேந்தரின் கடமையென்று நீதியை நிர்ணயித்து அனுஷ்டித்துள்ளார் நமது மேலோர். ஆதலால் பேராசையினால் பகையும்பொறாமையுங்கொண்டு மாயப்போரிட்டு ஊரைக் கொள்ளையிட்டு உயிரை மாய்த்து உலகை யழிக்கவந்த போரை அஸுரப் போரென்றவர்கள் இகழ்வது ஓர் ஆச்சரியமோ! யுத்தம் உயிர்க்கியல்பென்பதை யோர்ந்த சாஸ்திரம் இவ்வியல்பைத் தரும நெறியில் திருப்பிச் சத்துவ குணமாக்கும்.

சாஸ்திரம் தருமப்போரைப் புகழுமாயின் அதற்கு மேற்கோளாம் இதிஹாஸ புராணங்களில் அவ்வுண்மை புலப்படவில்லை. நீதி தவருத ரவிகுலத்தில் பிறந்த தருமக்கடவுளாம் ராமபிரான் வாலியை மறைந்தடிப்பானேன்? பாரதப்போர் மாயப் போரல்லவோ! சிசுபாலன் முதலியவர், கண்ணனை மாயன் வஞ்சகனென்றது பொய்யோ? போரை நீக்கத் தூதுசென்று, போரை மூட்டிக் கொடையாளியாம் கர்ணன் பலத்தை வாங்கி அவனைக்கெடுத்து, அசுவத்தாமனை யவமரனத்துக்காளாக்கி, துணைகேட்டத் துரியோதனனைத் தூற்றிவிட்டு, அபாயத்தினு லலரிட்ட அபிமன்யுவை வஞ்சனையினுலழித்து, அதனுல் கோபமுண்ட பார்த்தனைக் காக்கச் சூரியனை மறைத்துச் சைந்தவனை வஞ்சித்துக் கொன்று, ஆயுதமெடேனென்று அனேக முறை ஆயுதத்தை யேந்தி, பீஷ்மர், துரோணர் முதலிய தலைவரைத் தந்திரத்தால் தொலைத்து துரியோதனன் துடையைக்காட்டியவனை மாய்த்து பாண்டவசகாயனென்று பேர் படைத்து அப்பாண்டவரின் புத்திர மித்திரரை மாயத்தால் மாய்த்து யாதவ குலத்தில் தோன்றி, யாதவரை வேருடன் நாசஞ்செய்த மாமாயனை உயிரைக் கொள்ளையிடுங் கள்வனை யார் நல்லவனென்பார்கள்? "பார்த்தனை முன் கொன்றணங்கின் குழல் களைந்து காலிற் றளைபூட்டி நேராகக் கைப்பிடித்து நின்னையும் யான் கட்டுவனேல் வாராமல் காக்கலா மாபாரதம்" என்று சகாதேவன் சொன்னது சத்தியமே. பாரதப் போரில் க்ஷத்திரிய ரழியாதிருப்பின் நம் நாடு எவ்வளவு சுகமடைந்திருக்கும்? இதையெல்லாம் யோசித்தால் நமது நூல்கள் தரும யுத்தத்தைப் போற்றுமென்றெப்படிச் சொல்வது?

மேற்கூறிய ராமாயணப் போரையும் பாரதப் போரையுமாராய்ந்து அவைகளுக்கு ஓர் சமாதானஞ் சொல்லலாம். நீதியும் அநீதியுமுண்மையில் தெய்வச் செயல்; அது தேவரகசியமாதலின் நாம் அதை யறியவொண்ணுது. ஒருக்கால் அந்த நுட்பத்தை நாமறிந்து நடக்க முடியுமாயின், அதுவேதான் தருமமாய்த் தொழிற்படும் என்போமாயின் அப்பியாஸத்தில் அது மிகக் கடினமாம். தெய்வத்தின் நோக்கையுஞ் செயலையும் யாரறிவது? விபீஷணர் கூடப்பிறந்தவனைக் கைவிட்டு விரோதியைச் சேர்ந்ததுமல்லாமல் அவருக்கு ராவணன் மர்மங்களைமொழிந்து அவனைக் கொல்வித்தது என்ன நீதி? ராமகாரியமே தருமமாதலாலும் ராவணனுக்குத்தாம் எவ்வளவு சொல்லியுங் கேளாததனுலும், விபீஷணர் தமது சாதாரண தர்மத்தைவிட்டு விசேஷ தருமமாம் ராமகைங்கர்யத்தைக் கைக்கொண்டாரென்று சமாதானமளிக்கலாம். ஆனுல் இதே தரும சங்கடத்திலாழ்ந்திய நீதிமானுகிய பீஷ்மரோ பாண்டவரிடம் தருமமும் தெய்வமுங் குடிகொண்டிருந்த தென்பதை நன்ருயறிந்தும், அன்னமிட்ட துர்யோதனனைக்கைவிடாது அவ்வன்னத்தினுலாய தேகத்தையவனுக்குத்தந்து மனதைப் பாண்டவரிடமளித்துக் கோரயுத்தம் விளைத்தனர். நீதிவடிவாகிய இவர், பாண்டவரைக் கைவிட்டு அவர் சேனையைச்சிதரவடித்ததுஎன்னநீதி? பூபாரம் தீர்ப்பதே தெய்வநோக்கமென்றறிந்து இவர் பகைவர் பக்கம் புகுந்தனரென்ருல், தீயவரைச் சேர்வது தீதல்லவோ? நல்லோரைக் கைவிட்டு அவரை மாய்ப்பதும் பூபாரம் நீக்குவதோ? தருமத்தை நிலை நிறுத்திக் காக்கவந்தேனென்று கீதையில் கூறிய பகவான் தீயவருடன் நல்லவரையுமழிக்கத் தோன்றினுரென்பதெப்படியொக்கும்? பாண்டவர் கௌரவர் ஆகிய இருதிறத்தாரையும் கைவிட்டுத் தீர்த்தயாத்திரையை விரும்பிய விதுரர் செய்கையையும் மேலான தருமமென்றே கூறவேண்டும். இப்படி விபீஷணர் விரோதியைச் சேர்ந்தார்; பீஷ்மர்நல்லோரைப்புகழ்ந்து அவரைக்கைவிட்டனர்; விதுரர் இரு கக்ஷியையுந் துறந்து ஓடிப் போயினர். இம்மூவரும், தெய்வச்செயலை யாழ்ந்தறிந்து நடக்கும் மஹான்களாதலால் எவர் செய்கை யுயர்ந்தது, நாம் கைக்கொள்ளத் தகுந்ததெதென்று கூறமுடியும்?

மறுபடியும் யோசித்துப் பார்ப்போம். யுத்தமும், யுத்த தர்மமும் கர்மத்தினுல் வந்ததென்று ஏன் கூறலாகாது? உலகம் அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அது நாய் வால்போலொருநாளும் நேராகாது. அஞ்ஞானத்தின் காரியமாகும் ராகத் துவேஷங்களால் மானிடர் போரில் முனைவர். அதர்ம

மதிகமானல், காக்குங் கடவுளவதரித்துத் துஷ்டரையழித்துச் சிஷ்டரைக்காப்பர். முக்குணங்களும் மனிதரிடம் மிசிரமாயிருப்பதால் இவர் தெய்விக குணமுள்ளவர், இவர் அசுரரென்றறிவது அருமையாகிலும் பிரதான குணத்தைக்கொண்டு நல்லவர் தீயவரென வகுக்கலாம். நல்லவருடன் கலந்து பகவான் அவரைக் காக்கப்புகுவன். அவரிடஞ் சிறுபான்மையாகக் காணும் தீக்குணங்களும் தீயவரிடமிருக்கும் சிறுபான்மையான நற்குணங்களும் கரும வசத்தால் கலந்து போராட, அவைகளின் நடுவில், காக்கவந்த கடவுளும் அகப்பட்டு மொத்துண்டு கருமப் பயனைக் கழிக்கவரும். மித்திரனும் சுக்கிரீவனைக் காக்கவந்த ராமபிரான், வாலியை மறைந்து கொன்றதனல் வந்த பாபத்தை, கண்ணனய்ப்பிறந்து மறைந்தடித்த வேடனம்புக்கு இரையாய்த் தீர்த்தார்: பாரதப் போரில் இவர் செய்த கொடுமையினல் இவருடைய யாதவகுலமே மாய்ந்தது. ஆதலால் பாபபுண்யமென்பது சத்தியம். அது கருமத்தினல் வருவது. அதை யேற்படுத்திய யாவும்வல்லக்கடவுளே யதன்வசப்படி நடப்பனேயன்றி, யொருக்காலும் நீதி தவறுனென்பது நிச்சயமாயிற்று.

ஈசுவரன் கர்மாதினமென்றல் கர்மாவை ஈசனெனல் வேண்டும். அது அவன் ஸர்வ சக்திக் குறைவாகும். அதனல் உலகம் நியாயஸ்தலமாய், ஈசன் நியாயாதிபதியாய் துஷ்டரைத் தண்டித்துச் சிஷ்டரைப் பரிபாலனஞ் செய்வன். அபராதத்தை க்ஷமிக்கும் தயாநிதி கருணைக்கடலெனும் அவன்குணம் பொய்யாய்ப் பலனற்றுவிடும். ஆதலால், யுத்தம் ஈசன் கருணையின் காரியமே யல்லாது, கருமத்தினல் வந்ததன்று என்று சொல்லலாம். இதுண்மையாயின், மானிடர் போரையும் அதன் துன்பத்தையும் நலமென வேம்பியதனல் பரிசுத்தராகவேண்டும். ஆனல் உயிரைமாய்த்து, உலகைப்பாழடிக்கும்போர் கருணைக் கடவுளிட மெப்படி உண்டாயிற்று? இதையெல்லாம் யோசித்துப்பார்த்தால் ஈசனுடைய லீலை யாவுமென நிச்சயிக்கலாம். நன்மையும், தீமையும், போரும், சமாதானமும் ஜீவர்களின் கர்மத்தால் வந்தனவேயொழிய அவைகளில் ஈசனுக்கோர் சம்பந்தமுமில்லை: அவன் கலந்துங் கலவாமல், கொல்பவனுமாய்க் கொல்லப்பட்டவனுமாய், சாக்ஷியாய் ஒரு பயனையுங் கோராது உயிரை யாக்கியளித்தழித்து விளையாடுகிறன். யாவும் லீலையென்றறியாத மானிடர் மயங்கிப் பகைத்து மாண்டிடுவர். இவ்வுண்மை யறிந்தவர் ஆசையும் பகையுமற்று ஈசனைப்போல் தாமும் விளையாடிச் சுகித்திடுவர்.

இக்கொடும் போரில், கோடிகோடியாய் மாண்டு உலகம் பரதவிப்பதைப் பார்த்து இதெல்லாம்ஈசன் லீலையென்றுசிரித்திடுவது சரியாகுமோ? நாமழுவதவன் விளையாட்டோ? அல்லது அவன் லீலை நமது துயரோ? இவ்வுலக மழிக்குந் தெய்வம் ஆடி யமர்ந்திடும் மயான பூமியோ அல்லது காக்குங் கடவுள் களித்திடும் பூஞ்சோலையோ? அசுரரையாக்கி, அவருடன் போர்புரிந்து அவஸ்தைப்பட்டுப் பயந்து பார்க்கடலில்போ யொளிக்குந் தருமமென்னவோ? பசுவைப் படைத்த புண்ணியன் புலியையேன் உண்டாக்க வேண்டும்? பசுவைக் கொல்லப் புலிவந்ததா, அல்லது புலிவாழப் பசுவந்ததா? அனந்த கலியாண குணனய்அன்பும் கருணையுநிறைந்தவன் சக்கிரமுஞ் சூலமுமேந்தி போர்க்கோலங்கொண்டுச் சம்மாரஞ் செய்வதுஞ் சரியோ? போரிடுவது நீதியென்போமாகில் அவன் கருணைக்குப் பொருந்தாது. நீதியில்லை யென்றல், அதையேன் அவனுண்டாக்க வேண்டும்? இதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால் புத்தி சுற்றிச் சுற்றிச் சுழல்மிட்டுச் சோர்ந்திடுவதேயல்லாது, உண்மையை யறிந்துய்வது அஸாத்யம். ஈசுவரன் மனேவாக்குக் கெட்டாதவன்; அவன் செயலை யறிவதரிதென்று நிச்சயிப்பதே விவேகமாம். பகையும் போருமுண்டாவதற்குக் காரணம் அசுர குணம், கர்மா, லீலை, மாயையென்று முறையே விசாரித்ததனலொன்றுந் தெரியாமலறிவழிந்து மனமோய்ந்ததேயன்றி நமக்குச் சமாதானமுஞ் சாந்தமும் கூடவில்லை. உயிரைப் படைத்து உயிருக்குயிரா யிருந்தனுய மாயனை மனதா லறிவதெப்படி?

போர் நீங்கி உலகமுய்யும் வகை நாமறியாவிடினும் அதன் விஷயமாயொவ்வொருவருக்குமுண்டான தர்மத்தை ஒருவாறு நி

ணயிக்கலாம். பாரதப்போரின் கொடுமையைக் கண்டு உள்ளமிடிந்து உயிர் சோர்ந்த பார்த்தனுக்கு அவனுயிரான கண்ணன் கூறியதே உயிர்களுய்யும் வழி. பிறந்தவை யாவும் அழியும். தேகம் அநித்யம்; ஆன்மா எக்காலு மழியாத நித்யனாதலால் அவனுக்குண்மையில் மரணங்கிடையாது. இறந்து பிறப்பது, ஜீரணமான உடுப்பை மாற்றுவதைப் போலாம். எல்லாம் ஈசனாதலால் கர்மத்தைப் பலனைக் கோராது ஈசுவரார்ப்பணமாய்ச் செய்வதே நம் கடமை. ராகத்துவேஷங்கள் நீங்கி, ஆன்மாவை அறிந்து ஆத்ம திருப்தனாய் ஸ்வதருமத்தையனுஷ்டிப்பதே தருமமென்று இவ்வாறு போதித்துப் பிறகுத் தமது மாயையினாலுலக முண்டாயதற்குத் தாமே கர்த்தாவாயிருக்கும் உண்மையை விச்வரூபத்தால் தெரிவிக்க, அந்த ரூபத்தில் சராசரங்க ளற்பமாயடங்கிப் பாரதப்போர் நிகழ்வதைக்கண்டுப் பிரமித்துநடுங்கிய பார்த்தனுக்குஅபயமளித்தக் கருணாநிதி, முடிவில் அவனுக்குத் தரும யுத்தம் புரிவதே தகுமென்று தட்டிக் கொடுத்துத் தேரை யோட்டினார். இதனால் க்ஷத்திரிய குண மமைந்தவனுக்குத் தருமப் போரிடுவதே நீதி யென்றாயிற்று. ஞான வைராக்யம்பூண்டு தத்துவமறிந்த சத்துவகுணபரிபூரண ரஜோகுணத்தினால்பிறந்தபோரிலொருநாளும் அவர் புகார். உடல் பொருளாவி மூன்றையும் இழக்கவந்தாலும், அவர்கள் சும்மாயிருந்துச் சுகித்துத் தீது செய்தவருக்கருள் புரிவர். பகையை யொழித்தவருக்குப் பகைவரேது? ஆனால் தீயவரால் துயரடைந்து தமீது சரணம் புகுந்தத் தீனரைக்கண்டோடிசமாதிகூடாமலவர்கள் தியவரைக் கண்டித்து இருவரையும் ரக்ஷிப்பார்.

பிறப்பு குணம தொழிலாகிய மூன்றும் மன்றாடிக் குழப்பமடைந்து யாவரும் யாவுமாய் எத்தொழிலும் புரியு மிக்காலத்திலே யாவரும் பிராமணர், யாவரும் க்ஷத்திரியர். பிளேடோவும் பவுத்தருங்கூட ஒருவாறு வருணங்களை வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தி யுள்ளார். இப்போதைய மேனாட்டாரிடம் நாம் பெறும்நீதியோ தேசநன்மையையும் அதற்கிணங்கிய உலக நன்மையையும் உயர்வாகக் கொண்டு யுத்த முயிர்க்கியல்பென்று யாவருக்கும் போர்வித்தையைப் புகட்டிப்போராவேச மூட்டிப் புகழோங்கிய பூதலத்தைப் பேய் களித்தாடும் பிணக் காடாக்குகிறது. போரெனுந்தீ யொருநாளு மவியாதாகிலுமதை யடக்கவேண்டுமானால் யுத்தகுணமுள்ளவருக்கறிவூட்டி அதனால் தரும யுத்தம் புரிவதே நலமென்றவர் தேறுவதவசியம். யுத்தந் தீதென்றறிந்தவர், தம் நாடு பிறர் கொடுமையினால் பரதவிக்கும்போது பயந்தோடாமல் தாம் போர்புகுந்து, பிறரைக் கொல்லாவிடினும் போருக்கு வேண்டிய வேறு உதவி புரியலாம். முன்னாளில் விபீஷணர் ராமருடன் சேர்ந்தார், பீஷ்மர் கௌரவருடன் கலந்தனர். விதுரர் இருகக்ஷியுஞ்சேராது விலகினர். தத்துவமறிந்த பிராமணர், தரும யுத்தத்தைப்போற்றி வாழ்த்தினர். ஆதலால் யுத்த தருமமறிந்த விவேகிகள் தம் பிறப்பு, குணம், காலம், சந்தர்ப்பம் முதலியவைகளைக் கீதையைக்கொண்டு நன்றாயாராய்ந்து பிறகு, தத்தம் கடமையைத் துணிவதே தகுதி.

இக்கொடும்போரிலும் பெரும்போரொன்று உலகை வெகுகாலமாய் வாட்டி வதைக்கும். அது உட்போராகையால் அதன் கொடுமையும் வேதனையும் பட்டவர்க்கே தெரியும். ராகத்துவேஷமெனு மதுவைக்குடித்து இந்திரிய வழியாயோடி, காமக்குரோதிகளுடன் கூடி, யவைகள் தரும் சுகத்தை யள்ளிப்புசிக்க, அது விஷமாய் மாறி, விஷந்தலைக்கேறியலைந்து அழிந்து பரதவிக்கு மிப்பேய் மனதையுள்ளிழுத் துள்முகமாய்த் திருப்பிச் சும்மாவிருக்க நாம் போரிடும் கொடுமையை நாவால் கூறமுடியுமோ? பர்வதங்களைப் பிளந்து பொடியாக்கியும், கடலில் மூழ்கிக் கப்பலையுடைத்தும், விண்ணில் மறைந்து மண்ணவரை மாய்த்தும், ஒன்றாயிரமாய் திரிபுவனமெரித்த தீயைப்போல் அக்னியால் உலகையெரித்திடும் காலாக்னிக்குண்டுகள், எண்ணிறந்த கோடிப்பிறப்புகளால் குவிந்துவரும் காமாதி வாஸனைகள் மனதைத் தாக்கிக் கலக்கிச் சிதற அடிக்க, அதனால் நொந்து நைந்து துடித்து மீளாத் துயராம் பவக்கடலில் ஆழ்த்தும் கொடுமைக்கு எள்ளளவேனும் நிகராகுமோ? புறப்போரில் தொடுத்த கணை ஒரு தேகத்தையே மாய்க்

கும், ஆனால் அகத்தை எரிக்கும் ராகத்து வேஷங்கள் அளவற்ற ஜன்மத்தைத்தந்து வாட்டும். மூல பலமாம் அகந்தையை அடக்க அடக்க அது ஆயிரமாய் வளர்ந்து சூழ்ந்து ஊடுருவிப்பாய்ந்து உயிரைவதைக்க, அதனால் தீயில் விழுந்த புழுப்போல் துடிதுடித்து உய்ய வகையறியாது பரதவிப்பது அந்தோ என்ன கொடுமை! பெண் என்றால் வெண்ணெயாய் உருகி, கண்ணன் என்றால் கல்லாய் இருக்கும் இப்பாழ்த்த மனத்தை மாய்க்க வழியுமுண்டோ?

புறப்போர் நீங்கி உலகம் உய்யுமென்பது சந்தேகம். ஆனால் இவ்வுட்போர் நீங்கிச் சாந்தம் அடையலாமென்று ஆப்தர் ஐயமின்றிக் கூறுவதே நமக்குப் பேராறுதல் ஆகும். தேகம் எனும் தேர் ஏறி, புலன்களாம் புரவிகளையடக்கி ஆள்வது பார்த்தஸாரதியின் கருணையின்றிக்கூடுமோ? அப்பேரருளை முன்னிட்டு இந்திரியங்களை யடக்கிக் காமாதிகளைத் துறந்து சிதறவடித்து, அவர் தலைவனும் அகந்தையெனும் சூராதிசூரனை மூவெழுத்தெனும் கணை தொடுத்து மாய்த்து, தூய்மையாம்ஆற்றில் மூழ்கிப்பேரவாவுடன் துள்ளி ஓடோடிப் பறந்து அகண்ட ஒளியாய் ஸ்வயம் ஜோதியாய் ஆராவமுதாய் உயிர்க்குயிராய் மோஹன வடிவாய் விளங்கும் பரமனைக் கண்டு களித்து, மேன்மேலும் பொங்கி வழியும் சுகத்தை மன இந்திரியங்களால் அள்ளிப் புசித்து, அவா அடங்காத நிரதிசய ஆநந்தத்தில் மூழ்கிச் சுகித்திடுவர்.

விவேகபோதினியைப்பற்றிப் "பூர்ணசந்திரோதயம்" எழுதுவது.—"விவேக போதினி" னும் சஞ்சிகை கனம் ஸ்ரீ ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜு சேஷகிரி ஐயர் அவர்கள் முன்னுரையுடனும் பல சித்திரப் படங்களுடனும் வெளிவந்திருக்கின்றது. இந்தச் சஞ்சிகையில் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் மிகத் தேர்ச்சிபெற்ற பண்டிதர்கள் அவர் அவர்கள் விஷயங்களில் அரிய வியாசங்கள் எழுதியுள்ளார். இதில் வந்துள்ள 32 வகை விஷயங்களில் ஒவ்வொரு ஸ்திரீ புமான் குழந்தைகளும் தங்கள் தங்களுக்கு இனியதாகிய விஷயங்களைக் காணுதிரார். இந்த யாதார்தரப் பத்திரிகை மேன்மேலும் சிறப்படைந்து வருவதைக் கண்டு மகிழ்கிறோம்.

புத்தக விமர்சனம்

REVIEWS OF BOOKS

விஜயரங்கம்:—இப்பெயர்கொண்ட நூலாசிரியர், செல்வம் மிக்கவராயிருப்பினும் உலக அனுபவமடைய மனைவியைத் துறந்து மாறுவேடம் பூண்டு, தனவந்தர் ஒருவருக்கு வேலையாளாக அமர்கின்றார். ஒரு வருஷங் கழித்து, தனவந்தருடைய உலோப குணத்தைக்கண்டு, அவரை விட்டுநீங்கி, பிறகு தம் மனைவிக்குக் குழந்தை பிறந்ததை யறிந்து அவள் மீது சந்தேகங்கொண்டு, கடலில் விழுந்திறக்க யத்தனிக்க, ஓர் ஸ்திரீயால் காப்பாற்றப்பட்டு அவளகத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவரியற்றிய நாடகத்தால், கீர்த்தியடைந்து, கடைசியில் தம் மனைவியையும், மகனையும் அடைகிறார். விஜயரங்கத்தின் சிநேகிதன் தாமோதரம் பிள்ளை தம் மனைவியை விட்டுப்பிரிய, ராஜேஸ்வரி என்னும் அவள் கடற்கரையில் விஜயரங்கத்தைக் காத்து கடைசியில் தன் கணவனை யடைகிறாள்.

செந்தமிழ் நாட்டு நாடகாசிரியர்களில் முதல்வரான ஸ்ரீமான் ப. சம்பந்த முதலியார் அவர்கள், முன்பு புராண, சரித்திர சம்பந்தமான நாடகங்களில் தம் திறனை விளக்கினது போல, ஜன ஸமூக நாடகங்களிலும் அவ்வாறே செய்திருப்பது, தமிழர் அனைவர்க்கும் மகிழ்ச்சி தரும். அவருடைய நாடகங்கள் வசன நடையில் எழுதியிருப்பது, வாழ்க்கை மொழியை யொட்டியும், யாவரும் வாசித்தறியக் கூடியதுமாயிருக்கிறது. வாசிப்பவரது மனதைக் கவர்ந்து நீதி புகட்டி, இன்பந்தரும், முதலியாரின் நாடகங்கள், பல 'கற்பனைக்கதைக'ளுக்குமேலானவையாய் விளங்குவது அவருடைய கல்வியின் திறனைத் தெரிவிக்கும். தமிழர் அனைவரும் ப. சம்பந்த முதலியாரவர்கள் நாடகங்களை வாசிப்பின், சிறந்த நாடகம் எத்தன்மையது என்பதை நன்கு அறிவர். இப்புத்தகமும் இவ்வாசிரியரியற்றிய மற்றைய நூல்களும், வேறு தமிழ் நூல்களும், மயிலாப்பூர் "விவேக போதினி" ஆபீஸ் மானேஜருக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

***

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

[ஸ்ரீமான் ஆ். வி. கஸதூரிரங்கய்யர் அவர்கள், பீ. ஏ., எல். டி.,]

S. S. L. C. Public Examination, 1911

II. Write a short account on (any two of) the following :—

(*a*) The bamboo and its uses.

(*b*) Any work of public utility you have seen.

(*a*) மூங்கிலும் அதன் உபயோகங்களும்

மூங்கிலின் தன்மை—அதன் உறுப்புக்களின் உபயோகங்கள்—பிளவு மூங்கிலின் உபயோகங்கள்—நறுக்கு மூங்கிலின் உபயோகங்கள் — இலக்கிய விஷயம்.

மூங்கில், உஷ்ணதேசங்களில் காணப்படும் புல்லினத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெரிய செடி. இது இரண்டு வகையாக வளரும். தனித்தனிக் கொத்துக்களாகச் சில விடங்களிலும், பெருங்காடுகளாகச் சில விடங்களிலும் இது காணப்படும்; சிற்சில காடுகளில் சிறு மூங்கில்கள் கீழ்ச் செடிகளாகவும் காணப்படும். இவ்வாறின்றிப் பெருங் காடுகளாக வளரும் இடங்களில், இதுவேறு செடிகொடிகள் வளர இடம் தாராது.வரண்ட மணற்பாங்கான இடங்களில் இது 10 அடி உயரந்தான் வளரும்; ஆனால் மணல் கலந்த சதுப்பு நிலங்களில் சற்றேறக் குறைய 100 அடி வரையிலும் உயரும். கொத்தாக வளரும் மூங்கில்கள் தரையில் மறைந்துள்ள ஒரே அடிமரத்திலிருந்து தனித்தனிக் கம்புகளாக வெளிக்கிளம்பும். இக்கம்புகள் நீண்டும் உருண்டும் வரவரக் குவிந்தும்வரும். இவைகளில் இடைஇடையே கணுக்கள் காணப்படும். அடிக்கணுக்களில், வேர் தலை தூக்கி நிலத்தை எட்டாதிருக்கும்: மேற் கணுக்களிலிருந்து சிறு கிளை கிளம்பி யிருக்கும். மூங்கிலின் வெளிப்புறம் ஒரு வாறு அழுத்தமாயும் வழவழப்பாயும் காணப்படும்: உட்புறம் மெதுவாயும், சிற்சில வகைகளில் குழாயாகவும் இருக்கும். இள மூங்கில்கள் நேராகவும், முதிர்ந்தவை தலை தொங்கி வளைந்தும் இருக்கும். மூங்கிற்காடுகளில் காற்றின் வலிமையால் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உரைந்துகொண்டு ஒரு வித உருமல் ஒலியை உண்டாக்கும். இந்த உரைவின் அழுத்த மிகுந்தால், தேய்ப்பின் உஷ்ணத்தால் நெருப்பு உண்டாகி மூங்கிற் காடுகள் தீப்பற்றி எரியத் தொடங்கும். வண்டுகள் மூங்கில்களில் வட்டத்தொளைகள் இட்டுக்கொண்டு குழாய்ப் பாகங்களுள் குடியிருக்கும். இந்த வண்டுத்தொளைகள் பல அமைந்த மூங்கில்கள் உள்ள விடங்களில் காற்று வீசினல் காதுக்கினிமையான ஓசையுண்டாகும். இதிலிருந்துதான் புல்லாங்குழல் என்ற இன்னிசைக்கருவி, முதல் முதல் கண்டுபிடிக்கப் பட்டதென்பர் சிலர். 32 வருஷங்களுக்கு ஒரு தரம்தான் மூங்கில் பூவிடும். ஒரு தரம் பூ விட்டுவிட்டால் அதோடு மூங்கிலின் வளரும் ஆற்றல் குன்றிவிடும். அது மறுபடி சேர்ந்து பூ, விதைகள் முதலியவற்றில் முன் போலாவதற்கு 32 வருஷம் பிடிக்கும். [1900-ம் வருஷத்தில் மூங்கில்கள் பூத்தனவாம்.] இதன் இலைகள் சிறியவையாவிருக்கும்.

பலவிதத்தில், மூங்கில் உபயோகப்படுகின்றது. மூங்கில்களை வெட்டி எடுத்துச் செதுக்கி வேறு ஒருவித வேலையும் செய்யாமலே பல விஷயங்களில் உபயோகிக்கலாம். சிறு பந்தர்க்கால்கள், பந்தர்கள், விட்டுக்கு மேலிடும் குருக்குச் சட்டங்கள், தூக்கும்தண்டுகள், துணிகள் உலரப்போடும் கொடிகள், பலர் காணப் பாணம் விளக்கு முதலியவைகளைக் காட்டுவதற்கு வேண்டிய அடிக்கால்கள், இடைவெளியுள்ள வேலிகள், பாய்கொடி முதலியவைகளின் அடிமரம், ஈட்டிமுதலிய ஆயுதங்களின் கைப்பிடிகள், சிறு ஓடைகளின் மேல்கட்டும் பாலங்கள், ஏற்றத்தின் அவயவங்கள் முதலிவைகளுக்கு முழுமூங்கில்கள் உபயோகப்படும். இவைகளைச் சிறு வேலைகள் செய்ததன்பேரில், ஏணித்தண்டு முதலியவைகளுக்கு உபயோகப்படுத்தலாம். மூங்கிலின் சிறு கிளைகள் சவுக்குக்கைப்பிடி, ஊன்றுகோல், மாடடிக்குங்கோல் முதலியவைகளுக்கு உபயோகப்படும். முள்ளோடு கூடிய இச்சிறு மூங்கிலைக்கொண்டு காவல் மிகுந்துள்ள வேலிகளைத் தோட்டங்கள் முதலியவைகளைச சுற்றிக் கட்டுவதுண்டு.மூங்கில் இலைகள்,நெசவு, ஸாமான் கட்டுவது முதலியவைகளுக்கு உதவும். மூங்கிலின் குருத்துக்

கள் விதைகள் முதலியன உணவுப் பொருள்களாக உபயோகப்படும். மூங்கிலைக் கொண்டே வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள முடியும். கெட்டி மூங்கில்களைக் கோல்களாக உபயோகப்படுத்தலாம்.

மூங்கிலைப் பிளந்து வேறு பல விதமாக உபயோகிக்கலாம். இரண்டு பிளவாகப் பிளந்துவிட்டால் அதன் கணுக்களைக் களைந்து அதைத் தண்ணீர் ஓடும் குழாய்களாக உபயோகப்படுத்தலாம். இம்மாதிரியே வாழைப் பட்டைகளையும் உபயோகப் படுத்துவதுண்டு. அவைகள் வாடிப்போகக் கூடியவைகளாதலால் அடிக்கடி அவைகளை மாற்றவேண்டும். இந்தத் தடை, மூங்கில்களை உபயோகிப்பதில் இல்லை. இந்த மூங்கிலையே நான்காகப் பிளந்து விட்டால், இவைகளைக்கொண்டு கொடிகள் படரவிடும் சிற்றிடைத் தட்டிகள் செய்யலாம். அவைகளைக் காக்கைகள் வரவொட்டாது முற்றங்கள்மேல் போடலாம். இன்னும் நுட்பமாக .விருக்கும்படி மூங்கில்களைப் பிளந்துவிட்டால் பாய்கள் கூடைகள் முதலிய வீட்டிற்குபயோகமான வஸ்துக்களை அவைகளிலிருந்து முடையலாம். மூங்கிற் பாய்களில் நெருப்பு எளிதில் பிடிக்காது: நெருப்புப் பட்டவிடம் கருகிவிழுந்துவிடும்: நெருப்பு, பனை, தென்னை முதலியவைகளின் ஓலைகளில் பரவிப் பிடிப்பதுபோல இதில் பிடிக்காதாதலால் இவைகளைப் பந்தர்கள் கூரைக்காகவும் உபயோகப் படுத்தலாம். நறுக்கிய மூங்கில்களால் புல்லாங்குழலும், ஏணிப்படிகளும், வஸ்துக்கள் வைக்குங் குழாய்களும், ஊன்றுகோல்களும் உண்டாக்கலாம். நம்முள் ஒருவனுக்கு ஒரு மூங்கில் கொத்து, தென்னைமரம, வாழைமரம், எருமைமாடு ஆகிய இவை இருந்துவிட்டால் அவனுக்கு எப்போதும் வறுமை வாராது என்பது பழமொழியாக வழங்கிவருகிறது. இவ்வாறு மூங்கில்கள் மிக உபயோகமானவைகளில் ஒன்று.

இன்னும் இலக்கியங்களை நோக்குங்கால் மூங்கிலிலிருந்து உண்டாக்கப்படும் இன்னிசைக் கருவியான புல்லாங்குழல் சிறப்பும், நல்ல ஜாதி மூங்கில்களில் நல்முத்திருப்பதும் நன்கு வெளியாகும்.

(b) கண்டுள்ள பொது நன்மை வேலைகள்

தண்ணீர் கொண்டு சேர்க்கும் வழிகள்

முகவுரை—பாகுபாடு—பாகுபாடுகள் விளக்கம்.

முன்னர் ஜனங்கள் சிறுசிறு கூட்டங்களாகக் கிராமங்களில் வாழ்ந்துவந்த காலங்களில் அவர்களுக்கு வேண்டுமான அளவு தண்ணீர் கிடைப்பதற்கு எளிதான் வழிகளிருந்தன. ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கு அருகாமையில் வெளிப்புறம் பொதுவாகக் குளங்கள் வெட்டப்பட்டிருக்கும். சற்றுப் பெரியகிராமங்களாக விருந்தால் நெருக்கமாகத் தெருக்களிலேயே கிணறுகள் வெட்டப்பட்டிருக்கும். சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்தவர்கள் வீட்டில், கிணறுகளிருக்கும். தண்ணீர் எளிதில் கிடைக்கவேண்டும் என்ற கருத்துடனே செழிப்பான ஜனமடர்ந்த கிராமங்கள் எல்லாம் ஆற்றங்கரை யோரமாகவே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்தன்மைக்கு ஏற்ப, பலர் கிராமங்களை விட்டு பெரிய பட்டணங்களில் வந்து கூடும்படியாகிறது. இவர்கள் எல்லோரும் ஒருங்குசேர்ந்து செய்யும் அசுத்தத்தால் பூமி கெட, அருகிலுள்ள கிணறு குளங்கள் எல்லாம் பூஸாரக் கெடுதியால் தாக்கப்பட்டுக் கொடிய நோய்களுக்குப் பிறப்பிடமாகிவிடும். மேலும் பட்டணங்களில் உள்ள வேலை ஒழுங்குக்கு ஏற்ப, ஜனங்கள் கிணறு முதலியவைகளுக்குப் போய்த் தண்ணீரெடுத்துவரமுடியாத நிலைகளிலிருப்பர். இவர்கள் எல்லோரும் நோயற்று இன்பமாக வாழுவதற்குத் தண்ணீர், பட்டணங்களுக்கு வெகு தூரம் வெளியிலும், இவர்கள் செய்யும் அசுத்தங்கள்சென்று தாக்கமுடியாத விடங்களிலிருந்தும் வரவேண்டும், இவர்களிருக்கும் இடத்திலேயே அது வந்து சேரவேண்டும் என்பவை இன்றியமையாதவை யாகின்றன. இதற்கிசைய, இக்காலத்தில் ஜனங்கள் நன்மைக்காகத் தண்ணீர் தரும் வழிகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

இவ்வழிகள் இருவகையாகக் காணப்படுகின்றன. முதலாவது, பட்டணங்களுக்கு வெளியில் நடுத்தரமான தூரத்தில் உள்ள உயர்ந்த ஏரி முதலிய நீர் நிலைகளிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது ஒரு

Roll-109 1216

வழி. இரண்டாவது, பட்டணங்களுக்கு அருகாமையில் உயர்ந்தில்லாத ஏரி, ஆறு முதலிய நீர் நிலைகளிலிருந்து யந்திரங்கள் வழியாகத் தண்ணீர் ஏற்றிக்கொண்டு வருவது வேறு ஒரு வழி. இவ்விரண்டு வழிகளுக்கும் உதாரணமாக முறையே சென்னை மாநகரத்தில் தண்ணீர் கொண்டுசேர்க்கும் வழியையும், தஞ்சை அல்லது திருசிரபுரத்தில் தண்ணீர் கொண்டு சேர்க்கும் வழியையும் எடுத்துக்காட்டுவோம்.

சென்னை மாநகரத்து வடமேற்குப் புறத்தில், ஸுமார் 10 மைல் தூரத்திற்குள் உயர்ந்த மைதானத்தில் 12 மைல் சுற்றளவுள்ள பெரிய ஏரி ஒன்றுள்ளது. இதற்குச் செங்குன்ற ஏரி என்று பெயர். இதில் மழை ஜலத்தாலும், வடபுறம் வந்து பாயும் இரண்டு சிற்றாறுகளின் ஜலத்தாலும் ஸுமார் மூன்று வருஷம் சென்னைக்குப் போதுமான தண்ணீர் வந்து தங்கியிருப்பதுண்டு. இந்த ஏரி இல்லாமற்போனால் பட்டணமே பாழாகிவிடும் என்று கூறவும் வேண்டுமா? இதன் தென் புறத்திலும், கீழ்ப்புறத்திலும் பெரிய கரைகள் எழுப்பப்பட்டு அவைகளின்மேல் உலாவும் வழி ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் கிழ்க்கரையின் வடஓரத்தில் பெரிய மதகொன்று உண்டு. இதன் வழி மிகுதியாகச் சேரும் தண்ணீர், வெளிப்பாயந் தோடலாம். இக்கிழ்க்கரை தென் ஓரத்தில் சிலவருஷங்களுக்கு முன் பட்டணத்திற்குத் தண்ணீர் கொண்டுவந்த பெரியகுழாய் காணப்படும். இது தண்ணீருக்கு அடியில் சுரங்கத்துள் கொண்டுபோகப்பட்டுக் கரையிலிருந்து ஸுமார் 30 அடிக்குள்ளே கட்டப்பட்டுள்ள கட்டிடத்தில் வைக்கப்பட்டு, அதில் உள்ள யந்திரங்களால் அடைத்துத் திறக்கக் கூடிய நிலையில் உள்ளது. இதில் நாம் போய் யந்திரங்களைப் பார்க்கலாம். இவை ஏரியிலுள்ள தண்ணீர் மட்டத்திற்கேற்பத் தண்ணீர் வெளியேபோகும் அளவை ஒழுங்குபடுத்திவிட ஏற்பட்டவை. இப்பொழுது தண்ணீர் வரும் வழி இந்த ஏரியில் தென்கரை மேற்கு ஓரத்தில் உளளது. இது பெரிய திறந்த தொட்டிபோலக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் மூன்று மட்டத்தில் குழாய்கள் அமைக்கப்பட்டு ஏரியுடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து பட்டணத்தின் பக்கம் குழாய் ஒன்று வெளிப்பட்டு வாய்க்கால் வழி தண்ணீரை ஓடச்செய்கிறது. ஏரியிலுள்ள தண்ணீர் மட்டத்தின் ஏற்றத்தாழ்விற்கேற்ப, மேல் அல்லது கீழ்க்குழாய்கள் அருகிலுள்ள யந்திரங்களால் திறக்கப் பட்டிருக்கும். கோடைகாலங்களில் அடிக்குழாய் வழிகூடத் தண்ணீர் தொட்டிக்கு வரக்கூடாத நிலையை அடைந்து விட்டால், அருகிலுள்ள நீராவி யந்திரங்களால் தண்ணீர், தொட்டிக்குள் ஏற்றப்பட்டு வாய்க்கால் வழியேபோகும் தண்ணீர் அளவு குன்றாதிருக்கும்படி செய்யப்படும். இப்படி வாய்க்கால் வழி வெளிப்படும் தண்ணீரின் நிலமட்டம் அதிகக்குறைவு அடையாமலிருக்கும்வரை வாய்க்காலிலேயே வந்து, பின்னர் பட்டணத்துக்கு ஸுமார் 2 மைல் தூரத்திலுள்ள குழாயுள் பாயும்; பின்னர், தான் புறப்பட்ட உயர்ந்த நிலமட்டத்திலிருந்து வரும் வேகத்தால் பட்டணம் எல்லாம் பரவி வீடுகள் தோறும் தண்ணீர் குழாயுள்ளேயே வந்து பாயும், பட்டணத்தில் சில மேடான பாகங்களில் தண்ணீர் விழும் வேகம் குறைந்திருந்ததால் இப்பொழுது மேல் புறமுள்ள கீழ்ப்பாகத்தில் தண்ணீரை மிக விரைவாய்க் குழாயுள் செலுத்தும் யந்திரம் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள. இதனால் தண்ணீர் இப்பொழுது பட்டணம் முழுவதும் விரைவாக வருகின்றது.

தஞ்சை, திருசிரபுரம் முதலிய இடங்களில் அருகாமையிலுள்ள வெண்ணாறு, காவேரி இவைகளில் தண்ணீர் ஏற்றும் யந்திரத்தால் தண்ணீர் குழாய்களுள் ஏற்றிச் செலுத்தப்பட்டு வீடுகள்தோறும் பாயும்படி செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வழியில் யந்திரம் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் வரையில்தான குழாய்களில் தண்ணீர், வந்து கொண்டிருக்கும். முன் காட்டிய இயற்கையில் உயர்ந்த நிலமட்டத்திலிருந்து, அதே உயரத்திலிருந்து குழாய்களுள் தண்ணீர் ஏற்றும் ஆற்றலுடைய நீர் நிலைகளை உதவியாகக் கொண்ட வழியில் தண்ணீர் ஓயாது எப்பொழுதும் வநதுகொண்டிருக்கும. இவ்வழி அமைக்க முடியா விடங்களில், ஆலை இல்லா

(இதன் தொடர்ச்சி 231-ம் பக்கம் பார்க்க.)

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

I. யயாதி சரித்திரம்

(ii) அரசாட்சிச் சருக்கம்

யயாதி தன் கடைக்குட்டியான பூருவிடமிருந்து, இளமையைப் பெற்று மிகுந்த மனக்கிளர்ச்சியுடன் அரசுபுரியத் தொடங்கினன். தெய்வயானைக்கும் சர்மிஷ்டைக்கும் முன்னிருந்ததைவிடப் பல மடங்கு நெருங்கிய அன்பும் ஆதரவும் உண்டாக, இருவரும் தமது பிள்ளைகளை ஸமமாகப் பாவித்து நடந்துகொண்டு அரசனுக்கு ஒரு விதத் துயரத்தையும் உண்டாக்காது இணங்கி வாழ்ந்துவந்தனர். யயாதி தன் நாட்டை மனுநெறி வழுவாது பார்த்துக்கொண்டு வந்ததோடுங்கூட, சர்மிஷ்டை தெய்வயானை இவர்களோடு பலவித போகஸுகங்களையும் விடாது அனுபவித்துக்கொண்டும் வந்தான். இவன், தன் வரவுக்கு மிஞ்சியே, தான தர்மங்கள் செய்து, எல்லோராலும் புகழப்பட்டும் வந்தான். இப்படி இருக்கையில், இவனுக்குச் சர்மிஷ்டையிடம் ருஷிகள் தபோபலச் சிறப்பால் மாதவி என்ற பெண் ஒருத்தி பிறந்தாள். பிறவிச் சிறப்பால் இவளுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்ததும் இவள் இஷ்டப்படி கந்யகாப்பருவம் அடைந்து, அப்படி நான்கு தட்வை அதை மாற்றும் திறன் இவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

இவ்வாறு, யயாதி தங்கு தடையின்றி தன் வாழ் நாள்களை எல்லாம் அரசாட்சி, தான தர்மம், விஷய ஸுகம் இவைகளில் சாஸ்திர வரம்பு மீறாது தன் வருவாய் வரம்பு மீறி மூழ்கிக்கொண்டு வருகையில் ஒரு நாள் அவன் ஸபைக்குக் கருட பகவான், காலவர் என்ற ஒரு ரிஷியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து நின்றார். அவர்களைக் கண்டதும் யயாதி எழுந்து சாஸ்திர விதிப்படி அவர்களை வரவேற்று, வந்த காரியத்தை ஒளிக்காது கூறிவிடவேண்டும் என்று மன்றாடிப் பிரார்த்தித்தான்.

கருடன் கூறலுற்றார்:—"இதோ என்னுடன் வந்திருப்பவர் காலவர் என்ற ருஷி, இவர் வெகு காலம் விச்வாமித்ரரிடம் குருகுலவாஸம் செய்து ப்ரஹ்மசரியம் அனுஷ்டித்தவர். முடிவில் இவரது ஏழைத்தன்மையைக் கண்ட குரு, தக்ஷிணை ஒன்றும் குறிக்காது இவரை விலகச் சொன்னார். குரு எண்ணத்திற்கு மாறாக இந்த நல்ல விஷயத்தில் பிடிவாதம்பிடித்து இவர் 'ஏதாவது தக்ஷிணை ஏற்காமலிருக்கலாகாது யான் கடைத்தேற' என்று வெகுவாக மன்றாடினார். ஆனால் குருவுக்குக் கோபம் வந்து, 'கொண்டுவா 800 குதிரைகள், எல்லாம் வெளுப்பு, ஒரு காது கறுப்பாக, குருதக்ஷிணைக்கு' என்று கேட்டுவிட்டார். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று ஒப்புக்கொண்டு இவர் எங்கும்தேடிப்பார்த்தார். முயற்சி வீணானது கண்டு, என் உதவியின் பேரில் எல்லா உலகும் தேடிப்பார்த்து விட்டார். எங்கும் இக்குதிரைகளைக் காணமற்போனதும், குரு வாக்கியப்படி நடக்கமுடியவில்லையே! என்ற ஏக்கத்துடன் உன்னிடம் வந்து ஏதாவது உதவிபெறக் காத்திருக்கிறார். காரியம் நல்லது, வாங்குபவர் ருஷி, நீயும் பெரிய கொடையாளி. இத்தருணந்தப்பினல் தானத்துக்கு வேறு நற்றருணம் வாய்ப்பது எப்பொழுதோ! குதிரைகளையாவது கொடு இவருக்கு; அல்லது அவையிருக்கும் இடத்தைச்சொல்லி அவைகளை அடைவதற்கு வேண்டிய பொருள், ஆள்முதலிய உதவிகளையாவதுசெய்" என்று ருஷி காரியத்தைக் கருடபகவான் யயாதிக்கு நன்கு வெளியிட்டார்.

அதற்கு யயாதி, 'மஹாத்மாக்களே! முன்போல எனக்குத் தங்கு தடையின்றிக் கொடுக்கச் செல்வம் போதாது; குன்றிவிட்டது. ஆயினும், ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து வந்தவரைத் திருப்திசெய்யாது போகச் சொல்லமனமும் வரவில்லை. ஆதலால் கூடியவரையில் உம்மைத் திருப்திப்படுத்தப் பார்க்கிறேன். நீர் கேட்கும் மாதிரியான குதிரை என்னிடம் இல்லை; இருக்கிற இடமும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் எனக்கு மாதவி என்ற பெண் ஒருத்தியுண்டு. அவளைத் தருகிறேன் உமக்கு. இவளை நீர் யாருக்காவது கந்யாதானம்செய்து, பதிலாகவரும் கந்யா சுல்கங்களைக்கொண்டு உமது குரு தக்ஷிணைக் கடனைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். அவள் வழி எனக்கு ஒரு பேரன் மாத்திரம் உண்

டாகவேண்டியது அவசியம். அதற்கு வேண்டிய அநுக்ரஹத்தைச் செய்யும். அவள் அழகைக்கண்டு அரசர்கள் தமது ராஜ்யத்தையே உமக்கு ஈடாகக் கொடுத்து விடுவர், நீர் கேட்கும் குதிரைகள் அவர்களிடமிருந்தால் தானுய்க் கொடுக்கமாட்டார்கள். இவளைக்கொண்டு விரைவில்போய், குருதக்ஷிணை கொடுக்க முயற்சிகள் செய்யும்'' என்று மிகுந்தஆவலுடன் கூறித் தன் பெண் மாதவியைக்காலவருஷியிடம் பெருங்கொடையாளியான யயாதி, அடைக்கலமாக ஒப்புவித்தான்.

அவரை போட்டால், துவரை முளைக்குமா? யயாதி பெண், ருஷியின் காரியத்தை உணர்ந்து அவருடன் இணங்கிப் புறப்பட்டாள். அருகாமையில் அரசுபுரிந்து வந்த ஹரியச்வ ராஜனுக்கு மாதவியைத் தானம் செய்து பார்க்கலாம் என்று காலவர், கருடனுக்குச் செலவு கொடுத்துவிட்டு, அவன் ஆண்டுவந்த அயோத்தியா பட்டணம் சென்றார். அவனிடம் விசாரித்ததில் 200 குதிரைகள்தான் காலவர் கேட்டபடி இருந்தனவென்றும், அவனுக்குப் பிள்ளையில்லாக் குறைக்காகப் புது மணம் முடிக்க ஆவல் தான் என்றும் தெரியவந்தது. காலவருக்கு வேண்டியதோ 800 குதிரைகள். இருக்கிற பெண்ணோ மாதவி ஒருத்திதான். 200 குதிரைகளை எற்று, இவளைக் கொடுத்துவிட்டால், மேல் என்னசெய்வது என்ற ஏக்கம் வந்துவிட்டது காலவருக்கு. யயாதி பெண்ணுக்கு உதார குணம் எங்கே போகும்! காலவரை நோக்கி 'பிதாவே! நான்கு முறை பிள்ளைபெற்றதும் எனக்குக் கந்யகையாகும் திறனும், அவ்வாறு ஆகாமலிருக்கும் திறனும் உண்டு. உமது குரு கார்யத்தில் இதை உபயோகப்படுத்தி என் தகப்பனார் தானத்தை முடிக்கிறேன். இவ்வரசனுக்கு என்னைக்கொடுத்து ஒரு பிள்ளை உண்டானதும் என்னையும் உமக்கு வேண்டிய 200 குதிரைகளுடன் திருப்பிக் கொடுத்து விடவேண்டும்' என்று பேசிக்கொள்ளும். இபபடி நான்கு தடவைகளில் உமக்கு வேண்டிய குதிரைகள் அகப்பட்டு விடலாம்' என்று வழி சொல்லிக் கொடுத்தாள். காலவரும் அப்படியே செய்தார். கொஞ்ச காலத்தில் மாதவிக்கு ஹரியச்வனிடம் வஸுமனஸ் என்ற பிள்ளை பிறந்தான். உடனே காலவர் வந்து கந்யகையான மாதவியையும் 200 குதிரைகளையும் பெற்றுப்போனார். இவ்வாறு காலவர், முறையே காசிராஜனான திவோதாஸனுக்கு இவளைக் கொடுத்து ப்ரதர்த்தனன் என்ற பிள்ளை உண்டாகும்படி செய்ததும், பின்னர் கந்யகையான மாதவியை போஜர்கள் அதிபதியான உசீனரனுக்குக் கொடுத்து அவனுக்கு சிபி என்ற பிள்ளை உண்டாகும்படி செய்துதும் 200, 200 குதிரைகளையும் மாதவியைக் கந்யகையாயும் பெற்றார். ஆக 600 குதிரைகள் சேர்ந்ததும் கருடனைச் சென்று கண்டார் காலவர்.

கருடன் காலவருக்கு இந்தக் குதிரைகள் முதலில் ஆயிரம், விச்வாமித்ரர் தமக்கையை ரிசீகர் மணந்தகாலத்தில் வரவழைத்தார் என்றும், அவைகளுள் 400 வந்த வழியே தீர்த்தத்தில் மறைந்தன என்றும், ஆதலால் மேல் 200 அகப்படாது என்றும் எச்சரிக்கை செய்தான். காலவர், தம் காரியம் முடியாது தத்தளிப்பதைக் கண்டு அவர்மேல் கருணை கூர்ந்து கருடன் 'நீர் மாதவியை விச்வாமித்ரருக்கே கன்யகாதானம் செய்து கொடுத்து முன்னர் அரசர்கள் செய்தது போல ஒரு பிள்ளை அடைந்ததும் 200 குதிரைகளுக்கு ஸமமாகக்கொண்டு குருதக்ஷிணையை முற்றும் நீ கொடுத்துவிட்டதாக மதிக்கச் செய்யும்' என்று யுக்தி சொல்லிக் கொடுத்தான். உடனே கருடனுக்கு வந்தனம் செய்தனுப்பிவிட்டு, காலவர் விச்வாமித்ரரான தமது குருவை அணுகி கருடன் கூறிய ஏற்பாட்டை விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். அதற்கு விச்வாமித்ரர், 'நான் வேண்டாம் குருதக்ஷிணை என்றால் கேட்டாயா? குருதக்ஷிணை கொடுப்பது நற்காரியமாயினும், அதில் குருவாக்கியத்திற்குமாறாக ப்ரஹ்மசாரியாகிய நீ பிடிவாதம் பிடித்தபடியால் இப்பாடு படும்படி நேர்ந்தது. இப்பொழுதும் என் கடனை ஸரிவரத் தீர்க்கவில்லையென்று நான் மன்றாடலாம். ஆனால் இவ்விஷயத்தில் நீ மிக நொந்துபோய் விட்டபடியால், நல்ல விஷயங்களிலும் வீண் பிடிவாதமாகாது. ஆய்ந்து ஓய்ந்து பாராது உறுதியாக விருக்கக்கூடாது என்று நன்றாகக்

கண்டிருப்பாய். ஆதலால் நீ கூறும் ஏற்பாட்டிற்கு இசைந்து மாதவியை என் மனைவியாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்' என்று கூறி இரங்கினர். அவருக்கு மாதவியிடம் அஷ்டகன் என்றபிள்ளைபிறந்தான். உடனே முன் ஏற்பாட்டின்படி காலவர் கந்யகையாக ஏற்பட்ட மாதவியை யயாதியிடம் கொண்டு வந்து ஒப்புவித்துத் தாம் குருதக்ஷிணைக் கடன் நீக்கிக் கொண்டதோடுங்கூட, யயாதிக்கு நான்கு பேரப்பிள்ளைகளையும் அளித்து அவன் பெண்ணைக் கந்யகையாகவும் அவனிடம் முன்னிலையிலே திருப்பிவிட்டார்.

யயாதி பேரர்களுள் அஷ்டகன் ஸத்கர்மானுஷ்டானபரன்; ப்ரதர்த்தனன் சிறந்த போர் வீரன்; வஸுமனஸ் பெரிய கொடையாளி; சிபி சிறந்த தர்மாத்மா, ஸத்யஸந்தன். இவர்களுள் அஷ்டகன் செய்த யாகத்திற்கு மற்றவர்கள் வந்திருக்கையில் நாரதர் வந்து இவர்கள் கொடைச் சிறப்பை வரையறுத்தார். அதில் முறையே அஷ்டகன், ப்ரதர்த்தனன், வஸுமனஸ், சிபி என்பவருள் முன்னவனைவிடப் பின்னவன் ஏற்றமென்றும் சிபியின் தர்மப்பிடிப்பிற்கு ஈடு ஒருவரிடமும் இல்லையென்றும் புகழ்ந்து பேசினர். இந்தச் சிபிதான், அக்னியும் இந்திரனும் புரு வல்லூறுகளாக ஒருவர் பின் ஒருவர் துறத்திவருகையில், புருவுக்காக, தன் சதையை அறுத்து அறுத்துக்கொடுத்து; முடிவில் தன் தேஹத்தையே வல்லூற்றிற்கு அர்ப்பணம் செய்து மாருச்சிறப்புப் பெற்ருன். நாரதர் இவன் சிறப்பை ஈடுத்துரைத்து மற்றைய பேரப்பிள்ளைகளில் இவனே சிறந்தவன் என்று கூறுங்கால், சிபி இவ்வாறு ப்ரஹ்மாவையே ப்ராஹ்மண ரூபத்தில் அதிதியாகப் பெற்று அவர் ஆடிய கோலத்திற்கு எல்லாம் இணங்கி, முடிவில் தன் பிள்ளைக்கறியையும் அவர் இஷ்டப்படி தயார்செய்து அவர் உத்தரவுப்படி தானே அதை உண்ண முயன்று தன் தர்மப் பிடிப்பைக் கஷ்ட ஸமயங்களிலும்விடாது இருந்தான் என்று வெளியிட்டார். இந்தச் சிபியின் சிறப்பு மேல் அடுத்த சருக்கத்திலும் வரப்போகிறது. இவ்வாறு ருஷி அநுக்ரஹப்படி, மாதவி நான்கு சிறந்த ராஜ வம்சங்களுக்கு ஆதாரமானள்.

சிறு பெண்ணாக வந்த மாதவிக்கு யயாதி ஸ்வயம்வர வழி மணம் முடித்து வைக்க அவளை ஒரு தேரில் அலங்கரித்து ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு பூரு, யது முதலிய தமயன்மார்களால் சூழப்பெற்றுக் காடுகளிலுள்ள ஆச்ரமங்களுக்கு எல்லாம் அழைத்துச் சென்ருன். எங்கு பார்த்தும் மாதவி தனக்கு இசைந்த கணவன் இல்லாதது கண்டு, முன்னுள்ள மூப்புப் பருவத்தை ஏற்று, காட்டையே கணவனாகக் கொண்டு மான்போல உலாவிக் கொண்டு ப்ரஹ்மசரிய விருதத்தை அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கினள். நான்கு பெரிய குலத்தைத் தலைதூக்கிவிட்ட பெண்ணைத் தடுக்காது அவள் நற்கதியடைய இடம் கொடுத்துவிட்டு, யயாதி ஊர் வந்தான்.

இவ்வளவு காலம் ஸுகங்கள், ராஜ்ய வேலைகள், இவைகளை ஏற்று வந்தும் யயாதிக்கு யௌவனத்தில் போதும் என்ற திருப்தியே வரவில்லை. மேலும் மேலும் தொடர்ந்து ஸுகங்களை அனுபவித்து ராஜ்யவேலைகளைமிகக்கவனமாகவே முன்போலப் பார்த்துவந்தான். ஆனல் மாதவி உலகை வெறுத்து நல்வழி நடக்க முயன்ற உடன், தன் கடைக்குட்டியான பூருவின் நிலை அவன் மனதில் ஒருவாறு பட்டது. தான் உலகம் இவ்வளவு இன்ப முடையது என்று நினைத்து ஓயாது அதில் கிழவனாயும் மூழ்கி ஸுகிக்கும் சிறுமையும், உலகை வெறுத்து மோக்ஷ வழியை நன்கு மதித்து விலகிய மாதவியின் பெருமையும், இவைகளுக்கு எல்லாம் மேலாகத் தன் கண்முன்னேயே ராஜ்யஸுக நுட்பங்களுக்கு இடையில் ஒன்றையும் ஒரு பொருட்டாக மதியாது தகப்பனுக்கு உதவுவதே பிள்ளையின் உத்ஸாஹமான தர்மமென்ற ஸன்மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்து இளமையிலேயே மூப்பின் கஷ்டங்களை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது ஏற்று நிற்கும் ஸம்ஸார வைராகியான பூருவின் மனோதிடமும், ஒருங்கே யயாதி மனதில் பதிந்தன. தன் ஆசை குன்ரு நிலையைக்கண்டு வெட்கினான்; மனம்சுத்தப்பட்டது. 'ஆசைக் கோரளவில்லை; யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதும் (திகட்ட ஸுகமனுபவிப்பதும்) உறங்குவதும் (களைத்துப்போய்

ஓய்ந்து ஒன்றும் தெரியாதிருப்பதும்) ஆகமுடியும் என்று ஆசையின் பயனற்ற தன்மை உணராது, அது கோரும் விஷயத்தை எவ்வளவுதான் கொடுத்தாலும், ஓய்ந்து திருப்தி ஏற்படாது, நெய்யால் நெருப்பு கொழுந்து விட்டெரிவது போல, ஆசைவஸ்துக்களை முனைந்து நாடிச் சேர்க்கச் சேர்க்க அது ஓங்கி நம்மை வருத்தும். இந்த ஆசை ஓய்ந்தால்தான் ஸுகம்; இது உணராது எவ்வளவு கிழவனாக ஒருவன் இருப்பினும், அவன் உடலுக்கு மூப்பே ஒழிய அவன் ஆசை நிறைந்த உள்ளத்தின் இளமை மாறாதுதா னிருக்கும். நிராசையே பரம ஸுகம், ஆசை பரம துக்கம். மாதவி பூருக்களுக்குப் பூர்வஜன்ம பக்குவத்தாலேயே இந்த ஆசை அமைதி ஏற்பட்டு விட்டபடியால் முறையே உலகவெறுப்பும் ஸுகமத்தியில் கஷ்டங்களுக்கிடையில் மாறா மனஸ்ஸமாதானமும் ஏற்பட்டன. இதுவரை பூரு என் முன்னிருந்தும், இவற்றைக்கவனியாது வாணாளை வீணாக்கினேன். இனியாவது புத்தியுடன் இவ்வுலகில் பிழைக்கவேண்டும்' என்ற நிஜவைராக்ய எண்ணங்கள் யயாதி மனதில் தலைதூக்கின. இதுவரையில் இவன் தர்மவழி தவறாது நடந்துவந்தபடியால் அவன் பேராசை இந்த நிஜவைராக்யத்தின் முன் நிற்கமுடியாமல் பறந்தோடிச் சிதறியது. இந்தச் சாஸ்திரீய நிஜவைராக்யம் இயற்கையாக யயாதிக்குத் தோற்றியதும் தாமதியாது தன் இஷ்டப்படி ஜனங்கள் ஸம்மதித்ததின்பேரில் இளையவனாயினும் பூருவுக்கே ராஜ்யம் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்து, அவன் மூப்பை ஏற்று தன் இளமையை அவனிடம் கொடுத்தான். பூருவின் சிறப்புக்காகப் பலவித ஆசீர்வாதங்கள் செய்து ராஜ்யத்தைப் பூருவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். பின்னர், வானப்ரஸ்தாச்ரமம் ஏற்று வனம் சென்று, அதைத் தவறாது அனுஷ்டித்து வந்தான்.

(229-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஆறுக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை என்பதற்கிசைய இரண்டாவதான தண்ணீர் ஏற்றிச் செலுத்தும் வழியாவது பின்பற்றப்படல் வேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

வேடனும் யோகியும்

[ஸ்ரீமதி "கிருஷ்ண குமாரி"]

மரங்களடர்ந்த ஒரு காட்டின் நடுவில், முற்றும் துறந்த யோகி ஒருவர் விசாலமான கிளைகளையுடைய ஒரு மரத்தடியில் பகவானைத் தியானித்தவண்ணம் வெகு நேரம் நிஷ்டையிலிருந்தார். அச்சமயம், திடீரெனப் பறவை யொன்று அம்பாலடிக்கப்பட்டு, உயிரிழந்ததாய், மரத்திலிருந்து அவர் காலடியில் விழுந்தது. அச்சப்தத்தின் அதிர்ச்சியால், அந்த யோகி நிஷ்டை கலைந்ததும் கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். அப்பொழுது, தன் அம்பாலடிக்கப்பட்ட பறவையைத் தேடிக்கொண்டு வந்த வேடனொருவன், அது உயிரிழந்து யோகியின் காலடியில் விழுந்து கிடப்பதையும், அவர் தன்னை எரித்து விடுபவர்போல் கோபத்துடன் நோக்குவதையும் கண்டு திகிலடைந்தவனாய், அவர் கால்களில் உடனே விழுந்து, "ஸ்வாமி! தங்களுடைய நிஷ்டையைக் கலைத்ததற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நான் மிருகங்களைக் கொன்று ஜீவிக்கின்றவன்; தங்களெதிரில் வரத் தகுந்தவனல்லன். இம்மரத்திலிருந்த பறவையைக் கொல்லுவதிலேயே நான் ஊக்கமாயிருந்ததால், வேறொன்றும் என் கண்களுக்குப் புலப்படாமற் போயிற்று. ஆகவே இதைக் கொல்ல வேண்டியதாயிற்று. அது என் ஜாதி தர்மம். ஆகவே, இத்திவ்ய ப்ரதேசத்தை அசுத்தமாக்கியதற்காகத் தாங்கள் என் மீது கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. என்னை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று அவரை வேண்டினான்.

இப்படி அவன் வேண்டியதும், அந்த யோகி மிகுந்தகோபத்துடன் அவனைநோக்கி "சமாதியிலிருந்து என்னை நீ கலைத்தாய்; உயிரற்ற ஜீவனொன்றை என்மேல் உன் கொடிய செயலால் வீழ்த்தினாய்; மேலும், இப்பிரதேசத்தை அசுத்தமாக்கினாய்; இவற்றிற்காக நான் உன்னைச் சபிக்கக்கூடும்" என்றார்.

இதைக்கேட்ட வேடன், இடியுற்ற பாம்பு போல் நடுங்கி "ஸ்வாமி! தாங்கள் அப்படிச் செய்யக்கூடாது" என்று மீண்டும் வேண்டினன். "நான் எங்கு சென்றாலும் தாங்கள் என்னைத் தொடரக்கூடுமென்பதையறிவேன். ஆகையால், என் ஐயனே ! ஏழை மீது கோபியாதிரும்; தங்கள் சக்தியின் முன், நான் ஒரு துரும்பல்லவோ! அறியாமற் செய்த இவ்வபராதத்திற்காகத் தாங்கள் என்னை எதைச் செய்யென்றாலும், அதை உடனே செய்வேன். என்னுடைய மனைவிக்கும், குழந்தைகளுக்கும் என்னையன்றி நாதன் கிடையாது. அவர்களுக்காகவாவது, தாங்கள் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும். இனி நான் இவ்வழி ஒருபோதும் வரத் துணியேன்" என்று மேலுங் கெஞ்சினன்.

இதைக் கேட்டதும், அந்த யோகி வெகு கடுமையாகப் பார்த்து, "என் கட்டளையொன்றை நீ செய்து முடிப்பாயானால், நான் உன்னை மன்னிக்கக்கூடும். இக்காட்டினூடே போ; என் சிறுவனொருவன் எவ்வளவுதூரம் நான் கூப்பிட்டும் என்னிடம் வரேனென்கிறான். அவனைக் கண்டுபிடித்தழைத்துவா. அவனுக்காக நான் எவ்வளவோ ஆவலாய்க் காத்திருந்தும் அவன் என்னிடம் வாராமல், சிலசமயம் சமீபத்திலும், சில சமயம் தூரத்திலுமாக, சஞ்சல புத்தியுடையவனாய் எப்பொழுதும் திரிந்துகொண்டிருக்கிறான். போ; அவனைக்கண்டுபிடித்து என்னிடம் கொண்டுவா. அவன் பெயர் கிருஷ்ணன். இப்பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவையேல், அவன் உன்னிடம் வருவான். அப்பொழுதுதான் நீ உனக்கேற்பட்டிருக்கும் தண்டனையினின்றும் விடுபட்டு மீண்டும் உன் வீடு போய்ச் சேருவாய்" என உத்தரவிட்டார்.

வேடன் "கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா" என மெதுவாய் இருமுறை கூறி, "ஸ்வாமி அவன் உருவம் எத்தன்மையது? அதைத் தாங்கள் சொல்லவேண்டும். இக்காட்டில் அவன் இருப்பானேயாகில், நான் இரவும் பகலுமாகத் தேடி அழைத்து வருவேன்" என்று வணக்கத்துடன் கேட்டான்.

இதைக்கேட்ட யோகி; மெதுவாய்ப் புன்னகையுடன் "அச்சிறுவன் மிகுந்த அழகும், கம்பீரமும், பீதாம்பர உடையும், மேகவர்ணமும், சிகபிஞ்சமுங்கொண்டு விளங்குபவன்; கையில் புல்லாங்குழலொன்றுண்டு. அவன் அதைவாசிக்கும்போது அதன் இனிமைக்கு, கல்லும் மரமும் எவையும் உருகிப் பரவசமாகும். இச்சிறுவனை நீ என்னிடம் அழைத்துவா. அவனைக் கண்டுபிடிக்கும் பாக்கியம் உன்னதானால், என் கோபம் தானேயொழியும்; உன்னை என்றும் வாயாற என் வாய், தானே வாழ்த்தும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

இதைக் கேட்டவுடன், வேடன் மிகுந்த ஆநந்தங் கொண்டவனாய்க் "கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா" என்று கூவிக்கொண்டே அக்காட்டினுள் சென்றான். அந்த யோகியும், அதன் எதிரொலி வரவர மெதுவாய் அடங்குமட்டும், தன் உதடுகளில் புன்னகை தவழக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தார். இவ்விதமாய் மூன்று நாட்களும் சென்றன. நாலாநாட்காலையில் வேடன், களைப்பும் வியசனமும் மேலிட்டவனாய் யோகியின் முன்பு தோன்றினன்.

"ஓ தபோதனரே! நான் 'கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா' வென்று கூப்பிடுந்தோறும், அச்சிறுவன் ஒரு ஜோதிபோல் என் கண்முன் தோன்றி மீண்டும் மறைந்து போகிறான். எவ்வளவோ தடவை நான் கூப்பிடுவதற்குப் பதிலுரைப்பதுபோல, வெகு தூரத்தில் அவனுடைய புல்லாங்குழலின் இனிய சங்கீதம் என் காதுகளிலும் விழுகின்றது. அது வருமிடம் நோக்கி நான் எப்பொழுது சென்றாலும், என்னையனே ! அங்கு அவனைக் காண்கிறேனில்லை. வெகு தூரத்தில், மீண்டும் எனக்கு அச்சங்கீதம் கேட்கின்றது. மீண்டும் நான் அவனதாபரணங்களின் ஒலியைக் கேட்கின்றேன். ஆயினும் அவன், அந்தோ! சில சமயம் என் கண்களிற் படாமலும், சில சமயம் நான் பிடிக்க முடியாலும் ஓடிப் போய்விடுகிறான். ஒரு தடவை—ஒரே ஒரு தடவை, யோகியே, அவன் கண்களை நான் கண்டேன். ஆ! அதிசயிக்கத்தக்க விதமான கண்களாய் அவைகள் காணப்பட்டன. மீண்டுமொருமுறை அக்கண்ணொளியைக் காண நான் அவனைத் தொடரத்தான் வேண்டுமென எனக்குத் தோன்றியது. அதிசயிக்கத்தக்க

அச்சிறுவனைக் காணுமல் தாம் வருந்துவதும் அவனைத் தம்முடன் வைத்துக் கொள்ள விரும்புவதும் ஆச்சரியமல்ல! ஆனல் நான் மிகவும் களைத்தவனுய்த் தம்மை மீண்டும் சரணமடைகின்றேன். அச்சிறுவன் என்னருகில் வரேனென்கிருன். இனி என்னல் அவனைத் தம் சமீபம் கொண்டுவர முடியாது. யோகியே, தம்மை நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். என் குழந்தைகளிடத்தில் என்னைப் போகவிடும். என்னைக் காணுமல் அவர்கள் மனமுடைந்து போயிருப்பார்கள்" என்று வேடன் மிகவும் பரிதாபத்துடன் வேண்டிக்கொண்டான்.

வேடன் தான் சிறுவனிடத்தில் கண்ட அதிசயங்களைக் கூறும்பொழுது, யோகியும் வியப்புடன் அவனை நோக்கிக்கொண்டேயிருந்தார். "மீண்டும் போ; அச்சிறுவனை என்னிடம் எப்படியாவது அழைத்து வா. அவன் பெயரைச் சொல்லியழை. எங்கு சென்ருலும், இரவும் பகலும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தே செல்வாய். அவனை அழைத்து வரும் வரையிலும் நான் உன்னை மன்னிக்க முடியாது. பயப்படவேண்டாம்; போ" என்ருர்.

வேடன் மறுபடியும் "கிருஷ்ண, கிருஷ்ண"வென்று இடைவிடாமல் கூவிக் கொண்டே சென்ருன். அவ்வொலி அவ்வன முழுவதும் கேட்டது. அடர்ந்த புதர்களிலெல்லாம் கிருஷ்ணனைக் காணுமல் தேடி ஓடியோடிக் கூவினன்; அலறினன்; கிருஷ்ண, கிருஷ்ண என்று கதறினன். இரவும் பகலும் ஊண் உரக்கமில்லாமல் கிருஷ்ணனை அவன் தேடாத இடமில்லை. ஆயினும் அம்மாயச் சிறுவனை மட்டும் காணவில்லை. என்ன செய்வான்? மனம் துடித்தான்; அழுதான்; உள்ளம் பதறினன்; கண்ணுற நீர்வழிய உள்ள மழிந்தான்; கைப்பொருளைப் போக்கித் தவிப்பவன் போல மனம் பதைபதைக்க மனமயர்ந்தான். இவ்வாறிவன் தேடும்பொழுது ஒவ்வொரு நாளுங்கடந்து இரவு தோன்றும்; இரவொழிந்து பகலுதிக்கும்; இவ்வாறவை ஒன்றன்பின்னென்று தோன்றல்போலவே வேடனும் தனது வேலையை விடாது, காலகதியைப்போல ஓயாது, உள்ளஞ் சோராது நடத்தி வந்தான். ஆயினும், அச்சிறுவனைப் பிடிக்க பாடில்லை. புல்லாங்குழலின் இனிய கீத மாத்திரம் அவன் காதிலேயே குடிகொண்டிருந்தது. அவ்வினிய கீதவொலி வருமிடத்தை நோக்கி உத்ஸாகத்துடன் சிறுவனைப் பிடிப்பதிலேயே அவ் வேடன் நோக்கமாயிருந்தான். நாள்மேல் நாள் கடந்தன; மாதங்களுங் கடந்தன. ஆயினும் வேடனுடைய ஊக்கங் குறையவில்லை.

மீண்டுமவன் யோகியை அணுகினன். ஆனல் இத்தடவை கொஞ்சமும் களைப்படைந்தவனுய்க் காணப்படவில்லை; பயந்தவனுகவும் தோன்றவில்லை. ஆநந்தத்தால் கண்கள் சலிக்க, சந்தோஷமாகவே "ஐயனே! நீர் தேடியவன் இதோ இருக்கிருன். எவ்வளவோ கஷ்டத்துடன் இவ்வளவு நாட்கள் நான் தேடியும், அவன் எனக்ககப்படாமல் ஏமாற்றிக்கொண்டே சென்ருன். ஆயினும், அப்படியும் நான் அவனைப் பிடித்துவிட்டேன். மூன்று நாட்கள் வரையில், அவன் உடையையும், ஆபரணங்களின் ஒலியையும், மரத்தினூடே செல்லும் சப்தத்தையும், காற்றில் அசைந்தாடும் அவன் மயில் தோகையையும், இனிமையான புல்லாங்குழலின் சங்கீதத்தையும் மட்டும் நான் பின்தொடர்ந்து சென்றேன். இங்குமங்கும் அவன் ஓடி மறைந்தான்; தன் கண்ணெளியால் என்னை மதிமயங்கச்செய்தான். யோகியே, அவன் புன்னகையை என்னவென்று சொல்லுவேன்! அவனைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டேன். மீண்டுமவன் என்னிடமிருந்து விடுபடத் திமிருகின்ருன். ஆனல் அது ஒருபோதும் முடியாது. நான் இனி விடமாட்டேன். அந்தோ! என்னல் முடியாது, முடியாது. அவனன்றி வேறுலகேது? அவனன்றி வீடேது? உறவேது? அவன் சங்கீதம், அவன் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி என்னைத் தூண்டுகிறதே. அவன் தம்முடையவனேயாயினும், ஓ யோகியே, அவன் என்னுடையவனுகவுமிருக்கட்டும்; வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்; நானும் தம்முடன் இவ்விடமே இருக்கிறேன்; தமக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு, அச்சிறுவனருகிலேயே இருப்பேன்;

எனக்கு ஆகாரம் வேண்டுவதில்லை; அவன் புன்னகை யொன்றே யாவற்றையும் மறந்து விடச்செய்கின்றது; என்மீது இரங்கவேண்டும்" என்று மன்றாடினான்.

எதோவொன்றை விடாமற் பிடித்துக் கொள்வதுபோல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேடனைப் பயத்துடன் யோகி நோக்கினார். அவருக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. அவன் கூறுவதெல்லாம் உண்மையா?

"நீ கூறுவது எனக்கு விளங்கவில்லையே" என்றார். அவர் அப்புறம் மெதுவாய் "உன்னுடன் ஒரு சிறுவனையும் காணேமே. நான் உன்னைத்தான் காண்கின்றேன்" என்றார்.

"சிறுவனில்லையா?" என்றான் வேடன் வியப்புடன். "கிருஷ்ணனைத் தாம் என்னுடன் காணவில்லையா? இதோ நான் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேனே. சீக்கிரம் அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்; இல்லாவிடில் ஓடிவிடுவான்."

யோகி ஒன்றும் தோன்றாதவராய் வேடனை நோக்கினார். அவன் சமீபத்தில் ஏதோ ஒரு ப்ரகாசமான வஸ்து தோன்றி, மெள்ள அவர் கண்களுக்குப் புலப்பட்டு மறைந்துபோயிற்று. உடனே யோகியுமெழுந்து வேடன் காலடியில் விழுந்தார்.

"பெரியோய்! நீயே முற்றும் துறந்த யோகி, நான் ஒரு அற்பத் துரும்பு. என்னை ஒரு யோகியாகவும், உன்னை ஓர் அற்பனாகவு மன்றோ நீ கருதினாய். உன்னைப்போல எவன் யதிகளுக்கோர் யதியான அப்பரமாத்மாவைத் தேடிக் கண்டறிகின்றானோ, அவனே யதிசிரேஷ்டன்; அவனே யோகி. என்னைப்போல எவன் அப்பாக்கியம் பெறாமலிருக்கின்றானோ அவன், ஓர் பிராமணனாயிருப்பினும், யோகாப்பியாஸத்தில் தேர்ந்தவனாயினும், யாவரிலும் கடையனே; மிருகங்களைக் கொல்லுவதிலிருந்து உன் மனதை ஜகதீசனிடத்தில் திருப்பவேதான், கோபமுள்ளவன்போல் நடித்து, நான் உன்னைப் பயமுறுத்தினேன். எப்பொழுது நீ என் தலைமேலிருக்கும் பறவையை மட்டும் கவனித்துக் கீழிருக்கும் என் தலையைக் கவனிக்கவில்லையோ, அப்பொழுதே, முற்சன்மத்தில் நீ விடாமுயற்சியும், மன ஊக்கமும் பெற்றவனென்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஏனெனில், எவ்வளவோ வருஷங்களாக நிஷ்டையிலுட்கார்ந்து நான் தேடிக்கொண்டிருந்ததை, நீ உன் விடாமுயற்சியாலும், மன ஊக்கத்தாலும், ஆறு நாட்களில் அடைந்து விட்டாயன்றோ! நீ கண்டு கொண்டவன், ஆதாரமற்று, யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயுமுள்ளவன். ஆதியந்தமில்லாதவனும், எல்லோரையும் நேசிப்பவனும், யாவராலும் நேசிக்கப்பட்டவனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனே அச்சிறுவன். அவனன்றி ஓர் அணுவுமசையாது.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்
Progress of the World

இந்திய ஜாதீய மஹா நாடு

அன்று 1908-ம் வருஷத்தில் ஸூரத்தில் பிரிந்த இந்திய மஹாக் கூட்டமானது இம்மாத முடிவில் லக்ஷ்மண புரியில் தமது பேத பாவங்கள் மயங்கலொன்றுகூடிச் சிறிதும் மனத்திற்குச் சஞ்சல மேற்படா வண்ணம் சிறக்கக் கூடி, பொது ஜனங்களது அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டது இந்திய சரித்திரத்தில் ஓர்சிறந்த விஷயமாகும். பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் வேண்டுமோ? அன்பும், ஆர்வமும், உண்மை பக்தியுங்கொண்டுழைத்த பழைய தேச ஸேவகர்கள் யாவருங் கலந்து பொதுப் படச் சேரும்படியாகப் பாக்கியம் பரிபூர்ணமாக ஏற்பட்டது பேரானந்தத்தை விளைக்கும். அக்கிராஸனம் வகித்த கனம் அம்பிகா சரண முஜும்தார் அவர்கள் தமது உபந்நியாஸத்தில் நம்மவர்க்கு ஸ்வராஜ்யமும், ஸ்வதர்மமும், ஸ்வஜாதி விச்வாஸமும், ஸ்வவிருத்தியும், எவ்வெத் துறைகளிலும், எவ்வெவ்வழிகளினும் ஏற்படவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு இந்தியனும் அகௌரவமாக எண்ணப்படும் ஆயுதச் சட்டத்தால் ஏற்பட்ட இழிவை ஒழிக்க ஏற்பாடுகள்

செய்யவேண்டுமென்றும், விணுக உபயோக மின்றிக் கெட்டு மழுங்கும் இந்திய வீரம் பழுதுபடாவண்ணம், இந்தியர்கள், உபாதிகள் சிறிதுமின்றி, சேனைகளில் நிலைபெறுமாறு வேலைகள் செய்யவேண்டுமென்றும் விளக்கினர். மேலும் தற்காலம் அகோரமாக நடக்கும் பெரும் யுத்தம் முடிந்தபின், இந்தியாவின் அளவிட முடியா அன்பை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் சீர் திருத்தங்கள் எவ்வாறு நடைபெறவேண்டியதென்பதைப் பற்றியும் விஸ்தாரமாக வழிகாட்டி யிருக்கிறார்.

மொத்தத்தில் முஜும்தார் அவர்கள் பிரசங்கம் எல்லோரும் அங்கிகரிக்கும்படி பொதுஜன அபிப்பிராயத்தையே வெளியிட்டிருப்பது பேரானந்தத்திற் கிடந்தரும்.

***

ஜப்பான் வியாபார ஏற்றம்

தற்காலம் நடைபெறும் யுத்தத்தினுல் அநேக சாமான்கள் ஜர்மனி, ஆஸ்ட்ரியா முதலிய நாடுகளிலிருந்து வந்து நமது கடைகளைக் கொள்ளைகொள்ள முடியாமையினுல் ஏற்பட்ட நிலையை ஜப்பான் நாடு தனக்கே பிரயோசனமாகஉபயோகித்துக்கொள்வதையாவரும் நன்கறியலாம். பென்ஸில்கள், பேனுக்கள், கண்ணுடிச் சாமான்க்ள் இவை முதலான சாதாரணமாக ஒவ்வொரு வீடு தோறும் தினப்பிரயோசனத்திற்கு வேண்டியவற்றை நிரப்ப ஆரம்பித்துவிட்டது. முன்னர் வந்து கொண்டிருந்த ஜர்மானியச் சாமான்களைக் காட்டிலும் உபயோகமற்றனவாயும், விலையேற்ற முள்ளனவாயும் அவை யிருப்பன யார்க்கும் தெரியும். இவ்வாறு, கீழ்த்தரமான சாமான்களைக்கொண்டு வறுமையிலாழ்ந்திருக்கும் இந்தியரது தேசநிதியைக் தமதேயாக்க, ஜப்பான், வழி தேடிக் கொண்டிருப்பது இனி, மேலும் வரவரத் தெரியும். கண்கெட்டபின் சூர்ய நமஸ்காரம் செய்யாது, வெள்ளம் வருவதற்கு முன் அணை கட்டி நமது வியாபார ஸ்திதியைப் பலப்படுத்தக் கைத்தொழில்களை ஏற்பாடுகள் செய்ய யத்தனிக்காமல் நமது பொருளாளிகள் விளங்குவது நியாயமாகுமா?

***

கொடிய மிருகங்களால் மாணம்

கொடிய மிருகங்களால் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் 1915-ம் வருஷத்தில், 1923 பெயர்கள் மாண்டனர். அதற்கு முந்திய வருஷத்திய தொகை 1702. நாகரீகத்தை, இக்காலத்தில் நாசஞ் செய்யக் கூடிய சக்தியைக்கொண்டே அளவிடுவதால், மிருகங்கள் சென்ற வருஷத்தைக்காட்டிலும் இவ்வருஷம் நாகரீகமடைந்திருக்கின்றன போலும்! இந்த நாகரீகர்கள் தாம் உபயோகிக்கும் கொண்டி, கொம்புகள், பற்கள், முட்டிகள், விஷப் பற்கள், கோரதந்தங்கள் முதலிய ஆயுதங்களை ஸர்வ ஸ்வதந்திரத்துடன் ஆயுதச் சட்ட லைஸென்ஸின்றித் தேசமெங்கும் நடமாடுவதைத் தடுப்பதற்கு ஜனங்கள் மேற்படி லைஸென்ஸில்லாமல் ஒருவித நடவடிக்கையும் செய்யமுடியாமை பெரும் துரதிருஷ்டமல்லவா?

***

ரயில் இலாகா இந்தியர் நிலை

"இண்டியன் ரயில்வே நோட்ஸ்" என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் ஒருவர் எழுதுகிருர்:—

"இந்தத் தேசத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு ரயில் இலாகாவிலும் இந்தியர்கள் மிகக் கடுமையாக நடத்தப்படுகிறுரென்பது மறுக்கமுடியாதென்பது நிச்சயம். * * * என்னுடைய இந்திய நண்பர் சிலர் ஷை இலாகாவில் உயர்ந்த சம்பளமுள்ள வேலைகளில் இந்தியர்கள் தாராளமாக நியமிக்கப்பட்டால், அவரது கஷ்டம் நிவர்த்தியாகுமெனச்சொன்னுர். ராஜாங்கத்தாரால் நடத்தப்படும் ரயில்வேக்களில் தவிர்த்து ஏனைய இந்திய ரயில்வேக்களில் வேலையும் சம்பளமும் முழுதும் இந்தியரின் சுகத்திற்குப் போதுமாறு மாற்றமேற்படும் ஸம்பவம் காலஞ் சென்றுலும் கைகூடாதாகும்."

மேற்படி மொழிகளின் நோக்கம் உண்மையேயாகும். இந்திய ரயில்வேக்களைக் கவர்ன்மெண்டார், நேர்ப்படத் தமது கீழ்க் கொண்டு நடத்தினுலன்றி ரயில்வேக்களில் வேலைசெய்யும் இந்தியர்களது கஷ்ட நிவாரணத்திற்கு இடமேற்படாது.

***

இராப் பள்ளிக் கூடங்கள்.

நமது நாடு, படிப்பு விஷயத்தில் மற்றைய நாடுகளைக் காட்டிலுங் கீழ்ப்பட்டு விளங்குவதை யாவரும் அறிவர். படிப்பே தேச க்ஷேமத்திற்கு மூலாதாரம். நமது ஆட்கள் கைக்நாட்டிடவும் தெரியாது, கீறல் இடுவது மிகவும் பரிதாபமான நிலையாகும். கனம் கோகலே அவர்கள் தமது முழு உத்ஸாஹத்துடனும் ஆரம்பக் கல்வியை எல்லாருக்குங் கட்டாயப் படுத்தும்படியாகக் கொண்டுவந்த மசோதா அங்கீகரிக்கப்படாது போனது பெரும் துரதிருஷ்டம். ஆயினும் நாம் வீணாகக் கழிக்கும் காலங்களை லேசில் பொதுஜன விருத்திக்கு உபயோகமாகும்படிச் செய்வது அஸாத்யமாகாது. இராப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தி இரவில் ஒழிந்த வேளைகளில் சாதாரணப் படிப்பை, ஏழை ஜனங்களுக்கும் கீழ்த்தசை யாளிகளுக்கும் போதிப்பது நல்லகாரியமாகும். இதற்காகப் பிரபலமான கட்டடங்கள் தேவையில்லை; ஒவ்வொருவர் வீட்டுத் திண்ணையும் போதும். பிரபலமான உபாத்தியாயர்கள் வேண்டுவதில்லை. வேலையில்லாது ஒழிவுடனிருக்கும் ஒவ்வொருவரு முபாத்தியாயராவர். முக்கியமாய் வேண்டியது ஒன்று; அது மனம்; அது இருந்தால் எல்லாம் ஸம்மதம். ஆகையால் ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும், ஒவ்வொரு பட்டணங்களிலும், ஒவ்வொரு மனையகத்தும் இரவில் ஒழிந்த வேளைகளில் படிக்கத் தெரியாதவர்களைச் சேர்ப்பித்து அவர்க்கு எழுத்தறிவூட்டி, படிக்கச்செய்து, கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல் என்னும் கணக்கின் மூல வழிகளில் அப்பியாஸ மேற்படுத்தித் தமது விட்டுக் கணக்குகளைக் கவனிக்கும்படியான திறமையையும், தமதுநாட்டில் நடக்கும் விஷயங்களையும், தமது ஸ்வதந்திரங்களையும் அறியும்படியான ஞானத்தையும் ஊட்ட முடியும். இதனிடம் வயது முதிர்ந்த பெரியோர்களும், ஆர்வமிகுந்த யௌவனக் கல்விமான்களும் கவனம் செலுத்தினால் இந்தியச் சமூகத்திற்கு, எழுத்தறிவித்த பெருமை அவரதேயாகும். அப்பெருமையே நமது தேசம் முந்துவதற்கு முதற்படி.

***

கவர்ன்மெண்டாரின் மேற்பார்வையில் நடைபெற்றுவரும், சென்னை வண்ணாரப் பேட்டைப் பென்ஸில் தொழிற்சாலையில் செய்யப்படும் காகிதப் பென்ஸில்கள் மிகச் சிறந்தனவாகவும், வேலை ஒழுங்கில் ஜர்மன் பென்ஸில்களுக்குச் சிறிதும் பின் வாங்காதனவாகவும் இருக்கின்றன. இச்சாலையில்

சென்னை பென்ஸில் தொழிற் சாலை

தற்காலம் செய்யப்படும் பென்ஸில்கள் ஜனங்களுடைய தேவைக்கு முற்றும் போதாதாயினும், செய்யப்படும் அளவை அதிகமே யாகும். இதில் ஊதாப் பென்ஸில்களைச் செய்யவும் ஏற்பாடுகள் நடப்பினும், வேண்டிய பொருள்கள் கிடைக்காமையால் அவ்வேலை தடை பெறுவதாகத் தெரிய வருகிறது. கறுப்புப் பென்ஸில்கள் பூராவும் கவர்ன்மெண்டாரால் எடுத்துக்கொள்ளப் படுவதால், அதிகமாக ஜனங்கள் உபயோகத்திற்குக் கிடைப்பதரிதாகிறது. ஆனால் இத்தகைய சாலைகள் அநேகம் ஏற்படின், இம்மாதிரியான நிலைநீங்கி, நம்மவர், அந்நிய நாட்டுத் தயவை எதிர்பாராது, பென்ஸில் தேவை முழுவதும் இங்கேயே கிடைக்கும்படி செய்துகொள்ளலாம். இதைப் பொருளாளிகள் கவனிப்பாராக!

***

வாணியம்பாடி மகம்மதிய கல்விச் சபை

வாணியம்பாடியில்கூடிய தென் இந்திய மஹம்மதியக் கல்விச் சபையில் அக்கிராஸனம் வகித்த A. ஹைதரி ஸாஹேப் அவர்கள் மகம்மதியரது கல்வி விருத்தியைப்பற்றிச் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் சொல்லி "ஒரே தாய்க்குப் பிள்ளைகளாகத் தோன்றி, அதே தாயினால் வளர்க்கப்பட்டு, ஒரே காற்றை சுவாஸித்து விளங்கும் நாம் நமது ஸஹோதரர்களிடம் த்வேஷங்கொண்டு சண்டை சர்ச்சையுடனிருந்தால் சௌக்கியமாகவும் வரவர ஏறும் பெருமையுடனும் விளங்கமுடியுமா? அல்லது பிழைப்புத்தான் முடியுமா?" என்றும் மஹம்மதியர்களும், ஹிந்துக்களும் த்வேஷமின்றி அந்யோந்யமாக ஸகோதர பாவத்துடன் விளங்கவேண்டுமென வற்புறுத்தினார். இம்மொழிகளுண்மையேயாம்.